

BRONSÅLDERSMENTALITET
EN UPPMANING

AV
BRONZE AGE PERVERT

ÖVERSÄTTNING AV AUTISTOCRATES
KORREKTUR AV LORD FROGMXX

Denna bok dedicerad till minnet av Dean Dejana, en andlig broder, en sardisk gigant med höga visioner, man med övermänsklig fysisk styrka. Du var för stark för denna värld, min vän. Bli återfödd i en bättre tid – vi möts igen, vi slåss tillsammans!

INNEHÅLL

PROLOG	4
DEL ETT	10
DEL TVÅ	63
DEL TRE	113
DEL FYRA	164

SEGER ÅT GUDARNA!

PROLOG

Detta är inte filosofibok. Det är uppmaning. Jag har knappt någonting att säga till de flesta som inte är som mig, än mindre bryr jag mig om att övertyga. Detta är skildring av mina dagdrömmar. Jag har försökt att sätta, så kortfattat och enkelt som jag kunnat, den tanke som motiverar mig och det problem som livet möter i uppgång och nedgång.

Jag övertygades att skriva denna bok av vissa grodor som sade till mig, "Är det inte skamligt att bedragare mångfaldigar lögner, och saggjar sina smutsiga doktriner överallt i mottagliga sinnen? Perversioner – *töntiga* sådana – föds i tusentals och hemsöker, likt myriad krymplingsdvärgar i spegelhallar, de hemsöker världen, böcker, internet. Sinnen går förlorade. Om du väntar längre kommer allting malas ner till sopor, det kommer inte finnas något kvar – allt kommer att bli, hela världen kommer att bli till en bulgarisk rastplatslatrin. Men har du *sett* filmen *Midnight Express*...och...och hur fick den dig att *känna*?"

Jag väcktes från min slummer av mina grodvänner och jag kungör för er, med stort vågande, att jag är här för att rädda er från en enorm fulhet.

Om du tittar runt ögon på vissa människor så ser du en sorts dementerad energi. Det är ren ilska eller maktlust och ingenting mer. Jag hatar att smutsa ner dessa sidor genom att nämna namn på de obetydliga i vår tid. Men om du ser foto på Hillary Clintong

eller Adam Schiff med sina utstickande ögon påtända på stimulantier och antidepressiva eller vem vet vad, så vet du vad jag menar. Det finns ett veck vid ögat som förtäljer det, det ser ut som cyborg som fått frispel, dessa människor har en omänsklig blick och är farkost för någonting annat. Du ser detta också i chefer i EU-byråkratin med pyttesmå mullvadsögon bakom små glasögon, och de pyttesmå linserna som reflekterar ljus. Du ser det i de döda robotögonen hos de nya men-skliga automaterna som styr statliga verk, DMV, de brutala zombierna som sköter säkerheten vid flygplatser eller sjukhusens "sjukvårdsrum" under ondskefull gul fluorescerande belysning.

Jag ville avslöja den grymma skugga av en rörelse som finns gömd bakom händelser i vår tid och från förr. Detta är en enorm makt som agerar likt ett spöke. Den gömmer sig i sitt eget mörker och den har absorberats av jorden och folken så att du inte riktigt längre kan se den. Det finns bara kvar en besynnerlig kvalité inbyggd i saker och i vissa ansikten. Samma sak sades om Hades. Vissa sade att han kände stor skam när någon annan gud drog tillbaka underjordens slöja så att alla vidriga saker som fanns där kunde skådas. Är vår tids Hades ens kapabel till skam? Jag hörde också om sådana ting under havet, de äckliga och fruktansvärda ting som skådas när havet drar sig tillbaka innan en stor storm. Jag kommer att dra undan ridåerna i detta Järnfängelse och visa er var det är ni *egentligen* lever...

Hemligheterna visar sig i drömmar. Herakleitos säger, "Allt du ser när du är vaken är döden, allt du ser när du sover är sömn." Han försökte spela blyg! På hans tid visade sig många gudar, klövfotade satyrer, och andra saker för människor i drömmar.

Spirituellt är ditt innanmäte alldeles blött, och det finns ett enormt hål genom vilket vidunderliga krafter knullar din hjärna, släpper lös all din livskraft och förmåga till fokus. Du ser inte dig själv så som du verkligen är, men kanske någon mardröm kan visa det för dig. Jag är här för att visa dig vägen ut.

En gång fanns Empedokles, en filosof, karl med storslagen vision. Han hoppade ner i vulkanen Aetna på Sicilien eftersom han visste att han skulle återfödvas som en gud. Föreställ dig nu att du står vid Aetnas rand. Det är torrt och sandigt. Du känner hettan men är inte som du tänkte dig att det skulle vara. Är inte Romantiskt. Är bara varmt, torrt, du kan inte andas, och lukten av infernaliskt svavel och våt jord och ännu värre saker utlöser ett gammalt minne eller instinkt inom dig att fly. Du står öga mot öga med en iver och brutalitet av sten och du börjar känna dig yr när du stirrar ner. Flytande sten i dina näsborrar och det är inte bara det att det skrämmer dig. Om det var stor fruktan kunde detta sporra till handling. Men det fyller dina näsborrar med banalitet och tråkighet hos vanligt flytande damm, du ser grått och svart. Det påminner dig om gassande sommareftermiddag vid övergiven bensinmack, du är strandsatt vid grusväg, kvävd av hetta och så mycket damm. Du ser flammorna i hålet men det saknar den eldens romans som du föreställde dig. Är detta allt? Det verkar som intet för dig, för inför dina ögon är det intet. Så du drar dig tillbaka från det. Du blir inte återfödd som en gud, du förblir en packåsa. Ditt ljugande sinne kommer nu på många tankar om varför det var rätt att dra sig tillbaka. Ja, men självklart! Det finns en fin middag att ta del av, ett glas vin. Kanske finns det en tjej

som väntar. Hennes fitta är varm och inbjudande. Empedokles var vansinnig.

Nej, hoppa inte ner i Aetna eller Mauna Loa eller Puyehue eller Eyjafjallajökull, världens Titaner, även om du kan förmå dig själv att göra det, det kommer inte att funka nu. Dessa portaler är stängda sedan länge. Men! Andra dörrar är också stängda för dig. Vad Aetna var för Empedokles – finns det något liknande för dig? Finns det överhuvudtaget någonting sådant alls?

Livet har något inom sig som sträcker sig bortom sig själv. Detta är intergalaktisk mask, jag kan inte säga här, du måste vänta. Men om du inte sträcker dig bortom dig själv är du död! Mesta av mänskligheten är de vandrande döda.

Jag berättar annan historia för er. Under stenåldern uppenbarar sig karl, väldigt starka axlar, med klubba i hand. Folket tror han är någon guds son...till en dödlig kvinna som han rejade sin make med en gud. Redan som barn visar han prov på övermänsklig styrka. När han växer går han in i djupaste vildmarken för att slåss mot mäktigt grottlejon. Han träder fram ur grotta med lejonpäls hängande nedför ryggen. Lejonet hade ätit och satt skräck i folket, men nu bar han denna fasa över sina axlar. Hans huvud pryds av lejonman, hans rygg av lejonpäls och i handen har han jättelik klubba. Denna man kom att bli dyrkad av folket: hans avkomma blev konungaätter, i Sparta och många andra platser. Vad var hans ursprungliga handling? Han slaktade monster, han gjorde vattenleder kända för människan och han tämjde bergsväggen. Men glöm inte lejonpälsen kring hans axlar. Detta var nemeiska lejonet. Förstår du vad Nemesis är? Det finns i naturen en enorm

renande funktion. Du känner till apor som byter kön under särskilda förhållanden. I vissa reptilers sjöar, när de överbefolkar den och det finns ett överskott på avfall, finns det utlösare i naturen: ett monster föds. En ödla många gånger större än en vanlig en föds, som sprider förstörelse och gallrar sjön. Grekerna trodde på denna fruktansvärda kraft och dyrkade dess rättvisa. I Bibeln inträffar det som allegorin om Syndafloden, vilken faktiskt refererar till sjöfolkens oövervinnerliga ande och den gudomliga vedergällning de utmätte till städer vars liv hade blivit poänglösa och till en enorm fulhet i världen. Du tar med dig lejonunge in i huset, men Aischylos säger, det kommer att bli en dödens präst när den vuxit till sig: i naturen finns en oövervinnerlig kraft. Dess våld mot överflödiga populationer är gudomlig rättvisa. Dess förstörelse av förnuftets kläna planer, människans poänglösa ord – detta är vackert. Detta vad Nemesis kraft innebär: få är utvalda till att använda den, ännu färre inser att de är utvalda eller vet vad de ska göra med den. När Herkules trär Nemesis kraft över sina axlar blir han till hjälte som gör världen tam och säker för städer åt riktiga män. Men det var under hans tid, och vår är en överflödets tidsålder. Det är annan funktion. Nemesis stjärna kommer säkerligen att återvända, och den måste redan brinna inom vissa av er.

Under bronsåldern hade män liv och *kraft*, och jag ser redan, långt borta vid vår världs horisont, men skimret är säkerligen redan där – må det inte vara en chimär! – jag ser denna ande återvända med säkerhet i vår tid. Piratiska ligor och brödraskap kommer fara ut till havs, och inte bara till havs. Den västerländska mannens fiender och skönhetens fiender kommer att lära sig precis vad som menades med en *piratisk ras*, ett piratnäste likt det kineserna

trodde om holländarna när de först mötte dem. Jag vill förbereda er för att motta denna gamla ande – gamla andar rör sig, från bakom vassen... siluetten skimrar mot en sensommarflod, och jag ser redan män som vet hur man hedrar sådana besynnerliga gamla vänner.

Må de bebo oss igen och ge oss styrkan att rena denna smutsens värld.

Del Ett: Livets Flamma

1

Tänk om ni blivit vilseledda kring vad är livet? De gör detta genom att visa er två röda marionetter och skaka dem framför, sen förblir ni hypnotiserade och klappar händer likt tränad säl. Är som i politik innan förra året. Ni hade under åren innan Trump, de feta skalliga matvraken från högern i boxningsring mot diverse Janet Renos, kvynnorna med pickuper, de tunnläppade translattepapporna från vänstern. Ni hade bra folk som blev hypnotiserade till och med av denna föreställning: och det är lustigt att se en fet skallig man försöka slita ut ögonen på kvinna med starka underarmar och hockeyfrilla medan båda tuggar fradga. Ingen säger något, bara grymtar som grisar med färdig plattityd, formel. Men under tiden led nationen och de ungas framtid gavs bort. När de bedrar dig kring vad är livet, detta till och med värre eftersom du inte ser problem omedelbart... men sen kommer det ut sextio år senare och dina barnbarn finns inte, eller så är de 56% humanoid som kryper runt mellan skuggorna, eller så är de av ädel kraft men tvingas gömma sig under halvfärdiga byggnader eftersom är jagade. Men du måste förstå både vänster och höger har blivit bedragna kring vad är livet.

2

Grupp med hästar på bred slätt, och ledarhingsten fångas av en vild ande, börjar galoppera än det ena hållet och än det andra, och hela hjorden följer i ett enormt rus av kraft och frihet – Nietzsche

pratar om detta. Jag har sett många liknande saker själv: var vid stort vattenfall, samlingsplats för många fåglar och andra djur. Genom historiens alla cykler består denna plats och fåglar som sett mänskliga civilisationer komma och gå genom eonerna återvänder alltid hit. Jag såg många grupper av småfåglar, när vädret förändrades så smått, detta vattenfall så stort att lite vind kunde skapa dis. Solen kom fram från bakom moln och spred många små regnbågar, fåglar blev uppjagade, kom ut från håligheter i bergsvägg och hedrade diset och regnbågarna, de kastar sig akrobatiskt hit och dit. Som när Homeros säger att på någon asiatisk äng en flock gäss och tranor och långhalsade svanar ger sig hän åt sina vingars makt över den, sen landar de mellan floderna, på Skamandriska slätten, med stort dån. Är inte tillräckligt att bara säga, vad är nyttan med detta för överlevnad eller fortplantning? Säkerligen kan någon pedant komma på berättelse. Men när du ser detta beteende är det inte så främmande. Kanske, i lyckligaste ögonblick var du fri att göra och känna likadant: vadå något att göra med överlevnad eller fortplantning! Den typen av tung nödvändighet är tyngdens ande, och detta är motsats. Den småsinta och instängda synen på livet... men i all ärlighet, livet som det är, när det är fritt, livet i överflöd känner till lyx och slöseri...överlevnad och fortplantning är bieffekter av någonting annat...

3

De ädlaste djuren vägrar att para sig i fångenskap. Många djur, inte bara människan, väljer döden över fångenskap. Men jag trodde allt liv strävade efter blotta överlevnaden och fortplantningen: men detta inte tillräckligt? Men om inte

tillräckligt så måste förstå djur på något annat vis. När tänkare talar om "evolutionär psykologi" så abstraherar de väldigt mycket från tillvägagångssätt hos jäst till djurens och människans tillvägagångssätt, men detta är bakvänt.

4

Det finns en sociologi som hör vetenskapsmännens värld till, liksom det finns en till allt annat. Detta är orsak till mycket förvirring kring biologi och idéer om evolution. Du tror att du fått objektiv sanning, men biologernas sinnen är i regel väldigt begränsade. Sanningen är att de största tänkarna alltid gick till fysiken bland vetenskaperna, sen kanske kemi. Fram tills nyligen, men även nu, ger biologi få möjligheter till den sortens tänkande som penetrerar naturens mysterier, den sortens insikt i fysiska sammanhang som attraherar de bästa vetenskapliga tänkarna. De har på det stora hela varit en grupp halvmesyrrer genom historien. Schopenhauer talar med förakt om folk med sina "kataloger med apor" som tror att de förstår naturen. Darwin själv, Nietzsche kallade honom småsint tänkare, den sortens beräknare som gillar att samla många små fakta och sammanfoga till klumpig teori. Teorin är klumpig och full med hål. Detta är största anledningen till att kreationister, som också har fel, har kunnat utmana den, när de aldrig kunnat utmana teoretisk fysik. Det finns mycket oärlighet och dumhet bland vetenskapsmän och biologer när de talar om evolutionen och livet.

Problemet här är du tror jag vill attackera idé om evolution eller att ändra den eftersom den är rasistisk eller obehaglig, precis som vänstern och andra attackerar eller tystar ner den. Detta är inte sant! Lyssna: du *behöver* inte Darwin för att tro på ärftlighet och till och med på evolutionen. Folk kände till ärftlighet och olika mänskliga ätter långt innan Darwin. I en politisk bemärkelse är upphöjande av Darwinlära och dessa applikationer för mänskligheten av mycket stor nytta. Vänstern och dess många robotar – jag kommer tala om deras ursprung senare – vill inget hellre än att gömma sanningen om mänsklig natur. Och Darwin, evolutionär vetenskap i alla former, är ett kraftfullt sanningens vapen mot dem. Allt detta håller jag med om, men kom ihåg marionetterna jag nämnde. Bli inte distraherade av dockteatern. Det är viktigt att inte bli vilseledd av en vildsint debatt med en korkad motståndare till att bara acceptera det enda andra alternativ som erbjuds. Även fast vänstern, eller det jag namngivit som Flugmannen, hatar och fruktar evolutionära idéer applicerade på människan, är Darwinism självt produkten av flugtänkande. I slutändan kommer det inte visa dig vägen ut ur tidsålderns fängelse. Kvalitéernas ärftlighet, och en organisms lämplighet för sin miljö och vice versa, allt detta är sann observation. Och den sanna observationen om ärftligheten är i slutändan tillräckligt: du *behöver* inte mer än så för att fullständigt krossa alla planer och fåfänga hos Flugmannen. Flugmannen fruktar ärftlighet och naturen, inte Darwin.

Du måste förstå att evolutionspsykologen, evobiologen, darwinisten i allmänhet – de flesta sådana människor är väldigt bra, till och med stora tänkare, som bara är vilseledda av själva striden – spelar bort korten. Många gånger vet han inte själv att han gör detta. Han tror på darwinism som en teleologisk trossats, att fortplantning och överlevnad är livets *mål*, syftet mot vilket allt liv strävar och att detta förklarar hur liv eller en organism beter sig; också hur den är anpassad till sin omgivning. Men när du konfronterar honom om detta kommer han förneka alla föreställningar om teleologi. Han kommer säga han inte tror på något av detta, utan bara i en materialistisk mekanism i form av naturligt urval. Genom denna mekanism avlas långsamt organismer bort som, vid någon tidpunkt, inte lämpar sig för miljö. Genom en analog process till vår avel av hund och häst, avlar naturen själv organismer och liv på än det ena och än det andra sättet, som av ett misstag. Det finns inget mål eller syfte, kommer han säga, du är galen! Men sen när han inte är uppmärksam kommer han prata på annat sätt. De gör alla så. Han kommer börja säga att det ena eller andra djuret beter sig så eller så eftersom det försöker säkerställa antingen fortplantning eller överlevnad. Han kommer förklara fysiska egenskaper på detta vis också, och när han verkligen kommer av sig gör han det till en moralisk princip. De mest ärliga bland dem, när de litar på dig, kommer tala om att vilja replikera sig själva som en strävan och ett mål. Detta är mänskligt, alltförmänskligt men också väldigt naturligt, för det är väldigt svårt att tala om biologi eller liv utan teleologi eller någon sorts hänsyn till mål eller syften. Fysiken och kemin verkar tydligt nog inte vara pådrivna av mål eller syfte. Men djur verkar väldigt drivna av motiv eller syfte, och är svårt att

förklara en biologisk egenskap utan hänvisning till dess mål eller syfte. Så darwinisten glömmer, eller försöker byta samtalsämne varje gång: han vet att vad som är riktigt intressant är frågan om vad som driver livet, vad som förklarar djurets beteende och vad som förklarar sambandet mellan organism och miljö. Detta är frågan. Ärftlighetens mekanism eller förfarandet genom vilket en art formas, naturligt eller onaturligt urval, vilket egentligen är Darwins enda insikt, är den minst intressanta delen av alltihop. Faktiskt så är det en tautologi: ja, endast de djur som lyckas fortplanta sig sprider faktiskt sina egenskaper vidare. Någonting varje fåavlare i historien har vetat om. Men att detta i sig självt beskriver ett djurs beteende eller anpassning är nonsens.

7

Det finns alpin mus som samlar mat inför vintern. På något sätt vet den exakt vilka proportioner av giftiga örter att lägga i vinterförrådet, för att konservera maten. För mycket och maten den samlat blir giftig, för lite och den ruttnar. Det finns exempel som Schopenhauer ger: två insekter, och den ena kommer att döda den andra vid första anblick. Trots detta utgör den andra inget omedelbart hot mot den första, utan kommer bara äta dennes ägg i framtiden. Hur vet den första insekten detta? Det är inte något som lärts ut, ej heller ser den. Den har väldigt primitivt nervsystem. Den känner till detta "i blodet" på något sätt. Detta är ett väldigt specifikt och komplicerat beteende. Det finns många sådana fall i naturen! Kreationister har fokuserat för mycket på komplicerade kroppsdelar, men även för något sådant som ögat eller en bakteries flagell är det möjligt att konstruera berättelser om hur de utvecklades gradvis. Jag tror inte på de berättelserna,

de låter osannolika och påhittade, men de är mer trovärdiga än berättelserna du måste hitta på i fallet med beteende. Och mycket mer! Så många djur och enkla insekter har sådana komplicerade beteenden som de redan är födda med. Vid någon punkt blir den inkrementella förklaringen så invecklad att den blir svår att tro på. Snälla kom ihåg att Aristotelisk-Ptolemaiska systemet för beräkning av planetrörelser och så vidare fungerade någorlunda väl under lång tid. Det övergavs eftersom allt mer invecklade förklaringar behövde uppfinnas för att stödja det fundamentala och felaktiga antagandet i geocentrisk modell. Evolutionär teori idag är långsamt i samma position, och ingenstans mer så än där de försöker förklara denna sorts medfödda beteenden. Det är uppenbart att sådana beteenden – om du vill kalla dem ”anpassningar” – så som vi ser dem idag kom till komplett och utan betydliga inkrementella förändringar. Hur kunde sådant ”mirakel” ske? Detta är inte kreationistbok – jag tror inte på det. Ej heller tror jag på det ”mirakel” som modern vetenskap har skapat, som döljer sig under ordet ”slumpmässig mutation” och bortviftande om ”inkrementell förändring.” Det finns inte tillräckligt med *tid*, ej heller tillräckligt antal exemplar, ej heller har den sortens ”mutationer” observerats som behövs för att stödja antingen naturligt urval eller lamarckism som förklaring till evolutionen. Många matematiska modeller för hur en egenskap sprids i en population har misslyckats – de berättar inte detta för dig. Nej, jag pratar inte om mirakel, oavsett vilka ord ni använder för dem. Och ”designen” finns där, men under inga omständigheter är den välvillig eller intelligent, ej heller begriplig. Du ser i spindelns nät en varelse med rudimentärt nervsystem och lite intelligens ”designa” någonting vackert och komplext, och detta är nyckel för att också förstå hela naturen. Det finns en

inneboende "intelligens" inuti saker, besynnerlig, tyst och demonisk. Dess mål och hur den fungerar är dolt för oss. Vår egen intelligens är endast en grov avvikelse från denna, en approximation. Det finns en "intelligens" i alla ting, medfödd i våra kroppar innan något som har med hjärnan eller nervsystemet finns till. Och alla "anpassningar," oavsett hur mycket naturligt eller onaturligt urval må ha spridit dem inom en population, sker inte på måfå utan genom något sorts spontant samband mellan organismen och miljön. Någon dag kanske vi upptäcker den materiella orsaken eller manifestationen av detta samband, eller den kedja genom vilken den vandrar från bergsväggen och rå materia upp genom livsformerna – det finns något hittills oupptäckt "signalsystem". Men under inga omständigheter sker anpassningen på måfå, eller ens primärt genom naturligt urval, vilket bara är ett sätt genom vilket den sprids inom en population.

8

Ett sant objektivet eller vetenskapligt tillvägagångssätt till livet skulle vara att börja utan några antaganden. Skapa inga stora berättelser. Ta djur och studera. Studera vad det gör *i naturen*, inte labb, när människa lämnar ifred. Studera olika exemplar, humöret, beteendet vid olika tider på år, på olika platser, vid olika tillstånd av lycka och välmående. Gör inga antaganden om vad det vill *i längden*, studera hur det beter sig idag, imorgon, *i ögonblicket*, vilket är det enda som existerar för djur. Titta inuti dess hjärna! Studera dess hormoner och dess interna tillstånd med stor försiktighet och, med kliniskt objektivet öga, korrelera dessa interna tillstånd till vad det gör, eller vad det drivs till – och vad det drivs till *just den dagen* eller i det ögonblicket, inte vad du

tror kring "fortplantning eller överlevnad." Detta är sanna vägen till att förstå djur, anpassning, beteende och *livet*. Lite av detta har gjorts, men alldeles för lite, och inte väl. Är du i slutändan så annorlunda från get, hund eller ens *myra* att du tittar på sådana saker och förblir i förundran? Så klart att den riktiga forskningen jag just nämnt måste göras, även om så bara för att övertyga pappskallarna. Men beteendet hos djur hade varit fullkomligt mysterium för dig om du inte var väldigt lik det själv; men vi förstår direkt en björn arg på bin, eller lekande under silvervit björk i djupaste skog, eller skrämmd ödla som slingrar sig mellan stenar, varför den gör vad den gör. Det är inget mysterium för oss, som också är som dem. Vi älskar hundar för att de uttrycker så ärligt och utan bedräglighet vad vi själva är och vill. De och andra husdjur lugnar oss eftersom främjar en sorts obryddhet normal i djurlivet, ej tyngd av tankar om det förflutna eller oro inför framtiden, inget av vilket faktiskt existerar. Kvinnor är, i sitt naturliga tillstånd, nära detta tillstånd också, eller närmre på det stora hela, vilket är varifrån de får mycket av sin charm och sin kraft (den moderna utbildningen, som lär kvinnor att vara hypermedvetna, ängsliga inför framtiden, abstrakta neurotiker, etc., tar faktiskt till stor del ifrån dem deras kraft, medan de luras till att tro att de är tuffa eller kaxiga; men en hypermedveten kvinna görs kraftlös och ocharmig). Men studier måste göras på djurs inre tillstånd, först i det ena tillståndet, sen i det andra. Vad skulle egentligen objektiv studie av en organism säga oss? Vad vill livet?

Darwin och hans sätt att tänka skulle aldrig ha fått sådant genomslag eller någonsin haft sådan kraft om det bara var falskt. Darwinismen är faktiskt sann, men bara under vissa omständigheter. Det är inte ens en "halvsanning," det är faktiskt hela sanningen om en viss *sorts* liv, men misstaget är att tro att det beskriver allt liv. Darwin är meningslös utan Malthus, men detta är varför Nietzsche har rätt när han säger att båda två bara beskriver livet i England, eller snarare livet i den tidens England. Det industriella tidevarvets början, och England som första nation som löste problemet med barnadödlighet: detta är de relevanta omständigheterna. England kunde kolonisera så mycket av den Nya världen eftersom det var det första landet som löste detta problem. Många kritiserar på olika sätt den spanska eller portugisiska modellen för kolonisation, men du måste förstå att portugiserna hade en befolkning på en miljon när de påbörjade upptäcktsfärderna under Henrik Sjöfararen. Och många färre av den befolkningen var unga män som kunde ge sig ut på dessa livsfarliga resor; vissa säger att upp till en fjärdedel eller mer dog under bara dessa resor. De hade inte mankraft för att bosätta sig på avlägsna platser utan fortsatte det gamla mönstret med "elitdominans", där brödraskap med erövrande män ofta tog fruar bland lokalbefolkningen och liknande. Detta i kontrast till engelsmännen som kunde förflytta hela befolkningar, då de hade överskott av människor. Men det räckte fortfarande inte. Städerna blev trångbebodda, smutsen outhärdlig när de lägsta klasserna översvämmade industrins nya vidunderliga maskiner. Levnadsförhållandena för arbetare bra inpå 1900-talet var rent helvetiska: Marx och hans följare hade åtminstone rätt i *detta*, och det var därför de kunde sko sig på denna situation. Det var ett

tillstånd av utblottad misär liknande, eller värre än, det vi ser i kåkstäderna i tredje världens skithål. Lösning på barnadödlighetsproblem ledde till att dessa lägre klasser lade all överskottsinkomst på att föda fler munnar att mätta, inte på att förbättra levnadsstandarden för barnen de redan hade: bara en exponentiell ökning i mänsklig biomassa! Och detta är Malthus och Darwins värld, smutslivet, livet under *påfrestning*. Darwinism beskriver livet under extrem stress. Från denna väldigt vinklade syn tror han att han har funnit sanningen om livet i allmänhet, men djur under förhållanden med extrem påfrestning, trångbodda, observerade och övervakade, skitiga, slagna och fängslade, deras liv bortom deras förmåga att styra det dit de hade velat om de hade lämnats ifred, kommer inte ge dig hemlighet om vad livet är. Det kommer vara väldigt vilseledande exempel, och detta är grunden för darwinismen och för allt tänkande som kommer från den. Det är livsfilosofin för ett liv i hyreskasernen och i slummen, i ett friluftsarbetsläger.

10

Ingen sorts påfrestning är värre än känslan av att du fångad. Mina värsta mardrömmar handlar om att öppna en dörr bara för att se att jag befinner mig i samma aluminiumcell, om och om igen. Utmattningen som följer efter en lång natts schackspelade, när du sover och ditt sinne drömmer upprepade nonsensdrag, jag känner till få värre sorters lidande. Och detta är självförvållat, genom utmattning, men än värre är det när en utomstående kraft eller varelse tvingar dig, trots att du fortfarande har full kontroll över ditt sinne och dina krafter, i alla fall till en början. Det tillståndet är outhärdligt för de flesta ädla djur, som väljer döden

om nödvändigt, eller i alla fall vilken form av flykt som helst oavsett hur smärtsam. Många kariber, fångade i slaveri, dog eftersom de inte kunde utstå detta, vissa bet genom sina armar för att fly sina kättingar och stod ut med vilken smärta som helst för att fly sin fångenskap. Germanska mödrar dödade nyfödda när romerska legioner kom nära inpå: Tacitus beskriver livet för germansk krigare, som vigde hela sitt liv åt krig och berömmelse, aldrig till att bli huslig! Vid Masada och vid andra tillfällen dödade judarna sina egna barn för att undfly fångenskap, när de fortfarande var ett ädelt folk. Xenofon beskriver i *Anabasis* hur moder med nyfödd hoppade från klippa i Urartus högland för att undkomma den grekiska arméns framfart: vi ser samma videor i Japan i Okinawa, moder hoppar från klippa. Buddhistmunkar Vietnam självbrände och förde stor skam över Väst. Av denna anledning säger Nietzsche, ädla folkslag står inte ut med slaveri, de är antingen fria eller så dör de ut. Det finns ingen "anpassning" till slaveri för vissa typer av liv. Vad är det för folk, som valt överlevnad till vilket pris som helst? Priset de betalat var så vedervärdigt och ett sådant folk blir vedervärdigt och förvridet om det accepterar detta. Distinktionen mellan härskarraser och resten är enkel och sann, Hegel sade det, kopierat från Herakleitos: de folkslag som väljer döden snarare än slaveri eller underkastelse i en konfrontation, det är ett härskarfolk. Det finns många sådana i världen, inte bara bland arierna, utan också comancher, många av polynesierna, japanerna och många andra. Men djur av denna sort vägrar fångenskap och underkastelse. Det är väldigt sorgligt att bevittna de tider då sådant djur varken kan fly eller ta sitt liv. Jag såg en gång en jaguar på zoo, bakom ett glas, så att alla insekter i mänsklig form kunde glo och förnedra den. Detta djur kände en ädel och bestående sorg, observerad överallt

av de följsamma aporna, inte ens apor, som smädade den med sina blickar. Han förstod – jag såg det! Han förstod att han levde i en simulerad miljö och att han inte hade någon möjlighet att röra sig eller leva. Hans sorg gjorde mig förkrossad och jag kommer alltid minnas detta djur. Jag vill aldrig se livet i detta tillstånd!

11

Bara några veckor sedan var jag utanför nattklubb i stad som industriländernas ordnade hygien fortfarande har lämnat orörd: en stads stämning betalar ett högt pris för välbelysta, rena gator som gjorts säkra för kvinnor. På denna plats kunde staten och byråkratin inte nå med sina lagar och sina uppstädningförsök ens om de hade velat. Det finns därför många vrår och hemliga hörnor som inte är under någons kontroll. I detta ingenmansland finns maffia, snuskhumar i mängder, det finns lite brottslighet men den är för det mesta på en väldigt låg eller ickevåldsam nivå eftersom platsen är full av snutar utanför tjänst och utan tvekan säkerhetsagenter både utländska och inhemska, och vem vet vad mer. Jag finner livet utan sådana fristäder närmast outhärdligt, så jag kände mig fri här men jag tror var efter dag i töcken och glycinet började kicka in. Jag måste ha tagit 600 mg teanin också, och efter mycket kaffe började jag flumma loss... under ondskefull gul neonbelysning stod jag och stirrade på krogvakten nästan som i en trans. Jag undrade hur det är att vara honom. Han var alert, visste vilken hållning han skulle anta i sitt arbete och vilken blick han skulle efterlikna... eller spela vaksam, och var respektingivande med bred figur under skinnjacka med epåletter i militärstil, men det fanns en vänlighet eller mjukhet i hans ögon. Kanske krävdes viss iakttagelseförmåga för att se detta, och jag är

tveksam till att packet utmanade honom särskilt ofta på grund av det, men jag kunde se det, hur han ibland sjönk in i en sorg och tristess medan han avlägset tittade bort. Jag tittade också nerför den långa breda gatan, mestadels tom med undantag för några små grupper av fyllon, horor, några festprissar, långt borta fanns det stor fontän på torg belyst från alla sidor. Jag vet inte varför, kanske lugnet från de välsignade aminosarna slog mig men min blick vek av till en av lägenhetsbyggnaderna på sidan av vägen. Det var bara ett ljus tänt i mitten av byggnad och mina tankar vandrade till funderingar kring vem som bodde där och hurudan denne var, och sedan till hur det skulle vara om jag vore pojken eller flickan som bodde där. Många gånger har jag önskat, inte så mycket att jag var någon annan, ej heller att jag var odödlig, utan att jag kunde leva många olika liv samtidigt och inte vara begränsad till att bara vara en sak. Vid sådana ögonblick då stämningen gör en både lugn och att man åtminstone *känner* sig fri blir varje detalj i livet intressant, allt får karaktären av bilder från en fridfull dröm som presenterar sig en och en och rör dig varken åt ena eller andra hållet, eftersom du ser genom dem. Jag undrar då i alla fall som ett zoologiskt experiment hur det skulle vara att vara en vietnamesisk flicka, en nagelaffärsägarinna, eller till och med en överviktig angolansk medelålderskvinnor som driver en pedikyrverksamhet med rosa väggar...ja, ingen form av mänskligt liv är under mig vid sådana ögonblick. Jag har haft drömmar där jag var en dörr eller en vas, fri att observera – jag föreställer mig bara seendet, nyfikenhetens tillfredställelse, och inte de tusentals bekymmer som måste påverka de människor jag vill bebo. Men mest av allt, när till denna kärlek till nyfikenhet adderas något plötsligt tillskott av energi, börjar jag fundera kring män likt mig själv runt min egen ålder, hur det skulle vara att vara

dem, vad de tänker från ögonblick till ögonblick, vad drar dem åt det ena eller andra hållet. Jag känner då en stark längtan efter dem och också efter mig själv, och tänker på de vänskaper som jag kunde ha haft med dem och de stora gärningar som kunde ha väntat oss. Jag känner mig angripen av detta nästan som om det vore en diffus erotisk irritation, och en stor sorg och irritation över att jag aldrig kommer veta vem som bodde i den byggnaden med fönstret, aldrig se vad den ser när den tittar ut. Dessa sätt... allt detta är min version av "människokärlek." Vad gäller den andra abstrakta sorten, betyder den ingenting och de som åkallar den snackar skit.

12

Väldigt unga vädur, väldigt unga hjortar även när kalv, långt innan hornen växt ut, stängas i lek. Detta är förberedelse för horn som kommer växa ut. Detta trots att ingen lär dem det, men de vet det i blodet. Vad kommer "först" för detta djur, hornens utveckling eller "kunskapen" och *viljan* att slåss på detta sätt? I fenomen som detta hålls hemligheten och sanningen bakom evolutionen och livet.

13

Kamp om utrymme – Ett friskt djur som ej är i trångmål, inte stympat, inte fångat av människa, söker i första hand när den är ung: utrymme. Djur söker utrymme i fysisk bemärkelse, revir. Men denna mening är inte blott fysisk, jag ger denna bild vilken är sann för många djur som söker ägarskap över konkreta revir. Men mer generellt måste du förstå det som något annat, utrymme att utveckla medfödda krafter. Apa som bor i träd söker färdighet att

bemästra trädskronorna, bäver söker ägarskap över floder och flodbankar och vass i sitt våld, många stor katt söker så klart herravälde över faktiskt revir och rätt till byte och honor i detta revir. Stort kattdjur, jakthundar söker full användning av sina klor, huggtänder, utvecklandet av luktsinne och andra sinnen, för att breda ut sig över utrymme. De söker efter alla dessa saker eftersom de vill bemästra *materia*. Allt detta är högre organism som organiserar sig själv för att bemästra materia i omgivande utrymme. Framgångsrikt bemästrande av denna materia leder till utvecklandet av medfödda krafter och frodande för organism, vilket tillåter den att bemästra mer materia, att förtära det lägre för att föda det högre. Det är materias mobilisering för att utveckla inneboende karaktär eller idé eller öde – detta är inte bara sant för mat bokstavligt talat. Hos sociala djur sker en analog process inom sociala relationer eller socialt "utrymme": men princip är samma. Viktigt att förstå att det finns en cirkulär process: organism söker bemästra utrymme, miljö, att bemästra materia på sätt som är särskilt för dess egna förmågor, och som ett resultat av detta bemästrande av materia sker utveckling av dess kropp, dess sinnen och alla dess förmågor, och avslöjandet av dess medfödda ödesbestämda form eller natur och, med tiden, blommar dess särskilda form ut i sin egen vår. Allt detta kräver just precis frihet från kampen om överlevnad, eller tid borta från detta, ett uppskov från denna påtryckning. Vad gäller fortplantning, djur i normaltillståndet kommer inte ens söka efter detta vid denna punkt, kommer inte ens tänka det. Väldigt långt från dess mål: det söker efter att bli starkt, skickligt, att bemästra problem och känna utvidgningen av dess krafter, och inte bara att känna dem, utan att förnimma att det verkligen är så, förnimma intuitivt dess herravälde över sitt utrymme. Endast efter fullt utvecklande av

dess krafter och dess herravälde över utrymme specifikt för sina behov kommer behovet eller begäret efter fortplantning att komma. Fortplantning är en bieffekt av djuriskt begär efter urladdning av styrka, *efter* herravälde över utrymme har uppnåtts. Av denna anledning många lägre djur fortplantar sig väldigt snabbt och i väldig brådska, men de högre och mer organiserade formerna av liv, ju mer komplexa dess behov av utveckling är, desto längre skjuts tidpunkten för fortplantning upp och desto mer känsligt är det för stressen från kampen om överlevnad. Djur som har "utvecklats" under intensiv konkurrens är på vissa sätt "missbildade," mindre vackra, mindre intelligenta, mindre magnifika. Det finns många "faktioner" i naturen och många vägar som drar i motsatta riktningar. Du måste lära dig att se naturens hemliga språk och vad det dras mot: det finns en väg som leder till utvecklandet av ett överlägset exemplar. Det är denna väg som styr över högre liv; överlevnad och fortplantning är *bara bieffekter av denna väg*. Livet i sitt mest grundläggande, kamp om ägarskap av *utrymme*.

14

Vissa saker får mitt blod att koka långt mycket mer än vad en direkt fysisk utmaning kan göra. En gång när jag lämnade gymmet kom någon Chad upp till mig och började tafsa på mig. Jag märkte då att han kände på mina fickor, försökte se om något stulit hans borttappade prylar. Jag fann detta väldigt roande. Kanske var efter träningen och jag var väldigt lugn, men jag blev inte alls förnärmad av detta, delvis för att hans sätt inte var inkräktande trots det han gjorde. Möjligtvis var det någon sorts muskeldyrkan. Men sällan känner jag mig argare vid ett inkräktande på mitt

privatliv än om jag äter på restaurang ensam och någon kommer och sätter sig bredvid mig trots att hela stället är tomt. Vidrigast av allt är när en grupp av någonting, jag tror det var subkontinentaler eller hankineser, kom och satte sig precis intill mig i helt tom restaurang och började äta med öppna munnar. Det ljudet också, få saker går en på nerverna och framstår som en inskränkning på ens utrymme än ljudet av så kallat men-skligt ätande. Andra djur som gör ljud när äter stör mig inte, utan jag tycker charmigt. Olika typer även inom samma djurgrupp – jag vägrar ordet *art* – har väldigt olika livsbehov. Mitt blod börjar koka, trots min vänlighet och mitt omdöme, när jag är hos kej och hon envisas med att slå av luftkonditioneringen eller stänga fönster eftersom "för kallt." Jag gillar öppna ytor och lite svalt, och det kan inte bli någon samlevnad tillsammans med varelser som gillar en hopkurad och övervarm existens. Jag tror även att den vita rasen, eller snarare vissa grupper inom den – det finns betydligt fler raser än folk vill kännas vid – i allmänhet är fientlig mot sättet att leva hos stammar som föredrar en tätpackad existens. Det finns biologiska krav för det ena eller andra sättet att leva på, och inga lagar, inga gemensamma trossystem, kan föra sådana vitt skilda typer samman. En hybrid mellan sådana typer skulle sannolikt födas och förbli fysiologiskt förvirrad eller sjuk.

15

Hor-måner: Energi och högre liv är samma – Om vi hade väldigt avancerade sensorer där vi kunde göra observationer inuti djur på avstånd och väldigt detaljerat, utan att störa, utan att de känner sig irriterade eller förtryckta av våra inskränkningar, så skulle vi kunna lära oss mycket om vad livet innebär. Genom att observera

många olika typer på olika platser skulle vi kunna se vilka omständigheter ett djur söker i livet i allmänhet. Sådana sensorer hade behövt vara mycket mer avancerade än utrustning vi har nu, och visa vilka delar av hjärnan aktiveras, och se förhållande mellan detta och blodtryck och hjärtfrekvens, immunförsvarets påverkan, nivåerna av olika inflammatoriska och antiinflammatoriska markörer, och mest av allt balansen och påverkan av de olika hormonerna på kroppens system, på hjärnan, och hur dessa korrelerar med vad djuret gör vid en given tidpunkt. Den information vi har i detta ämne just nu är i bästa fall rudimentär. Den medicinska litteraturen är förvirrad, presenteras med enormt självförtroende, men korrumpas av pengar, karriär och alla möjliga sorters intressen. Den vetenskapliga litteraturen är mindre känd, och är självmotsägande. Vi vet som mest några få samband med vad, säg, förhöjt sköldkörtelhormon eller kortisol innebär vid den och den tiden på dygn, och dess multipla effekter på olika kroppsvävnader och -system. Vi har ingen egentlig övergripande förståelse för hur sådana saker interagerar, ej heller vad de betyder för kroppens övergripande processer eller ännu mindre i livet hos en organism i sin helhet, och de få som har försökt att uppnå sådan förståelse, så som Ray Peat, behandlas som kvacksalvare. Men det är inte möjligt att förstå vad som menas med livet, ej heller vad en organism drivs mot, ej heller vad något specifikt beteende eller fysisk anpassning betyder innan detta tas upp. Om biologer hade varit ärliga människor hade de försökt att fortgå på detta sätt, utan antaganden, bara insamlat observationer om olika organismer i olika situationer. Men de har bara gjort väldigt lite av detta, och det blir alltid förvrängt av deras olika agendor och fördomar. Den data vi har just nu är i sig själv alldeles för gles och det kommer ta årtionden att få det som

behövs även om forskare börjar nu. Det kommer vara ett historiskt geni som verkligen kommer att kunna förstå och förklara den kompletta bilden av hur hormoner fungerar i en organism. Det finns ingen ironi här: Jag sysslar inte med ironi! Lär er att jag inte förstår den bögiga föreställningen om "ironi." Hormoner håller nyckeln till betydelsen av livet på det mest fundamentala sättet, och om du tycker detta låter "reduktionistiskt", om du tror att jag försöker avmystifiera saker för mycket, är det för att du tror du vet när du inte gör det, eller att vetenskapsmän vet, när de faktiskt inte gör det. Dessa substanser, sedda med färsk ögon, är rena Stora Magin. De styr alla cykler i en organisms tillväxt och sönderfall. De kan förvandla liten kalv eller gorillabebis till jätteelefant eller silverrygg på halvt ton på en växtdiet, de kan förvandla tanig man till herkulisk halvgud eller få stark man att ta sig an kvinnas skepnad, och förändra tendenser och känslor, vilket speglar magisk transformation i vissa djur som skiftar kön genom signaler vi ännu inte förstår. Det börjar inte ens att förklara de olika betydelseerna av sköldkörtelhormon, progesteron, de olika signalsubstanserna och många andra som har en påverkan på nervsystemet, en annan på tarmarna, en annan på immunförsvaret, som styr celldelning och funktionernas vidmakthållande på sätt som för närvarande är ett mysterium för läkare och för vetenskap. Endast en fullständig förståelse av dessa gömda substanser kommer att avslöja livets fulländning i all sin prakt! Studiet av livet som en "black box" har lett till missförståelser eftersom observatörerna är ohederliga och korkade och kommer rapportera en händelse, men inte vad som kommer före eller efter, ej heller dess betydelse i djurets liv, ej heller försöker de förstå utifrån sig själva: studiet av hormoner, bland många andra inre processer i en organism, kommer hindra

dem från att ljuga. Som exempel, ett djur kanske betar sig på ett sätt under stress och press, men sen verkar utföra samma handling utifrån ett sinne för öppenhet eller självutökning, och samma handling eller beteende kan faktiskt ha helt olika biologiska betydelser: detta kommer att visas genom hur hormoner, signalsubstanser, cytokiner verkar i kroppen. Och jag berättar vad de sannolikt kommer finna! Så här långt har endast Ray Peat, en man välsignad med en storslagen och främmande förståelse, försökt dechiffrera det hemliga språket hos dessa välsignade substanser. Lär er att det finns minst två sorters liv. Oftast tänker du på liv kontra död materia – vad konstigt att de mest primitiva språken, det agglutinerade grymtandet hos neandertalare som basker, inte skiljer mellan genus på substantiv, utan mellan animerat och ickeanimerat! Jag undrar vad de skulle kalla *jäst*. Lär er att det finns två sorters liv och att jäst är annorlunda från högre livsformer. Högre livsformer innebär många fräsiga och mystiska saker också så klart men i sitt mest grundläggande har det att göra med differentiering och struktur. Jäst är en "formlös klump" som expanderar, medan en högre organism har olika delar med olika funktioner, olika organ, olika system inom sig. Könen är annorlunda eftersom de förökar sig sexuellt, och vissa har betraktat detta som den främsta distinktionen, asexuell kontra sexuell fortplantning. Men det är uppenbart att "differentiering" i högre organismer går långt bortom detta. Och för att bevara funktionen hos de olika organen och de olika systemen inom sig själv så *offrar* en organism sin förmåga att ohämmat expandera och replikera sig själv så som exempelvis jäst gör. Du kan se det som en "uppostring" av denna förmåga eller bara säga att dessa två typer eller tendenser, expansion och cellreplikation å ena sidan, och bevarandet av

högre eller differentierade funktioner å den andra, står i konflikt med varandra. De styrs av olika hormoner och signalsubstanser, där östrogen och serotonin är "stressubstanser" som styr celldelning, medan sköldkörtelhormon och progesteron är de som styr bevarandet av funktion. Det är därför inte korrekt att kalla östrogen för ett "könshormon" utan för ett stresshormon, och dess större andel i kvinnokroppen är för att hona är under större stress på grund av krav från inre celldelning och menstruation. Bilden är långt ifrån komplett så klart, men detta leder till många goda observationer. Betänk att från andra sidan, den patologiska sidan, kallas ohämmad celldelning, "primitiva livets" återkomst i den mänskliga kroppen, för cancer, vilket ser ut som och beter sig väldigt likt en sorts svamp. På motsvarande sätt, från hälsans sida, är strukturen i kroppen upprätthållen i den utsträckning som cellerna framgångsrikt kan kommendera energi, och på så vis, för att uttrycka mig poetiskt men rätt, å ena sidan är hormonerna som främjar cellenergi precis de som främjar bevarandet av funktion, det vill säga sköldkörtelhormon och liknande, medan hormoner som främjar "slapphet" och som tar ifrån energi är precis de som främjar celldelning, inflammation, produktionen av fria radikaler, ordningens och funktionens sönderfall. På en djup nivå måste detta vara sammankopplat med naturens fundamentala sanning, att struktur och energi måste vara detsamma, att energi inte är så "diffust" som vi föreställer oss, utan har en inre "intelligens" – detta ord är väldigt dåligt i detta fall, eftersom det snarare är våra hjärnors ofullständiga intellekt som är en grov approximation av denna ursprungliga och primala Vilja. Denna Vilja är allsmäktig. Dess former är oändliga. Det är inget annat än Herakleitos *eld*, en allestädes närvarande energi som verkar inuti alla ting för att ordna och omordna sig själv till uppåtgående, besynnerliga objekt.

Dess uppsåt är nyckfullt och bortom vår förmåga att förstå med ord. I organismernas liv söker denna efter att ordna sig själv till högre och mer differentierade former, det vill säga, rent konkret, söker skapa ett överlägset exemplar. Folkslag är naturens cirkulära metod för att nå storslagna exemplar och av denna anledning måste de bevaras i sina säregna former. Se från detta på samma sätt hur estetisk fysik har den mest kosmiska betydelsen, och det är på grund av det jag sagt så här långt att estetiska kroppar är ett "fönster till andra sidan," eftersom de är naturens höjdpunkt. Gudarna som med säkerhet existerar men håller sig gömda har de vackraste kropparna vi kan föreställa oss – de uppenbarade sig inför de antika grekerna i drömmar. Tvärtemot detta finns överflödet av fläsk vi ser i de överviktiga och i den allmänna slappheten, den andliga fetman, inte bara i modern tid utan i många historiska former av liv också, i det hemtama bylivet, i byavloppet, i de stinkande dalarna, i matriarkat och hemmaliv, hos slavar, utsläppen från städer byggda ovanpå smuts, träsklivet, livet hos det mänskliga djur som fallit ihop till det blotta livet, liv för livets skull, medan det förfaller till *jästformen* estetiskt, moraliskt, intellektuellt, fysiskt. På andra sidan är livet hos de odödliga gudarna som lever i frisk bergsluft, och tecknet för detta liv, där energi dirigeras till skapandet av högre ordning, är den estetiska fysiken, kroppen i sin storslagna och gudomliga skönhet. Vad gäller sinnet då? Jo, precis lika sällsynt som vackra kroppar är, är ett sinne i samma tillstånd ännu mer sällsynt. Låt oss sträva, i vår nedgångna, cancerlika och stinkande värld, efter vad som är konkret och vad vi kan försöka uppnå. De som glömmer kroppen för att istället sträva efter det "perfekta sinnet" eller den "perfekta själen" har ingen aning om var de ens ska börja. Endast fysisk

skönhet kan vara fundamentet för en sann högkultur för sinnet och själen också. Endast sol och stål kan visa er vägen.

16

Schimpans i naturtillstånd runkar aldrig, men i fångenskap gör han det, va betyder detta? I naturtillstånd är han för upptagen, för att fatta det kort. Han är angelägen om att bemästra utrymme: lösa livsproblem i och under träden, bemästra de verktyg han kan, bemästra sociala relationer i kampen om makt och status. Fråntagen denna drift till utveckling och självtillväxt sjunker han ner till poänglös onani, i fångenskap, där han förnimmer att han befinner sig i ägt utrymme och därmed lönlösheten i alla hans ansträngningar och i alla hans handlingar. Det moderna samhällets onanism är sammankopplad med dess påstådda "hypersexualisering" och dess infertilitet. Det är inte egentligen hypersexualisering, utan andens degradering till slappheten i en diffus och *vek* sexualitet. Livet i ägt utrymme blir uttömt på energi genom låggradig poänglös upphetsning – och nofap är en sorts cargokult som försöker återetablera energi i ordning, på uppåtgåendets väg. Ibland, däremot, är det en framgångsrik cargokult, men vare sig det fungerar eller inte kan ofta ses inom en vecka. Det olyckliga med allt detta är att kv*nn*r har exceptionellt goda antenner för denna sorts saker, och när en man frigör sig från dessa påtryckningar...de *ser* detta från väldigt långt avstånd. De har en instinkt att söka efter uppåtgående liv och suga ut det...de och arten uppnår därigenom sina mål, men du uttöms och lämnas ibland som ett skal. De för tillbaka livet till sitt irriterade tillstånd, och genom sin uttömning av vitala essenser har de slagit ner många storslagna projekt.

Jag har alltid attraherats av smuts och snusk, eftersom någonting inom mig instinktivt visste att det endast är i livets undersida så som det existerar idag som man kan finna riktiga "lakuner", de "hål" där *dess räckvidd* är begränsad eller svag. Jag har alltid känt att det fanns lite riktig frihet i de svartaste av glädjekvarter bland horor och knarkare, snuskhumrar och värre, med vilka jag alltid har valt att dela mina middagar när jag haft möjligheten. Jag gillar historierna de berättade för mig, vissa visade brev från inbilsk spansk ingenjör som ville gifta sig med henne, en annan berättade historia om missfall som hennes vän hade fått i gammal snuskhummers badrum, och hur de spolade ner det i en toalett och sen skrev *dess* namn på en bit toalettpapper. Idag är det i denna värld och nästan bara i denna värld som du kan börja slipa de klor naturen gav dig, under förutsättning att den gav dig några. Tyvärr är det lätt för en man med bra antenner att se att även denna skuggornas värld har i bästa fall en villkorlig existens. Sanningen är att *de* tillåter dessa "hål" eftersom de, eller människorna som skapade det medium inom vilket lögnernas härskare arbetar, är smarta nog att veta att du behöver dessa "fria utrymmen": de är väldigt användbara för en manipulatör. Se hur japanerna, välkända för sin kärlek till lag och ordning, trots detta alltid har tillåtet *yakuzan* att driva prostitutions- och tjacknätverk och ännu värre. Sådana saker fyller en allvarlig funktion i det japanska samhället, så som maffian och andra institutioner har haft i västerländska samhället. Endast en kretinstat försöker få bort en sådan värld helt och hållet, och tacksamt nog har vi väldigt korkade stater i Väst just nu. Deras dagar är räknade. Det är med sorg som man till slut inser, efter frihetens första spännande rus i denna de fördömdas värld, att dessa utrymmen också, även om de

inte är så genomgående "ägda," har portaler och portar bemannade av de som äger allt annat. Ändå, det är bättre än inget eftersom i ögonblicket är allt det fortfarande långt borta... sent på en sommarnatt när du blir ombedd av en korrupt advokat att spionera på en libanesisk strippklubbsägare och är ute på gården med 20-årigt fnask, hon lägger kokain på din tunga och du känner nattens havsluft fylla dig med längtan efter det stora havet... du kanske nästan glömmer den kvävande tyngdens luft utanför och känner dig under ett par minuter som ett djur innan jaktens ögonblick.

18

När talar om hor-måner kanske du tror jag är en materialistisk reduktionist, eller säger att du är som maskin. Detta är attityd hos många vetenskapsmän eller kanske bara vetenskapens sektmedlemmar. Faktiskt så hävdar många från vänstern att de har denna attityd även fast de aldrig kan förklara vilken moralisk kraft deras "rättigheter" och "medmännisklighet" har, om de inte kommer från Gud eller har någon sorts grund i den mänskliga naturen. När de säger att de är ateister, så tror jag dem aldrig: ateister betar sig som Stalin eller Brezhnev, inte som en presbyteriansk skolfröken. Sanningen är att de som utgör den moderna vänsterns kärna är moralfanatiker. Det finns inte en droppe av ateism eller relativism i dem. De avnjuter inte skepticisms friska luft och det har de aldrig gjort. De smyger alltid in själen eller fri vilja när du inte är uppmärksam. De går faktiskt igång på detta, och agerar utifrån missunnsamhet, till och med missunnsamhet mot sig själva. De vill känna att de inte har kontroll, "mina hormoner fick mig att göra det": vad är detta *du*

bortsett från dina hormoner, dina gener, dina medfödda instinkter, då? "Det är generna," "det är miljön," "det är ekonomin eller förtrycket" – alla versioner av samma miljöteori, en neurotikers teori enligt Nietzsche. Detta är hur de kan få sig själva att tro på den transsexuella: detta är människor som tror att materia på något sätt kan vara felaktigt konfigurerad, och att vi alla har kroppslösa själar med manliga eller kvinnliga essenser. Hela försöket att omdefiniera identitet till en fråga om val, i betydelsen godtyckliga val, fria, ett intellektets eller förnuftets val, är deras desperata greppande efter att finna ett nytt rättfärdigande för deras fria vilja, själen oavhängig naturen eller biologin. Sådana saker ter sig obegripliga när du inser att du är din kropp och att det inte finns något du utöver detta. De första raderna ur *Iliaden* klargör detta: du har en sorts "själ" vid sidan av din kropp...det är bara inte du. Det är en skugga. Den är fullständigt homosexuell.

19

Vissa tror att detta synsätt frikänner dig från ansvaret för dina handlingar. Men faktiskt är du ansvarig för mycket mer än dina handlingar. Det som sägs begränsa eller bestämma dig biologiskt sett är faktiskt vad du är. *Det* begränsar dina handlingar i enlighet med dess inneboende sätt att begära och agera, men du *är* detta, och *det* valde att *vara*, så du är faktiskt ansvarig för mycket mer, du är ansvarig för vad du är. Du är ansvarig för de bra och dåliga sakerna som händer dig, för varje olycka eller sjukdom som du kan tänkas uppleva! Allt det skulle faktiskt komma att hända dig just på det sätt det hände vid ögonblicket för din födelse eller konception och även innan, vid det ögonblicket dina föräldrar

hade en glimt för varandra i ögat. Det finns ingen fundamental skillnad mellan dig och den glimten.

20

Djur går runt i ett ständigt tillstånd av permanent religiös berusning. Detta är sinnets och intellektets naturliga tillstånd, upplevelsen från ögonblick till ögonblick, för människan också. Jag hörde någon datordåre säga att religion är "den äldre virtual reality-upplevelsen", för att rättfärdiga sin bedragarindustri. Nej, det avskalade tillståndet hos anden och intellektet, där du går omkring "demystifierad" eller "avförtrollad" är virtual reality-tillståndet, och ett fruktansvärt tillstånd vad det beträffar. Under den längsta period som vi för tillfället är medvetna om, under hundratals tusentals år under Paleolitikum, gick människor runt, likt friska djur, i ett tillstånd vi idag kallar religiöst delirium, men som faktiskt är grundtillståndet för allt medvetet och semimedvetet liv. Lång tid efter civilisationens framväxt också, många fortsatte vara i detta tillstånd, eller gjorde så under särskilda tider på året eller högtider då människan kunde återta sitt fria och naturliga tillstånd. Det var civilisationen och särskilt jordbrukscivilisationen som förbjöd detta tillstånd och kastade majoriteten av människorna in i ett semipermanent repressivt eller depressivt tillstånd. Att detta är konsekvent med, och även en förutsättning för, de imponerande verken och utvecklingen hos högre civilisationer och högre kulturer borde inte vara förvånande: majoriteten av mänskligheten led också fruktansvärt i sina kroppar av jordbrukets framväxt, det tunga knegandet, undernäringen som visade sig i de mindre kropparna och den smalare figuren hos böndernas skeletter, hos förstörelsen av

deras tänder, atrofin i deras hjärnor och andra organ. Jordbruket tillät en stabil källa till mat, en ökning i antal, och mest av allt underhållet av en elit, fria från dessa krav, som levde parasitärt på flertalet. Men jordbruket bröt också ner det mänskliga djuret och tämjde honom. Förstår du vad den "avförtrollade" världsbilden är? Jag måste skratta åt den "sekulära världsbilden," den avförtrollade världsbilden, vilken faktiskt är världsbilden eller *sinnestillståndet* hos den nedbrutna bonden. "Vetenskap", dess förmenta innehåll...det är inte ens relevant här...

21

Min favoritsysselsättning är att gå runt fullständigt dyngrak i staden under dagtid, på fullpackade gator eller på strandpromenad vid hav eller flod, med behållare kanske ser det ut som iste eller vatten men är full av alkohol. På nätterna gillar jag det inte lika mycket, men att gå runt under dagen i ett tillstånd av enorm entusiasm och energi pådriven av sprit eller, bäst av allt, någon sorts vin som ger kraft åt ett mäktigt och heligt ursinne. Jag menar egentligen inte ursinne, eftersom jag skrattar inombords, men jag älskar att gå runt så här, att se folket, att antasta främlingar på alla möjliga sätt, ingenting är mer underhållande. Jag har ofta funderat vid sådana tillfällen hur det skulle vara, och hur välsignat livet skulle vara, om jag kunde känna så här hela tiden och inte bara när jag dricker, och även att aldrig behöva betala priset för det. Alkohol ska förresten aldrig användas till att dämpa stress eftersom efter kraschen, och även nästa dag, sker det en ökning i kortisolet så att obehagliga känslor förvärras. Men jag undrar hur det skulle vara att känna så här hela tiden och att det måste finnas, eller ha funnits, människor som gör det. Blir vi

inte tillsagda att denna värld är full av mutanter? Varför inte en mutant som ständigt är fylld av denna eufori... men än mer, varför inte bara en serie känslor, eller en känsla. Vid dessa tillfällen har jag undrat hur livet kunde vara om man var besatt av endast *en* specifik känsla, och om det finns en man som bara känt den renaste och mest intensiva ilskan, kontinuerligt och ingenting annat, eller som har känt bara en väldigt särskild sorts glädje och ingen annan känsla...även särskilda sorters sorg gör livet vackert och kan sporra till stordåd. Till och med panik är bättre än den avtrubbning som det vurmas för i vår tid. Hur skulle en varelse som någonsin bara känt sådan sak vara, och varför kan inte en existera? Det skulle vara ett monster eller en gud, eller i varje fall vara besatt av en gud.

22

Föreställer du dig att historiens genier eller, låt säga, vetenskapsmän gick runt klarsynta, "avförtrollade", *rimliga*, med en skitnödig attityd likt materialister och vetenskapens sektmedlemmar? Inga storartade upptäckter har någonsin gjorts genom förnuftet. Förnuft är ett medel för att kommunicera, ofullständigt, vissa upptäckter till andra, och i fallet med vetenskaperna, en metod för att försöka göra denna kommunikation säker och precis. Men ingen har någonsin gjort en upptäckt genom syllogismer, genom förnuft, genom denna hemmasnickrade överföringsform. Stora matematiker *såg* spatiala relationer, liksom stora fysiker såg och i viss mån *kände* fysikaliska samband. Vid kontemplation av matematiska former, finns det nästan en fysisk *känsla* av geometriska samband, och all matematik handlar i grunden om geometriska samband även när

det inte verkar så. Jämför det euklidiska beviset för Pythagoras sats, baserat på syllogism, vilket inte hjälper dig att förstå någonting av vad som försiggår, med det bildliga beviset med de tre fyrkanterna, som får en att förnimma, fysiskt förnimma till och med i kroppen, varför denna sats är sann. Gauss, så älskad till och med av de tröttsamma vetenskapstrollen att till och med Google gav honom en seriefigur, är känd för att ha sagt någonting i stil med, "Jag begriper det...nu måste jag bara förstå det." Det betyder att han hade *sett* och känt de fundamentala spatiala sambanden han sökte, men nu var han tvungen att översätta dessa till matematikens ofullständiga språk åt andra. Därmed handlar all matematik och alla vetenskaper i allmänhet – matematiken är endast prototypen och den mest exakta av vetenskaperna – om definitioner, inte om bevis, inte om process eller – absurt! – om "algoritmen." Alla stora vetenskapliga upptäckter, "förnuftets" förmenta stora verk, är i själva verket resultatet av intuitioner och *plötslig förståelse* för idéer. Och all sådan plötslig förståelse och strävan är baserat på vad som under andra omständigheter hade kallats en sorts religiös berusning: det beror på ett tillstånd i sinnet där intellektets förnimmande del är fullständigt fokuserat, glasklart, men trots det driven av den mest outtröttliga energi, en energi att *penetrera*. Direkt förnimmelse är redan "intellektualiserad" och är faktiskt mycket närmre den inneboende "Intelligensen" hos tingen än cerebrala syllogismer. Ingen vetenskapsman värd namnet har någonsin känt stolthet över att ha använt algoritmer eller trial-and-error för att lösa ett problem. Ja, feminister har rätt i att "vetenskap" är patriarkalt i denna bemärkelse, det är en "våldtäkt" av naturen. Riktiga vetenskapsmän som Galois är rena monster av vilja, och överrepresentationen av män inom de hårda vetenskaperna

förklaras av denna riktning i karaktären, men också av det faktum att männens sinnen mer än kvinnornas lämpar sig för oavbrutet fokus på en sak (kvinnor har bättre simultanförmåga). Det har funnits kvinnor som var storartade vetenskapsmän, men, liksom kvinnor som varit storslagna schackspelare, eller poeter, så var de sannolikt själsliga flator.

23

Den moderna bonden byter bara ut vidskeplighetens artificiella fördomar och skrönor mot vetenskapens vidskepligheter, vilka han får färdiggjorda från auktoriteter inom populärvetenskapen. Han älskar dem på grund av de bekvämligheter han tror att de erbjuder honom genom teknologin. Han tror på en cargokult – han vet ingenting om vad vetenskapens upptäckter kräver, ej heller sättet genom vilket ämnet överförs mellan vetenskapsmän, han har endast en propagandabild av några av resultaten. Detta är på intet sätt annorlunda från tron på Stora Magin, vilket är vad många primitiva folk tänker om vetenskapen – den vita mannens Stora Magi. Det är inte ens substansen i vetenskapen som är problemet eftersom det kan vara till stor användning, lika mycket som vilken annan populär religion som helst har varit: problemet är det andliga ramverket som det försätter akolyten i. Det får honom att tro att han har makt över de processer i naturen som för närvarande faktiskt är väldigt dåligt förstådda. Genom att ta bort primal fruktan – den enda typen av fruktan som driver flertalet – injekterar det en giftig blandning av självgodhet, arrogans, brutalitet, fanatism som är precis under ytan bara så länge tiderna är goda. Vetenskap som populärreligion ger ingen sann tröst utan istället göder den en sorts falskt högmod, illvilligt

högmod gentemot en själv – låter detta bekant? Det borde låta bekant för kvinnor mest av alla. Det gör faktiskt att flertalet blir mer servila gentemot auktoriteterna som antas förstå och kunna manipulera denna teknologi. Det är dess syfte, att få flertalet att underkasta sig, vilket inte hade varit dåligt, om de bara inte hade underkastat sig lögnernas härskare. Oavsett kan du se på allt detta varför upplysning aldrig kan ske men också varför de kritiker av upplysningen så som de flesta av Heideggers följare går fel väg. De har rätt när de säger, med så många ord, att den medfödda karaktären hos varje människa på något sätt är unik, biologin alltför säregen, mycket mer så än för den mer enhetliga karaktären hos djur. Djur så som arbetarmyran, eller två fruktflugor, kommer ha exakt samma medfödda, men människor är alla lite olika. Från detta drar de slutsatsen att inget gemensamt "sätt" kan duga för alla, utan att det enda autentiska sättet för dig kommer från behoven hos ditt inre själv. Varje efterlevnad av en extern kod, religion, eller ideologi är "oautentisk" och representerar i grunden en typ av tankekontroll, ditt antagande av en annans tankar, olämpliga för din egen ämnesomsättning, biologi, särskilda omständigheter för tillväxt och frodande. Ja, det är sant, Nietzsche gick så långt som att undvika att läsa någonting skrivet av andra för att inte infektera sitt sinne! Och han var en mutant med väldigt säregen biologi – sådana typer är ofta det, och han hade rätt att för dem må fysiologi, diet vara den av nödvändighet mest brådskande forskningen. Men han glömde aldrig att naturens fundamentala faktum är ojämlikhet, och det är något dessa människor, Heideggers följare, och Heidegger själv till stor del, glömde bort. Det är vansinne att be den vanliga prefabmannen att skapa sin egen väg, sin egen "religion" – flertalet finner mening och tröst endast i underkastelse. Det är bra

att det är så, och de bör inte fås att skämmas över detta. Så mycket av den moderna idiotin är baserad på att de som skulle känna sann njutning i underkastelse ska fås till att skämmas! Varandets långa kedja hålls samman genom befallning och lydnad. Flertalet är inte så annorlunda från varandra, ej heller är deras livsförhållanden så olika. I slutändan är du också, oavsett hur speciell eller hur mycket av ett geni du än må vara, sammanlänkad till den genomsnittliga människan genom många biologiska likheter, så att ni båda gör gott i att uppmärksamma det som är gemensamt, särskilt i fråga om kroppen. Kroppen är inte en privatsak: den "individuella kroppen" är sannolikt sjuk. Den universella kroppen, den korrekta typen som upptäcktes genom den antika grekiska vetenskapen och konsten, är inte något du kommer utveckla genom att nära dina egna "individuella" egenheter, synsätt och bögerier. Biologi fungerar enligt typer och grader av manifestation, inte enligt utvecklandet av "unika" personliga excentriciteter. Vetenskapen rätt förstådd hjälper oss att förstå typerna, arterna, naturens sanna klyftor. Vetenskapen är inte i sig själv orsaken till våra problem, till din "alienering," ej heller har den något innehåll bortom vem som använder den och till vad. Vetenskap är ett mäktigt verktyg eftersom den kan avslöja för oss de biologiska förutsättningarna för allt liv och förhållandet mellan typer av liv. Den kan, som Nietzsche förutspådde, avgöra frågan om den sanna värdehierarkin, eller mer exakt, livets riktiga trappa, de biologiska typernas sanna hierarki. Det som förhindrar detta från att hända är inte inneboende i vetenskap eller teknologi som sådant. Det är ett politiskt och sociologiskt problem – på ett eller annat sätt, i sinom tid, kommer den rätta kraften göra anspråk på vetenskapens makt och avslöja dess sanna potential. Vetenskapen var aldrig ämnad att vara till för bekvämlighet!

Jag talar inte om Guds existens, jag vet inte detta. Jag har aldrig känt på vare sig det ena eller andra hållet. Jag har suttit i religioners hus, men aldrig känt någonting, det fick mig att somna. Till och med spänningen hos ett buddhistiskt eller hinduistiskt tempel gick ur mig väldigt fort: jag uppskattade spektaklet men kunde se...dessa präster är bara tjötare. Jag blev alltid så uttråkad. Hur kan de hemliga och gömda och värdefulla sakerna handla om *doktrin* och bara mera *prat*? Men – och jag vet inte varför folk förknippar dessa med varandra, för mig hade de aldrig något med varandra att göra – redan som en liten pojke kände jag att varje sak var bebodd av en besynnerlig skugga eller ande. Jag vördade särskilda leksaker och särskilda objekt jag fan ute och gömde dem omsorgsfullt. Ingen lärde mig någonsin att göra detta. Jag fann dött djur och begravde det med ceremoni. Jag kände alltid att jag kunde prata med djur och att de var mina bröder och systrar. Denna "animism" är människans naturliga religion, och visar sig till och med för litet barn lämnat ensam i lek. Jag minns med välbehag en liten vit hund under blåregnsbuskage som växte på korrugerad plåt, och jag tror att denna hund har följt mig i många olika former genom hela mitt liv. Men jag är nästan säker på att gudar finns, och i vilket fall, argumentet mot den enda Guden är inte detsamma som det mot de andra gudarna. Det finns egentligen ingenting nytt i den dånande kritiken hos Sam Harris, och Hitchens, och de "nya ateisterna" – de vill inte bara bannlysa religion från offentligheten, utan också göra inträde i ditt sinne och byta ut vad för tillstymmelse av gamla organiserade religioner som finns där med sin egen väldigt korkade organiserade religion.

Om detta är en räkmacka för dem är det för att monoteismen sträckte sig för långt. Den påstod sådana storslagna saker... och när dessa påståenden övergavs lämnades folket med intrycket att det verkligen inte finns något utöver "vetenskapen," vilket så klart, ingen riktigt förstår, eftersom det inte är annat än en metod. Det hade varit betydligt ärligare att omfamna skepticismen men så klart skulle *de* aldrig låta dig nå den logiska slutsatsen. Trots det, glöm för ett ögonblick alla påståenden som gjorts om Gud, om materians skapelse ur ingenting – vilka går emot all intuition och all observation som du själv kan göra...du behöver inte ens vetenskap för det. Paglia sade en gång att det ovanliga med den enda Guden var att han talade fram världens existens. Så annorlunda detta var från alla andra skapelsemyter! Alla hedningar visste att världen var evig, och att dess nuvarande tillstånd var resultatet av cyklisk födelse, pånyttfödelse, regeneration, kopulering: japanerna har till och med myter om gudar som skiter på fälten för att göra dem bördiga! Så passande, det gör många andra saker i japansk kultur lättare att förstå. Monoteism, även den intellektuella eller deistiska varianten, och särskilt den varianten, kommer också med alla möjliga sorters påstående gällande materians eller naturens lagbundenhet, om intelligent design och liknande. Den är faktiskt mycket närmre till den vetenskap som påstår sig motbevisa den, än till mänsklighetens ursprungliga hedendom. Så mycket i den här berättelsen gör tiden till en linje och villkorar materia till en gudomlighet eller skapare som lever utanför den: skapandet av materia ur ingenting, skapandet av din själ ur ingenting. Material är död, i viss mån homogen, och dess betydelse är "gudomlig" bara i den bemärkelsen att den avslöjar en extern gudomlighets skapelse, eller ännu bättre, endast de lagar han skapade för att

styra den. Det verkar och känns fel, eller går emot den mest omedelbara förnimmelsen av världen, så den kräver *tro*, ett koncept som var okänt för antikens alla olika sorters hedningar. Av denna anledning ansåg romarna att kristna och judar inte på något sätt skiljde sig från ateister. Den synen är väldigt annorlunda. Därmed finns det ingen "vetenskaplig" anledning till varför du skulle behöva utesluta möjligheten att det finns varelser som är starkare, överlägsna, mer intelligenta, mer magnifika än oss, utrustade med krafter som verkar magiska för vår förståelse. Den enda anledningen jag kan tänka mig att utesluta detta är Schopenhauers, hans underhållande gendrivande av Gud – att vilken varelse som helst med en intelligens högre än människans redan hade avskaffat sig själv för länge sedan. Men om du inte tror på detta, vilken anledning kan då finnas? Snälla ej säga "finns inget bevis," "jag ser det inte." Vetenskapliga bevis hade varit helt förbjudna här: faktum är att det finns många besynnerliga händelser som har tecknats ned, så mycket som det kan tecknas ned, men detta saknar vetenskaplig betydelse, det är ett fall av "ej applicerbart." Om en slug gudomlighet av den lägre sorten, av vilka världen är full, någon lila goblin med en illasinnad uppsyn visade sig själv för en pedant i en vit rock, skulle vetenskapsmannen övertyga sig själv om att han hallucinerade – och i vilket fall, utan att vara tillgänglig för studier, för tester, för experiment som kan ses av andra (denna standard har övergetts i många ämnesområden på sistone), skulle dess existens inte alls falla inom ramen för "vetenskap." Nej, och vad säger du om de uråldriga berättelserna om sådana varelser som förr visade sig för människor, och kanske fortfarande gör det? Varför skulle de visa sig för dig? Den moderna människans svaghet och ryggradslöshet – ingen gud skulle visa sig för sådana varelser, för att bli hånad!

Varför? Kom ihåg varför de unga männen i Mishimas berättelse om den Gudomliga vindens liga var så påeldade av en passion och ilska å de odödliga gudarnas vägnar. De visste att, utan dem, utan en krigarras, skulle flertalet glömma bort gudarna. De skulle bli maktlösa andar som gömmer sig i vassen, ett ämne för vidskepligheter, förlöjligande. De sanna gudarna har en sorts kraft, men inte den sorten som flertalet föreställer sig. Varför skulle de bry sig om människan? De är sällsynta och värdefulla, och det är upp till människan att finna, erkänna och hedra dem. Detta, i alla fall, var den antika synen: och grundandet och bevarandet av *orakel* var livets första fråga och också statsledningens. Gudar kunde inte kontrollera naturen eller ödet, men kunde avslöja dess verkan vid viktiga ögonblick. Om en gud visade sig för dig idag, i en dröm, hade du haft den inre energin och kraften för att hedra honom och utföra hans vilja i världen? Eller skulle du, kastrad av det moderna och allestädes närvarande svärmsinnet hos slaven, förkasta den och dig själv som överklig eller ovärdig, när det är den moderna flugmannen och hans babblande som saknar verklighet. Men jag vill att du ska vara berusad av den högsta entusiasmen och redo att motta dessa största välsignelser med gott självförtroende!

25

Nördar, så prisade av de medelbildade klädmon som styr städerna och vill tro att, nåja, de är i alla fall *smarta och förtjänar RESPEKT*, är människor som innehar en sorts självdestruktiv parodi på intelligens. Deras färdighet med poänglösa koncept och abstraktioner får dem att tro att de har en förståelse för verkliga ting när allt de har är en missförståelse för ord och grammatik,

övergeneraliserade till meningslöshet. Blåögda människor misstar färdighet med ord för riktigt intellekt. Det hade varit väldigt enkelt att spekulera, till exempel, kring de två formerna av liv som jag nämnt ovan och säga, som vissa gör, att det finns en utveckling i universum från det enkla till det mer komplexa. Detta är likt de som tror på historisk utveckling, och att det finns en rörelse i historien mot en större resonlighet, eller fred, eller välstånd, eller frihet, vad som helst. Allt sådant tänkande är felaktigt. Även om jag tror att de två fysiologiska processerna jag nämnt beskriver två olika sorters liv, och deras olika förutsättningar och mål, finns det inga bevis för någon sorts rörelse i tiden till fördel för den ena eller den andra, vare sig vi betraktar universum eller bara den mänskliga historien. Om någonting så är beviset rörelse mot de lägre formerna av liv. Jag har oavsett ingen tvekan om att varelser av magnifik skönhet och komplexitet existerade förut, men försvann eftersom förutsättningarna för deras bevarande blev så mycket svårare. Ingen tvekan heller om att mänsklig civilisation kommit och gått i många cykler, över många hundratusentals år. Civilisationer långt mer avancerade än vår ligger begravda under flera kilometer med aska och sten, eller under Antarktis is, eller blev fullständigt pulveriserade. Minnet av sådana saker återvänder till väldigt känsliga ynglingar med nervsystem så starkt att, likt parasit, det tar över organismen: i ögonblick av klart lugn, tar en liten orolighet i viljan fram en svag känsla av ett minne från länge sedan...plötsligt minns de, likt en uppenbarelse...

Reinkarnation är den ursprungliga tron i varje samhälle eller stam som drog sina egna slutsatser från observationer av livet och naturen. De nya religionerna, tron från Israel och de som kom från den, och många andra som kom till ungefär vid den tiden, eller har uppstått sedan dess – jag tror att zoroastrism sannolikt är roten också till den bibliska tron – har en viss gudomlig inspiration i deras början, men jag tror att i alla fall hur de tolkas nu är avsiktligt från det mänskliga sinnet, och kalkylerat. De är abstrakta, utilitaristiska och oborstat politiska. Innan dess hade nästan alla samhällen en tro på reinkarnation. Detta har bestått på vissa platser, även om den moraliska betydelsen påtvingad på reinkarnation av buddhism och hinduism är, likt Platons, med anledning av social nytta och är politisk. Men det finns mycket betydelse i den primitiva tron på reinkarnation, vilket är mer likt en ursprunglig och tidlös tro. Den är universell och naiv, och jag tror därför att den måste innehålla någon mån av sanning. Det är inte möjligt att förkasta det som önskedrömmar och en falsk längtan efter odödlighet: först, som vi kan se, uppnår de senare religionerna detta på ett mycket bättre sätt med lärdomen om livet efter detta, men främst för att för många människor är reinkarnation en sorts helvete. Ni har alla haft väldigt bekväma liv och kanske inte hade haft något emot att återuppleva något liknande igen, men ta ett besök till brännskadeavdelningen. Livet är så smärtsamt för så många att självmord, en flykt från detta infernaliska fängelse, är väldigt vanligt i alla tider. Men, som synd är för självmördarna, är döden inte slutet på berättelsen. Jag tror att reinkarnation är fundamentalt sant, även om de flesta av dessa religioner lärde ut det i en metaforisk och populär form kallad metempsykos. Detta är tron att själen, den förment (men falska)

enheten mellan viljan och intellektet, återföds i sin helhet. Detta är falskt. Intellektet är blott en fysikalisk kvalité likt muskelstyrka och kan inte "återfödas" mer än vad dina muskler bokstavligt talat kan återfödas. Du är inte i grunden ditt intellekt, det är omöjligt, trots att detta är antagandet hos nästan alla moderna människor även när de hävdar annat. De ger läpparnas bekännelse till "drifternas överhöghet," eller till biologisk determinism, men de tror fortfarande att de är sina intellekt, bara fångslade av kött och materia och gener och en biologisk "programmering." Detta är fel! Och det är inte intellektet som blir återfött, jag ska berätta för dig vad som blir. Ta en fruktfluga, eller en arbetarmyra. Denna sorts varelse är väldigt nära växtlivet på vissa sätt. Den har väldigt primitivt intellekt, väldigt primitivt nervsystem. Det finns medfödda sätt att bete sig, att reagera på särskilda stimuli, medfödda drifter och orienteringar "i blodet," och när du dödar en myra, kommer den nästa att vara identisk i denna bemärkelse. Dess återfödelse är "omedelbar" eftersom myran har en vilja som delas enhetligt över dess typ i stacken, och som därför är ihållande och beständig. När drottningen dör, är nästa drottning oskiljbar från den i det ting som Schopenhauer kallar viljan, vad han säger är medfödda sättet att vilja, och är i en väldigt bokstavig mening "reinkarnation" av detta ting. Om du inte ser detta är det för att du fortsätter att blanda ihop dig själv med ditt intellekt. Men den delen som är du består även när ditt intellekt sover, och skulle bestå även om du upplevde total minnesförlust. Om du tvekar, bara fråga dig själv... någon du älskar, om du var tvungen att välja – skulle du hellre välja att de glömde allting men fortfarande betedde sig på det sätt du alltid vetat att de gjorde, eller hade du hellre valt att de behöll alla sina minnen och kunskaper men genomgick en radikal förändring i personlighet? Frågan är enkel

att besvara...om du älskar någon endast för vad de vet eller kommer ihåg...alla vet att detta är ett förräderi eftersom det inte är *vem du är*. Och faktum är att det inte finns något sådant som en radikal personlighetsförändring. De lägre livsformerna är nästan helt enhetliga i sina viljor och medfödda sätt att agera, också väldigt enkla: i fallet med amöba, jäst, och liknande är de inte långt ifrån beteendet hos naturkrafter, som gravitationen, vilken är fullständigt enhetlig och bestående. När de väl dör blir de omedelbart återfödda, och lever i sanning samtidigt i flertalet kroppar. För högre och mer differentierade djur uppträder Viljan mer särdeles definierad för varje typ, art och till sist varje exemplar när det kommer till människan. Men denna biologiska verklighet, oberoende av vad som är känt, ihågkommet eller medvetet beslutat, är en fråga om blodet och kroppen, och denna samma varelse, sak eller Vilja, kalla det vad du vill, kommer återfödas på precis samma sätt. Vid en annan tid, men detta särskilda sätt att längta och bete sig som finns inom dig kommer återkomma: detta är den sanna betydelsen av reinkarnation. Och med överflödet av människor i vår tid, måste vi undra om samma varelse också lever i flertalet kroppar ibland. Var kommer dessa varelses ifrån? Vissa har sagt att dessa nya miljarder men-niskor i tidigare liv måste ha varit jäst, amöba, gräshoppor och andra insekter som föds i mängder varje säsong. Jag skulle vilja att detta var sant, men jag tror snarare att i föregående tidsåldrar svällde mänskligheten också till många miljarder eller fler ...också har jag ingen tvekan om att hela universum myllrar av alla sorters liv.

Det hade varit intressant att veta vad "utrotningshändelsen" eller processen är i varje föregående mänsklig civilisationscykel. Om det är något helt på måfå och externt, som asteroider eller vulkaner, eller om det är något inneboende i civilisationen som sådan...någon omständighet eller beteende som leder till smittsam sjukdom, eller någon sorts stort vapen eller kanske till och med något mer besynnerligt. Jag undrar om folken och religionerna som existerar nu också fanns i tidigare cykler under andra namn med något annorlunda ytliga omständigheter och utseenden, men på alla fundamentala sätt detsamma. Och om en eller en serie av dessa, eller någon ny tro som inte ens har uppstått än, är orsaken till slutet av civilisationen i varje cykel. En gång föreslog en groda för mig att explosionen i de afrikanska befolkningarna i vår tid är den händelse som filmen *Alien* beskriver, en befolkning avlad under de mest extrema patogena lasterna, och som, trots sin svaghet i kall väderlek, ändå kan orsaka så mycket skada på resten av världen att samhällen kollapsar under *zombiernas* marsch ..jag personligen är tveksam. Asien kommer att stänga ner dem utan att ens fundera två gånger eller lyssna till deras lidande. Jag tror istället att slutet på föregående cykler har varierat men att det väldigt ofta, och som mest intressant, är en orsak av framväxten av brödraskap med vilda män som har bestämt sig för att rena jorden och befria den från människokackerlackans infestation. För att tyvärr i det långa loppet leder utvecklandet av civilisation och komfort till främjandet av skadat liv, mänsklighetens innovation leder till livets onämbara missfoster, och män på periferin som vill bevara den naturliga ordningen börjar anstifta slutet på allting. Jag undrar också om någon uråldrig civilisation har lyckats undkomma alla dessa förstörelsecykler och har gömt sig under

jorden någonstans. Kanske de egentligen är eviga och lever livet som ett experiment, frånskilda, ser det som en lekande dröm de kan observera på avstånd...kanske ett sändebud träder fram då och då så att de kan underhålla sig själva. Jag ryser, däremot, av att tänka på att genom samma sorts resonemang har det missbildade robotlivet som massan av människor oundvikligt degenererar till i varje civilisationscykel också överlevt, kanske i små samhällen med "mullvadar," inuti torra kalkstenskullar, eller inte så djupt under jord i gamla grotnätverk och -tunnlar. Utan tvekan hänvisar berättelser om vampyrer, kobolder, humanoida kryptider och många andra till dessa degenererade eftersläntrare som jagar och terroriserar oss...utan tvekan kan många bland gudomligheternas ranger komma från båda typer, och konstigare saker finns fortfarande under jorden. Snälla se DEROs om intresserad. Det finns fler saker...

28

Det kommer aldrig bli någon "artificiell intelligens" så som folk verkligen menar. Om de menar någon sorts maskin som approximerar det mänskliga intellektet kan det vara möjligt, och även väldigt användbart, även om de för tillfället är långt ifrån att uppnå det målet. Framgång i schack är deras enda stora bedrift, men de misslyckas fortfarande med att sparka en boll, hålla ketchup, känna igen enkla objekt ...skulle en sådan kunna jaga, eller överleva att bli jagad? Men de menar aldrig bara intellektet, eller ens en grov approximation till det: när folk pratar om "artificiell intelligens" vad de alltid menar är artificiellt *liv*, någon sorts robot, eller ett artificiellt medvetande som är omöjligt att särskilja från mänskligt medvetande. Det finns en ytligt sett

annorlunda men faktiskt liknande spekulation som nördar älskar: den att universum är "logik" eller information. Att det som utgör materia faktiskt kan registreras som "information," som logiska relationer, och att universum därför måste vara precis detta – detta ligger också bakom tron att du kan "ladda upp" din intelligens till en dator och uppnå odödlighet, och många relaterade former av efterblivenhet. Motivationen bakom detta är nördighet och också det något judiska sättet att tänka, eller den judaiserande tendensen som främjar färdighet med ord och siffror, men som närmar sig mentalt handikapp och till och med efterblivenhet när det kommer till någonting visuellt. Det judiska hatet mot materia, en gammal fördom sen innan bibeln, och hatet också mot skönhet som de delar med andra semitiska folkslag – och många andra förutom dessa – alla detta går samman för att främja denna sorts aggressiva nördighet. Detta är ursprunget till många av dessa påståenden, även om det inte ska tros att jag här eller någon annanstans syftar på alla judar, eller att detta rentvår ickejudar. Eftersom den "judaiserande" tendensen jag talar om är inneboende i den mänskliga naturen, och är väldigt vanlig också bland ickejudar och till viss grad existerar i oss alla, tillsammans med den motverkande kärleken till livskraftig materia, bild och skönhet. Det finns bara i olika grad i olika människor och folkslag. I vilket fall, alla dessa vanföreställningar, att *du* kan "laddas upp" eftersom din "hjärna" kan laddas upp, att "universum är information" eller att någonting likt "artificiell intelligens" faktiskt kan existera, bottnar alla i samma vanföreställning och maktfantasi hos nörden. Nörden kan beskrivas som en person med oelegant och pedantisk intelligens, ofta en medelmåttig intelligens, som känner överdriven stolthet över intellektet, även i memorerandet av fakta, bildandet av klumpiga koncept som

verkligheten sen förväntas passa in i likt Prokrustes säng.... Och han identifierar sig med det. Det finns väldigt sällsynta människor i historien, till och med några helgon och martyrer, som skämdes över sin onda karaktär och vilja, och sökte frälsning i kontemplation, sökte en flykt från detta. Dessa är ibland ädla människor, men detta beskriver inte nörden. Nörden hatar inte sig själv, sin natur, sina tendenser eller ande, ej heller är hans intellekt kraftfullt nog för att överskugga hans retfulla vilja och betrakta saker utan trycket från intresse eller tyngden i småaktiga begär. Han ser aldrig på saker så som det riktiga geniet eller konstnären gör, när den förnimmande delen av intellektet blir så kraftfullt att det övervinner allt annat...så att komplettheten hos objektet fyller hela medvetandet och en idé, eller någon sorts ny insikt om världen, faktiskt förstås. Nej, nörden är en viljevarelse, dirigerad av en småaktig vilja i den vardagliga bemärkelsen, och alla hans tankar, koncept och planer besitter en *krystad* kvalité eftersom de alltid hänvisar tillbaka till ett behov och ett begär till någon sorts förtjänst. Detta är väldigt ofta bara en materiell förtjänst, men begäret efter prestige är till och med värre. Bland intellektets män är begäret till prestige ofta det mest äckliga, särskilt när det inte finns någon ursprunglig manlighet, eftersom detta leder till feghet och lögn, både gentemot andra och sig själv. Av denna anledning säger Nietzsche att manlighet är det första kravet på filosofen, men det finns ingen som är längre ifrån filosofen än den omanliga nörden, och det finns ingen fiende mer oförsonlig gentemot den mänskliga rasen och artens geni, än just denna nörd och allting han representerar. Försöken att "imitera" livet genom algoritmer, genom brute force och trial-and-error, kommer aldrig att skapa vare sig liv eller "medvetande" – vad exakt skulle en sådan maskin vara "medveten" om? – utan just det,

en imitation eller parodi på det medelmåttiga mänskliga intellektet. Ett speglande och förhärligande av nördens falska intellekt, som aldrig lämnar strömmen av ord, syllogismer, motiv och begär, som alltid är krystad och uttänkt, eftersom den utsätts för trycket från något småsint begär. Och det är verkligen groteskt. Det är som om du har en tjej du åtrår, hon dör men du använder Stora Magin för att återuppliva hennes lik, du sminkar henne, lär denna *zombi* att tala, tvingar henne att kopiera alla sina gamla vanor, tränar henne likt en duva till att bete sig på sätt som du minns och som du gillade. Men i slutändan är hon bara en återupplivad sexdocka, och detta är groteskt. Detta är precis vad "AI" är. Det är en maktfantasi hos en sammansvärjning av biologiska intressen som förenar nördarna, "förnuftets" intellekt – parten som tror på tomma ord – det medelmåttiga, och den mänskliga andens judar som hoppas på sin *golem*. "AI" är en *golem* för de som hatar *livet*... det är deras sanna Messias och deras hämnd.

29

Ungdom och skönhet är universellt hatade i nästan alla mänskliga samhällen i historien. Dessa samhällen styrs av nedgångna, sklerotiska gamla gubbar. Ibland använder de bilden av fet kvinna "Jordmoder" för att slå unga män över huvudet med och få dem att underkasta sig. Andra gånger främjar de fulhet i alla dess former: fulhet och perversion i seder, scarification, omskärelse, självstympning. Seder och religiösa auktoriteter som lägger sig i hur du torkar din röv, borstar tänder, hur många fingrar att föra in i anus för att uppnå än det ena och än det andra "magiska-medicinska" målet, alla sorters småaktiga legalismer – shiasekten

bland muslimer och rabbinitisk judendom är mest på det här sättet. Allt detta kväver genuin religiös entusiasm och den sanna orakulära vetenskapen, från vilken konstformer av stor skönhet kan utvecklas. Ofta är deras mat oaptitlig och ser ut som kokta stenar. Deras språk – de flesta mänskliga språk är så svåra att lyssna på! Tagalog är nästan som tortyr att höra, även om jag inte menar att peka ut denna kultur, det är knappast den värsta vad gäller kärleken till fulhet (faktiskt så kan filippinier vara behagliga människor med ett listigt sinne för humor ärvt från de sedan länge försvunna *negritos* som nu har absorberats i deras befolkning). Deras folk är fult: millennier av arrangerade äktenskap, för ekonomisk vinning, bland indier – ursprungligen ett ädelt folk – ledde till en nation som nu, på en miljard människor, nästan aldrig vinner några friidrottstävlingar, som har vunnit färre guldmedaljer sedan sitt grundande än vad lilla Kroatien har gjort sedan 1992, där både männen och kvinnorna är inavlade, fula, osexiga och nästan missbildade. Jag menar inte att mobba dem, eftersom de knappast är de enda, och denna fulhet, den fysiska fulheten, är nästan universell i den mänskliga befolkningen. Skönhet är ett väldigt sällsynt och värdefullt privilegium hos de stammar som har strävat efter barnafödelse ämnat åt annat än ekonomisk, social eller politisk vinning. Nej, främjandet av fulhet är nästan universellt och kärleken till skönhet är så sällsynt: bland de stora civilisationerna är endast de antika grekerna, fransmännen, japanerna, till viss mån italienarna sanna älskare av skönhet och förfining, och har baserat sin existens helt på skönhetens befrämjande. Hur ofta i historien har inte kulturer blivit fula och småaktiga eftersom ekonomiska intressen åsidosatte eugeniken inom äktenskapet – och fri kärlek, även om inte perfekt, är något mer eugeniskt än att låta fäder handla med

döttrar för personlig vinning. I deras hat och misstro till skönhet känner man att sådana samhällen lever under ett enormt *tryck* från behoven. Deras sanna härskare är tyngdens gud och de domineras av fruktan inför framtiden, obeskrivlig ångest kring pengar och materia och besvärande, råa beteenden som alla motiveras av *behov*, av begäret efter att *greppa*, av känslan de alla när av att *de blir utnyttjade*. De känner alltid att de blir *ringaktade*. Begäret efter *respekt* är det sanna kännetecknet för den evigt ringaktade. Misstron till skönhet säljs ibland in som det ädla förkastandet av materiella begär av de helgonlika eller de vänliga eller de fundersamma. Men detta är bara nonsens, och du kan se det på det här sättet. Skönhetshatande kulturer har en annan egenhet som de alla delar, som är väldigt talande. De hatar också privatlivet och personligt utrymme, de hatar också skönhet i gott och förfinat uppförande. Dessa samhällen är baserade på sådan populär solidaritet att det anses normalt att storma in hos folk, absurt att kräva att man ska knacka; de gör djuriska ljud medan de äter – eller, det sätt som dessa människor ofta sägs *lukta* när de påträffas i historien – allt detta berättar vad hatet mot skönhet egentligen innebär. Freud talar om den inre smärta många av hans klienter kände när de försökte skifta från denna sorts medeltida, kollektiva, kvävande fulhetskultur till en där personligt utrymme och distans, förfining och skönhet, värderades istället. Det handlar om hatet mot distinktion eller överlägsenhet, hatet mot principen om *skillnad och distans* mellan individer, som i kontrast till detta är så värderat bland de väldigt få skönhetsälskande kulturerna. Och hatet mot överlägsenhet kommer från misstanken som flertalet i sådana skönhetshatande samhällen känner, att, genom att inte vara utsatta för det fruktansvärda trycket från *behov* och ångest under vilket de själva lever, att de vackra och obrydda

hånar det de själva tar på största allvar. De vackra hotar att upplösa den regimentering som de måste utsätta sitt konstanta råa *behov* av saker för. Detta är varför sådana samhällen förfaller till de lägsta sorternas bögeri närhelst deras inhemska regler blir det minsta lättade. Islam är så här. Judarna, i avsaknad av sin religion, likväl som perserna som lever under den shiitiska lagens tyranni, och de flesta folken i Gulfstaterna, återgår allihop till ett rått djuriskt tillstånd utan sina rigida lagar och blir fullständigt liderliga, så som araberna sägs ha varit innan islam. Och de kommer snart att återgå till detta. Jag behöver inte göra några noteringar för spergare och pedanter: män som John Milius exkluderas från sådana bedömningar, men deras existens har ingenting att göra vare sig åt ena eller andra hållet med min poäng här, vilken handlar om allmänna typer och levnadssätten som dessa genererar. Jag talar om två motstående syner på livet som baseras i två väldigt olika behov hos två väldigt annorlunda biologiska läggningar. Det kan inte finnas någon kompromiss mellan de som lever under trycket från *behov* och materiell påökning, som är skuggorna av de vandrande döda, och å andra sidan de som är obrydda, lyckliga, njutningsälskande och skönhetsdyrkande. En söker bevarandet och utökningen av blotta livet, den andra söker livets upphöjande.

30

Bland grekerna kallades en kraftens man för *aner*, som var annorlunda från det andra ordet som användes, *anthropos*, vilket bara syftar på en skuggvarelse, ourskiljbar, någon sorts humanoid skepnad. Den riktiga mannen var sällsynt, och de flesta män var inte och är inte riktiga män! Ordet användes från början endast för

halvgudar och supermänniskor likt Akilles eller Diomedes eller Odysseus. I *Iliaden* jämförs Diomedes i sitt ärofyllda ögonblick med lejon vars ande har väckts till vrede genom sår, och skingrar herdar och hundar framför sig. Atena tände en eld över hans huvud och axlar och märkte honom som en i besittning av den sanna inre kraften inuti alla ting. Denna välldde nu ut ur honom och lyste upp sig själv över allt annat. Den riktiga mannen var en man fylld av hjältemod och djärvhet som alltihop kom ur ett överskott av varande. Denna idé delades även av andra ariska kulturer; det romerska *vir*, Sanskritens och Avestiskans *nar*, walesiskans *ner*, det protoindoeuropeiska *Hner* syftar alla slutligen till en sorts vital livskraft som möjliggör övermänsklig styrka. Det finns annat ord, närbesläktat, som syftar till manlig ungdom: *ayu*; *ayu* syftar till den ungdomliga livskraft som förnyar sig själv i varje generation som rör sig från liv till liv utan slut, som består i evighet. Den är bakom alla de indoeuropeiska orden för ungdom, och ungdomlig styrka och kraft. Det uppenbarar sig i latinets *iuuenis*, i Sanskrit, och alla de germanska och engelska formerna. Men mest av allt är det detta särskilda ord, denna särskilda idé som ligger bakom latinets *aetas* och *aeternus*, bakom en tidsålders blick, en cyklisk tidsålder, evigheten. Så havande med mening det är att ungdom och evighet är samma ord och samma idé i dessa språk! De gotiska och germanska orden är likadana. Denna idé livligt framträdande i grekiskan! I detta har orden *aiei*, som betyder för evigt, och ordet *aion*, båda en rot med denna mening: livslängd, livskraft, ungdomlig styrka. Dessa folk såg ungdomens vigör som den sanna drivande kraften bakom livet och bakom alla ting, som evigt förnyar sig själv, återföder sig själv på nytt i varje generation med full kraft, även fast minnet av människor och samhällen må försvinna. Om du vill ha det vackraste poetiska

uttrycket för denna syn, måste du se i *Iliaden* när Homeros beskriver Euphorbus död. Hans död jämförs med ungt träd i sin kulmination som blåsts ned av en stark vind. Pythagoras, när han såg Euphorbus sköld på Sicilien, brast ut i tårar. Han visste vad som gömde sig på andra sidan av skölden. Denna syn består: och detta är varför någon som D.H. Lawrence kunde titta på sarkofager från de antika Toskanerna och se i detta lust- och skönhetsälskande folk ett hyllande av någonting väldigt likt. På sina gravobjekt avbildade de festligheter, och festmåltider, och rikligt frodande liv och stor glädje, vinfester, hoppande delfiner, för att påminna sig själva om att denna okuvbara kraft, naturen, *ungdomen* fortsätter ånyo i varje generation och besegras aldrig i döden. På samma sätt när jag postar fysik på vackra och stiliga ungdomar gör jag så eftersom i kontemplerandet av dem är jag fylld med djupt lugn och glädje – jag ser i dem den bestående förnyelsen av denna eviga kraft, som finns inuti alla ting. Jag ser i denna kraft naturens hemliga plan och avsikt, dess strävande bortom sig själv. Dess planer är outtalbara och vad det strävar efter och vill ha är ett mysterium för oss, kan bara förstås inkomplett och genom metafor. Dess "plan" och design är bortom mänsklig förståelse, men det är utan tvekan att *det* strävar, mot flertalet andra "faktioner" och centrifugala krafter, efter produktionen och skapandet av någon sorts överlägsen varelse, ett exemplar av fruktansvärd skönhet och kraft. Jag har ingen tvekan på att gudarna, om de existerar, bara hade sett ut som perfekta och förbättrade version av de vackra fysikerna hos unga män, precis som de visade sig inför grekiska orakel i drömmar. De var de första att upptäcka den sanna biologiska och fysiska formen hos människan, den korrekta formen, de sanna proportionerna. Jag har heller ingen tvekan om att denna kraft,

genom att vara *inuti* oss tillsammans med andra, har gjort mänsklig historia, livet, och våra egna sinnen till slagfältet och scenen för dess handlande, och att passivitet inför dess kraft därmed är absurt: det kallar oss till att låta oss bli besatta av det, och till att föra krig å sina vägnar mot dess fiender. Om du vill förstå den sanna kraften i *aion*, hos den evigt ungdomliga energi som är universum, måste du studera vad som finns kvar från Herakleitos när han använder detta ord, och hur han sammankopplar det till idén om *elden* som essensen i alla ting och i alla handlingar. Och han har rätt när han säger, "De bästa begär en sak framför alla andra, aldrig sinande evig berömmelse bland de dödliga: men flertalet vräker i sig likt boskap." *Detta* är vad jag tror på!

Del Två: Parabel om Järnfängelset

31

Om du kan se patologi, trasighet, denaturerat liv för vad det är, kan det lära dig mycket om livet i hälsosamt tillstånd. Det finns inget fel med att titta på livet under trångmål, så länge ej blandar ihop med liv i uppåtgående och frihet. När du sätter en arbetshund, likt terrier, till och med gullig jack russell i stadslägenhet, kommer de försöka gräva genom golvet. Detta tillstånd är medfött i dem, de strävar efter utvecklandet av sina krafter, och det finns väldigt få sorgligare saker än att se djur förhindras på detta sätt. Det leker att det blir sig självt, men reduceras till en docka och värdelöst skådespel. Carl Schmitt sade, "De har släppt ut oss på bete." Detta är livets tillstånd i den moderna världen.

32

Moderna världen inte dålig bara för att modern; och den är bättre än vissa tidsåldrar i det förflutna. Många delar av förflutna var lika illa, eller värre, än vår situation, och av samma anledningar. Det moderna är "ingenting nytt": det är återkomsten av en väldigt uråldrig underkastelse och trasighet under nytt varumärke, som gynnas genom nya koncept och rättfärdiganden. Om du vill se vår framtid så titta på Europa så som det existerade innan 1600 f.Kr., eller mycket av världen fram tills nyligen och hur den fortfarande är...det gemensamma livet i långhuset med dess unga män dominerade och nedbrutna av de gamla och sklerotiska, av

matriarkerna, av det mänskliga livets klump- och jästtillstånd som övertar och kuvar alla högre strävanden. Aztekiska "städer" med tjugo idioter som sover och äter från golvet, demagogerade i mängder av blodtörstiga präster med döda ögon. Det är på intet sätt annorlunda för att de horar ut Förnuftet och Logos för att leda iväg oss till detta liv.

33

Den moderna trasighetens historia – Så många olika saker har skrivits om modernitetens ondska, eller krisen som utgör vår situation. Både till vänster och höger känner många, kanske de flesta, att någonting har gått fruktansvärt fel. Till och med de som älskar vissa av den nya världens aspekter, så som teknologi, tittar bort från vår banala tid och hoppas istället på ett futuristiskt frodande som inte är här ännu. Jag är lite trött på detta! Jag vill inte bara upprepa ännu fler smädningar av moderniteten, vilka många av er redan känner till. De flesta sådana är fotnoter eller kommentarer till Nietzsches prolog från *Zarathustra*, där han beskriver den sista människan. Den sista människan har felaktigt blandats ihop med bourgeoisien, även fast Nietzsche säger att det är någonting mycket värre. Houellebecq, vars förklaringar till modernitetens sexuella problem, till *incelen* – alla dessa förklaringar är otroliga och sanna, men även han följer bara Nietzsche. Om du vill förstå vår tids sanna problem, kan du läsa detta, i så fall, och jag kommer inte att dröja vid det. Jag vill endast beröra ett särskilt fall av domesticering, trasighet, av potentiellt högststående liv som har förhindrats, för att illustrera moderna problemet. Den egendomliga "historien" bakom hur en *queen* utvecklas, den moderna feminina homosexuella mannen, är

väldigt talande. Problemet med den moderna homosexuella mannen är talande eftersom det är modellen enligt vilket många andra sorters högre liv har förhindrats och förvridits till någonting annat. Bli inte lurade av propagandister: det moderna homot har ingenting att göra med antikens "predatoriska bisexualitet" eller med de pederastiska riterna som fanns i många samhällen. Å ena sidan har människor som den moderna *queen* alltid funnits men å den andra så finns det många exemplar nu som blivit detta, som inte hade blivit det förut. Det är en väldigt olycklig händelse i ett djurs liv. Camille Paglia säger att den moderna homosexuella mannen är produkten av påfrestningarna för livet i det postindustriella samhället. Hennes modell för detta är att en väldigt känslig ung pojke, öppen för alla sorters estetiska upplevelser, kanske den sortens lite neurotiska eller konstnärliga pojke som för ett århundrade sedan hade upplevt synestesi; sådan pojke stöter bort sina bröders och fäders och jämnårigas busande och "grova" maskulinitet. Denna distansering från maskulinitet sker samtidigt som han kommer för nära sin moder, idoliserar det feminina: distansen eller rädslan för maskulinitet leder i puberteten till att han sexualiserar den, medan han vänder sig bort från kvinnor, antingen på grund av för mycket familjaritet, eller för mycket vördnad. I detta har hon bara till hälften rätt och den andra halvan av berättelsen fann jag från ett främmande sinne vars lärdomar har spridits bland några av grodorna. Hans namn var Harro MJ, men jag tror detta är falskt namn. Jag återger några av hans idéer här så gott jag kan. Han berättar vad jag tror är hans egen berättelse, eller den hos någon han känner: han berättar om hur moderna världen korrumpade hans natur genom stränghet och förvandlade honom till ett homo. Men jag tror hans berättelse talar till många andra, som inte förvandlades

till boeg, men som trots det har blivit vanställda på något annat sätt... av samma kraft. Nåväl, Paglias återgivning av Freud är korrekt, men hon missar en viktig del av berättelsen, vilket är varför en sådan pojke vänder sig bort från sina jämnårigas maskulinitet från första början. Det är inte buset eller hårdheten i manlig konkurrens som sådan som får honom att vända sig bort, utan den totalt falska och artificiella karaktären av hur en sådan uppvisning, oftast, är i vår tid. Sådan pojke förnimmer vad hans jämnåriga inte gör, den villkorliga och totalt *beroende* karaktären hos livet i vår tidsålder. Det är inte maskuliniteten, konkurrensen om status mellan dem, den fysiska råheten, som får honom att vända sig bort... utan det faktum att all sådan lek sker i redan *ägt utrymme*. Det är denna aspekt av vår tid som är väsentlig att förstå. När jag talar om något så som ägt utrymme, får det inte kvarstå som blotta ordet. När du förstår någonting: jag menar att du måste se och känna det så som ett landskap du känner till från ungdomen, hur man navigerar alla dess skrymslen, jordens olika höjder, dess flodbankar, var träden är och hur det känns inuti i dem, hur lång tid det tar att gå från den ena eller andra gruppen bokar till den övergivna fabriken, så att kartan redan finns i din kropp. Detta är enda sättet att förstå någonting på riktigt. Jag tror att en sådan pojke är en av typerna som kan se genom charaden som lögnernas härskare dinglar framför, skuggskådespelet som hänför flertalet, och han vänder sig bort från, kanske inte manlighet, utan den pajasaktiga, vanföreställda karaktären hos modern maskulinitet. Den besegrade mannen som förvandlas till en träl och en kastrerad best åt kvinnor och dolda härskare är en fruktansvärd sak att se. Kampen om status, de fysiska slagsmålen, äventyren som pojkar är tänkta att ha i naturtillståndet...allt detta är i naturen menat som en förberedelse för livet, för ett liv av

erövring och expansion. Romerska tonåringar i patricierklassen skickades redan ut på uppdrag utomlands å kejsardömets vägnar. Modern vuxen västerländsk man ber om tillåtelse att titta på andra män som utövar sport, bälgar i sig relish gjord på vegetabiliska oljor, tigger efter "mus" i simulerat samlag, onani med plast runt kuken. Precis en sådan karaktär som föds till erövring, till expansion, en brådmogen sorts pojke som söker efter *riktig* utveckling och riktig dominans av utrymmet runt sig, som förstår i sitt blod att lek och manlighet är för *detta syfte*, precis en sådan pojke kommer att få sina förväntningar om livet krossade och förhindrade så fort hans ögon öppnats. Detta kanske sker runt sex- eller sjuårsåldern, men ibland sker det tidigare. Sådan pojke kommer endast att förakta de bland hans jämnåriga som, eftersom de inte ser den underkastelsen vi lever under, fortsätter att leva i sin vanföreställning och som *accepterar* tämjandet som skuggornas härskare utsätter den mänskliga anden för runt denna uppvaknandets ålder – vid nio eller tio är "utbildningen" nästan färdig i vår tid. De underkastar sig oket och deras falska simulerade maskulinitet är nu en parodi på den sanna maskuliniteten, vilken i ett uppåtgående tillstånd utvecklas till en vilja att faktiskt dominera utrymmet runt en själv, inte till en karikatyr till kvinnors fördel. Men denna dominans är inte möjlig när *utrymmet redan är ägt*. Denna intuition om *ägt utrymme* kommer väldigt tidigt: med öppna ögon är det som om ond ande bebor allting. Jag tror att det finns många sorters energiska och förnimmande pojkar som når detta stadie, som vänder sig bort från den moraliska och biologiska självkastringen hos sina konventionella jämnåriga, som förnimmer den kvävande begränsningen i moderna utrymmen. Resterande del av denna berättelse är mer utmärkande för den typ av pojke som reagerar

genom att bli homo eller transa, och Paglia har rätt angående den delen – maskulinitet som helt enkelt förkastas på grund av distans från andra pojkar i allmänhet, till största delen som ett resultat av en särskild medfödd överkänslighet. Men sen finns ytterligare en observation om att när, sent i ungdomen eller vid något tillfälle i puberteten, sådan pojke bestämmer sig för att han är "böig," är detta endast den slutgiltiga delen av självmisförståndet. Hans andes drama omtolkas i sexuella termer. Han har övertygat sig själv om att känslan av nedtryckning och fasa som följt honom hela sitt liv var på grund av att hans sexuella begär eller "sexualitet" har blivit kuvad av "samhället." Han glömmer bort hur dessa sexuella begär utvecklades från första början, att dessa begär själva var det runtgående resultatet av sanningen som han insåg i tystnad, sanningen om den totala underkastelsen och domesticeringen av det utrymme inom vilket han befann sig själv. Genom att bli "böig" tror han att han flyr den känsla av primal begränsning och underkastelse som han kände som liten pojke: han har omtolkat hela sitt drama som en gråtmild saga om sexualitet som har kuvats eller förtryckts av bakåtsträvande sociala eller politiska normer. I detta blir han själv en ofrivillig spelpjäs åt just den kraft som han som ung pojke kände var fienden, den enorma och kvävande skuggan i vår tid, som stryper allt högre liv. Bögen är den nya regimens andliga fotsoldat, när han är född till att vara dess fiende. Detta är den ovanliga delen av denna insikt, att några av de mest känsliga och förnimmande ynglingarna, de som kanske genomsyras av inspirationens glöd och en erövrande, expanderande ande, i slutändan blir förtruppen till det som har kvävt och brutit ner dem. I en tidigare tidsålder hade de inte blivit bögar från första början. Sagan om sådan pojke är sagan om alla högre typer i vår tid. Inte alla bögar har detta

ursprung – det finns Jeffrey Dahmer, det finns andra. Och så klart blir inte alla högre typer bögar, bara en pytteliten minoritet. Men alla högre typer i vår tidsålder är ansatta av ett liknande drama i själen – vad som händer därefter, sexualiseringen av denna alienation som är typisk för detta fall, använder jag endast som det tydligaste exemplet. I allt detta ser du nu denna idé om utrymme eller territorium som redan är stängt eller ägt. Och det för oss till frågan om vem eller vad denna kraft är. Jag tror att svaret på den frågan inte är så enkelt, men ett drag i detta nya tillstånd i moderniteten är att härskarna är gömda. Det är till och med varför detta tillstånd av underkastelse verkar så kvävande, eftersom *de gömmer sig*, och därför finns det heller inga möjligheter till öppen och manlig utmaning. Detta problem ska sen förstås genom exemplet med en annan typ...och jag menar i form av *säkerhetsagenten*. Klart och lärorikt är frågan om *bögarnas undre värld*, vilken inte riktigt existerar längre i vår tid. Men under 1950-talet och strax innan dess, när systemet med globalt tyranni började bli fast förankrat, så bör det inte vara en överraskning från allt det som sagts, att bögarnas undre värld var ett "negativ" gentemot den nya världsordningen, dess sil och tryckventil. *Bögarnas undre värld var en del av "det återstående."* Fenomenet med "homosexualitet" i den moderna världen sträcker sig upp till de mest djupgående politiska och sociala problem: det var alltid spökvärlden, den undre värld som lämnades kvar som ingenjörerna av vår tid inte kunde styra eller ta i beaktning vid upprättandet av Leviatan. Denna undre värld innefattade många fler än bara den tidens bögar, så klart: det var poängen. Men bögarna utgjorde en sorts "kärnpopulation" som tillät en enkel brygga mellan denna värld och vår. De gjorde den långt mycket mer genomsläpplig för andra också: om du hade flickvän, kanske

konstnärlig flickvän, så hade hon boegvän; du kunde följa med och hänga i denna halv värld, och där fanns...kanske två sociala kontakter bort...där fanns...en av *dem*. Men nu har denna värld försvunnit, du har inget enkelt sätt att ens veta var man börjar. Dess gränser är skyddade, dess ingångar övervakade, men det har alltid existerat där som ett fritt utrymme utanför den allestädes närvarande domesticeringen i den postindustriella civilisationen. Låt oss inte glömma, jag upprepar, att "bögnas undre värld" knappast var till bara för bögnarna, utan denna värld penetrerades just av alla sorters avvikare, snuskhumrar, luder, hallickar, impressarios, nattklubbsägare, maffia, gangsters, alla sorters underrättelseagenter – se bara på Dark Ocean Society och du kommer förstå. Dark Ocean Society i Japan är nyckeln till att förstå all modern politisk och social organisation eftersom under den allestädes närvarande domesticeringen och styrningen av den moderna civilisationen, under dess ytliga ordning, återstod denna "flytande värld," den fria världen som en stilla och mörk ocean inom vilken monster, inklusive själva härskarna och skaparna av denna civilisation, rör sig. De lever fortfarande i den världen, inte i vår. Vår värld är underkastelsens hus, deras är frihetens och maktens herrgård. Det är bara det att, med det relativt stora antalet bögar som finns, var denna värld mycket större än vad den är nu, och mer varierad, dess ingångspunkter mer penetrerbara. Det utrymme i natten som bögnarna skapade åt sig själva, inom vilket sådana typer i alla fall *kände* att de hade nya möjligheter att expandera och handla, blev förintat under 1980-talet av AIDS först och främst, och sen under samma tid med rörelserna för "homorätt" och "homoidentitet," genom vilka de kom "ut i det öppna," och blev de värsta och de mest hänsynslösa upprätthållarna av den globala slavstaten. Men nog om dem: du

måste förstå! Jag använder detta som illustrativt och sant exempel på vad som händer med *alla* högre typer i vår tid. Den överväldigande majoriteten blir inte bögar, men bögens umbärande är det enklaste och därmed mest instruerande exemplet på detta. Alla födda med en vilja till erövrande och expansion, alla exemplar födda till mod och gränsernas utvidgande, kommer känna sig hämmade nu, kommer att vakna upp i ung ålder och finna sig själv i en värld genomsyrad av en ond och kvävande skugga som ämnar förmörka deras ande och bryta ner dem. Hur man *reagerar* på detta...det är olika. Och reaktionerna är varierande. Kolla på kull med valpar, av vilken art som helst, vissa kommer att vara nyfikna, lekfulla, försöker experimentera, tänja på gränserna, lämna föräldrars och de gamlas blick, erövra utrymme; andra kommer att vara långt mycket fogligare och sakna nyfikenhet. De enda som överlever den moderna utbildningen "helskinnade," för att inte tala om den moderna medicineringen, är precis de i kullen som föds fogliga. Och för att komma till saken; vem kan se på de nedslagna männen idag och tro att en pojke som har inom sig den erövrande andens gnista inte kommer att känna blott äckel inför deras clownaktiga parodi på maskulinitet! Vad som har betydelse här är åt vilket håll anden vänder sig, och om den kan överleva den domesticeringens hinderbana som det moderna livet och den moderna utbildningen påtvingar de bästa. "Homosexualitet" i vår tid, i vilket fall, är olikt något annat beteende från förr: som ett fenomen i helhet representerar det ett av de karaktäristiska sätten som vissa av de mest ovanliga exemplaren svarar på domesticeringen och hur de bryts ner av den. Modern homosexualitet är en form av vakuumbeteende och stereotypi.

34

Hur sorglig de moderna bögnas berättelse än är, så är berättelsen om den moderna transan likadan på alla sätt, fast värre. Detta förklarar också varför så många transor är besatta av Hegel. *De vet detta i blodet* – men de missförstår sig själva och glömmer bort vilka det var som bröt ner dem. Berättelsen om den moderna transan är berättelsen om vår gemensamma framtid.

35

Om det tyranni som har lagt sig över vår tid någonsin skulle få makten den söker och sedan bli tillräckligt utmanad för att känna sig hotad, så kommer massutrotningarna som kommer att utföras av homosexuella, transsexuella och särskilt lesbiska kommissarier att överstiga i skala och grymhet allt annat som hittills har skett i den kända historien. Föreställ dig lesbiska mulattkommissarier med ansikte och frisyr hos en ung Martin Sheen som bemannar framtidens Bergen-Belsens, anläggningar som kommer breda ut sig över tiotals kilometer.

36

Barbari och Civilisation – Det är lustigt hur västerlänningar högaktar Kina eller de gamla städerna i Främre och Bortre Orienten som källan till civilisationen, till stadslivets standard: "vi är efterslänrare, vi gick runt i höftskynke och ansiktsmålning och jagade vildsvin i skogen medan de hade städer och skrift." Detta sant, men västerlänningar glömmer vad civilisation betyder. Mindre trångsynt, men fortfarande trångsynt, tänker han när han

hör att kineser levt i städer i fem tusen år, att dessa måste ha varit som städerna i hans egen historia. Det finns städer och så finns det städer. Men vad var skrift? Det mesta var för inventarier eller den allra tristaste sortens nationella eller dynastiska krönikor. Listor och åter listor: den sortens stycken som gör de unga uttråkade till och med av Bibeln. Den äldsta delen av den grekiska litteraturen är ifrån *Iliaden*, skeppskatalogen: hjältarnas och deras härar återberättas med mycket utsmyckning och poesi, så det är inte så tråkigt, men räddas knappt genom Homeros konstnärlighet. Men nära nog varje nationell "skrift" är så här, och den mesta "skriften" stannade i det tillståndet under lång tid. Kineserna har alltid levt i hus, ja, om det är allt du menar med "civilisation"; men deras historia är märkt av förintandets kramper. Titta bara på deras historia, kulturrevolutionen är normen: massutrotandet av miljontals ansiktslösa bönder i samhällsomskapandets namn. De är ingen bikupa: de ignorerar de döda på gatorna och tittar bort. Jag har lärt känna korpar som tar mer hänsyn till sina egna. Allting åt en själv, allting åt personlig användbarhet: en njutning i grymhet mot de svaga och mot djur. Detta är slutresultatet av tusentals år av "civilisation." Låt er inte luras av den förment historiska självuppfattningen hos ett sådant folk. Många perioder av glömska, när de till och med raderade och kastade bort sina krönikor och totalt förfalskade sin historia (litet exempel även idag: de lär ut att Genghis Khan var en kinesisk general...) Detta sant för många andra civilisationer. Till och med religiösa texter: om vi bortser från problemet med översättning är Koranen, som Schopenhauer hävdade, en långtråkig bok fylld med eländig, enformig dumhet, utan en endaste ny idé, "den fattigaste sortens teism." Tyvärr är detta tillräckligt för nivån på de flesta människors religiösa behov. Är inte klart att skrift är ett stort

framsteg, i stora delar av historien...dess värde kan ifrågasättas. Bara rätt sent växer det fram vissa geniverk som rättfärdigar skrivkonsten. På motsvarande sätt menar olika samhällen rätt olika saker när de säger "stad." I Orienten har detta alltid hänvisat till en ångande hög med människor, med tätbefolkade, stinkande matställen, tätpackade människoklungor som vadar genom skit och djurens smuts, kaniner och hönor fångade i burar, misshandlade föräldralösa barn, oändligt surrande från skrikande människor som prackar på en varor och spottar slem på gatan. Du ser detta fortfarande i Bortre Orientens städer. Till och med i Japan, som alla älskar för sin påstådda ordning, finns det en fruktansvärd plåga som hänger över Tokyos gator och som driver alldeles för många bra människor där till mentalsjukhusen. Arbetslivet är ett helvete och trafiksystemet är kaotiskt och kvävande, det reducerar alla till de nollor de alltid varit i den orientaliska staden... en skugga till och med i sitt hem där kvinnan förkroppsligar de uråldriga familjegudarnas alla hemskheter. Den japanska mannen får en veckopeng från sin fru, som ofta kör slut på honom fysiskt, tar hans telefonpengar, hans lunchpengar. Kvinnan härskar i Vietnam, och den ansiktslösa kontoristen eller köpmannen som sliter sig fram genom myrstacken i detta samhälle är förpliktigad till sin trakasserande fru likt slav. Matriarkat och anonymitet är principerna bakom dessa högar med biomassa – kalla dem aldrig bikupor! Bikupan är något ädelt: bikupan kan vara ett verk av skönhet och ordning, men staden, staden i sin ursprungliga form, är mänskligheten reducerad till ett stinkande råttbo. I bikupan uppnår biet den fulla utvecklingen av sin medfödda natur som arbetarbi eller krigare eller drottning, men vem kan säga detta om de flesta städer i historien – tror du att man som stämplar papper, smider planer för att undfly ilskan

hos långnaglad autokrat med spottkopp, som prackar på en rökt fisk ur tidningspapper med fingerlösa vantar eller säljer fåglar med klippta vingar till flinande meniska makaker, tror du att sådan varelse är ett exempel på välutvecklat liv? Och den mer deprimerande möjligheten är att, för den överväldigande majoriteten, *är* sådant liv uttrycket för, det fullständiga uttrycket för deras medfödda strävanden och viljor, det måste vara så att de blivit selektivt avlade av sina härskare till detta förnedrade och zombifierade tillstånd. Men även den rädda och krypande plansmidaren med det askgrågula ansiktet var i sitt forna släktskap som de fria svarta yi som terroriserade hankineserna så sent som för hundra år sedan, eller de starkkroppade, självständiga tibetanerna som har hånat dem i århundraden. Existensen för sådant liv är ett helvete, fångade inte bara i ett eländigt anonymt samhälle, utan också i en kropp avlad för ett sådant samhälle. Fortfarande så måste det finnas en gnista de aldrig kan släcka, som åtminstone ber om att *allt detta ska sluta*. Förstår du nu vad buddhismen är? Nej, titta åt norr: till manchuerna och andra tunguserfolk som härdats i taigan och i Arktis, till de frihetsälskande mongolerna som än idag mer än någonting annat älskar att köra ut i det öppna landskapet utan vägar och som anser att våra städer är fruktansvärt klaustrofobiska. Faktiskt, i historien, när man tittar på livet hos de sanna nomaderna som alltid är i rörelse och i öppna utrymmen, så ägnar de sig aldrig åt den sortens depressiva introspektion och ifrågasättande av livet som man bara ser bland bosatta och civiliserade folk. Buddha blev en världsförnekare i staden – titta på hans konvertering, vad som drev honom till det! Det är orättvisan men mer än allt annat *smutsen*, stadslivets vidriga kvävning, visionen om livet förnedrat och i trångmål, som ledde

honom till denna *flykt*...han sade "hemmet är en smutsens plats." Och vad var denna flykt, egentligen, om inte just ett försök att återupprätta stäppens frihet och öppenhet, där människan än en gång kan bli vad hon föddes till att bli? Han trodde att han öppnade upp en andens stäpp, och i *sanghan*, lärjungarnas och munkarnas brödraskap, återskapade han stäppens sanna hemliga samfund, det samfund som var naturligt för en man som honom, ett brödraskap av krigare och fria ungdomar! På sådant sätt måste du också förstå "Väst" eller faktiskt staden i Väst. Den lilla ordnade staden hos norditalienarna, de tyska och schweiziska städerna som Machiavelli prisade för hur välskötta de är, detta är helt främmande för Orienten, och även för alla andra civiliserade samhällen som vi känner till. Själva idén om medborgaren är främmande för civilisationen som sådan. I respekten för privatlivet, för distans, för egendom och seder – i den *lilla* och ordnade karaktären hos städerna, i den obevekliga angelägenheten hos aristokratin för biologisk kvalité, ser du ett försök till att *begränsa* civilisationens enorma ondska. Faktiskt så ser du ett försök att återupprätta en del av karaktären i det barbariska och fria livet inuti staden, om så bara för medborgarklassen, eller överklassen. Om det kan finnas något försvar för civilisation så är det detta, att historiskt sätt så gav det en klass de fulla eller nästan fulla fördelarna med det fria livet på stäppen och i skogarna och bergen medan man slapp vissa av dess olägenheter – med priset, så klart, att den övervägande majoriteten led. I nästan alla andra delar av världen förutom Väst, var eländet inuti civilisationen universell och eliten, sådan som den var, kunde inte rättfärdiga detta lidande: de förblev själva fogliga. En stad betyder ingenting, utan kan till och med innebära ett bakåtgående i den mänskliga typen. Om de enda

civilisationerna som hade existerat alla var som Hankina, så hade valet mellan barbari och civilisation lätt gjorts till fördel för barbariet, för det fria mongoliska livet.

37

Den moderna staden är ett vidunder, men än kan den inte närma sig det anonyma eländet i den orientaliska civilisationen, i *standardcivilisationen*. Det är en motsägelsefull plats men du ser en motstående drift till och med i försöket att bevara *parker*. Detta finns i Tokyo, i många europeiska och europeiskättade städer så som Buenos Aires – dess skapare måste ha varit besatta av att bevara någon del av naturen inuti staden, och hyrde in fransmän för att försköna den – och i ickevästerländska städer som har kopierat detta sätt. Också i offentliga platsers utformning, i gatornas och även i det sociala livet är den moderna staden inte helt en tillbakagång till den förmoderna smutsen i den rena civilisationen, utan ett försök att bevara eller åtminstone simulera ett naturligt utrymme för människan att röra sig, att expandera, att öva och bemästra vissa dygder, oavsett hur begränsade eller förvridna de må vara. I den moderna världen ses återgången till den rena civilisationen i slummen och kåkstaden. Sakta men säkert inkräktar den på den moderna staden så som den fortfarande ser ut, vilken på alla sätt är en kvarleva från europeiskt världsherravälde, och är på intet sätt den form mot vilken livet fortskrider. Framtiden i *Blade Runner* är alldeles för optimistisk, och även den i *Elysium* närmar sig inte den sanna ondskan i vårt öde om ingenting görs. Mohammed Atta, en av ledarna bakom 9/11, var en arkitektstudent. Han var djupt berörd av det som hände Aleppo, och korruptionen av det muslimska

livet som finner sig desorienterat i den moderna staden, inte endast i dess skiljaktiga moraliska liv, utan i utformningen av utrymme och byggnader på ett sätt som stör den troendes liv. Han reagerade mot den moderna staden som sådan, inte nödvändigtvis slummen, även om det moderna livets framfart i tredje världen är väldigt tvetydig här; det finns alltid en viss grad av förslumning. Främre Orientens, Nordafrikas, större delen av den muslimska världens och även mycket av Orientens städer, var oavsett vilket alltid annorlunda utformade från dem i Väst, med kvarter som är fysiskt avskilda från varandra, med inhägnade innergårdar, och generellt sett en bortvändhet från det offentliga, politiska utrymmet, mot familjens och klanens utrymme. Detta var ett resultat inte bara av myndigheternas korrupcion, utan också av en helt annan känsla för vad staden fanns till för från första början. Det finns en förvirring kring vad olika folkslag vänder sig emot i den moderna världen: de hatar inte nödvändigtvis samma sak i den moderna världen som du hatar. Jag allierar mig hellre med vänsterhipstern än med Kina! Kineserna kommer faktiskt "appropriera" allting och låtsas som att de uppfann det.

38

Aristoteles säger att greker skiljer sig åt från nordeuropéer och orientaler. Asiaten är civiliserad men slavaktig; den europeiska barbaren är ociviliserad, obildad, men fri. I denna formulering antas Aristoteles ha trott på en "balans" mellan dessa två extremer, och att greker var bättre eftersom de var "medianen" mellan dessa två bristfälliga extremer. Faktiskt så var varken Aristoteles synsätt eller synsättet hos grekerna på hans tid, och även senare, riktigt så här. Det drogs ingen likhet mellan den fria

nordiska barbaren och den slavaktiga asiaten, utan grekerna värderade och respekterade den fria barbaren långt mycket mer än asiaten. Du kan se att detta är så på många saker: så sent som korstågen, när Anna Comnena skrev *Alexiaden*, hänvisar hon med fasa men också mycket respekt till de västliga barbarerna. Hon slogs med sådan häpnad av deras stilighet, deras mod och ofta deras intelligens och list. Liknande beröm ges aldrig till de civiliserade eller slavaktig folken från Främre Orienten. Samma attityd fanns också under de klassiska grekernas tidsålder. Herodotos bland många andra uttrycker mycket beundran för skyterna och ser dem som innovatörer av ett nytt och magnifikt sätt att leva, det nomadiska, genom vilket de konfunderad Darius och perserna. Våldigt ofta kan man läsa om klassiska greker som, sittandes vid Svarta havets kuster, "integrerade sig" i alla fall under en del av året med skyterna och anslöt sig till deras nation, utav beundran för deras fria liv. Samma sak hände betydligt mer sällan, och oftast inte alls, i Främre Orienten: det fanns legoknektar, hantverkare, arkitekter som arbetade åt den persiska kungen och åt andra, men de integrerade sig inte på detta vis (anklagelsen, "att medisera," syftade på en politisk inställning som togs vid behov, inte till en kulturell preferens eller affinitet för detta levnadssätt). Atenarna använde skyter som poliser i deras stad, men, bortsett från ett fåtal väldigt gamla familjer med anspråk på feniciskt påbrå, fanns det ingen likartad användning av orientaler eller asiater, bortsett från som slavar. De nordeuropeiska barnens skönhet lovordas till väldigt sent under antiken: engelska barn till salu hänvisas till som "inte angler, utan änglar." Många grekiska hjältar och gudar hade ljust hår och blåa eller gråa ögon, bland dem Afrodite, Atena, Apollon, Akilles, Menelaus och många fler; många antika poeter hänvisar till

dorerna som en blond ras. Det är svårt att tro att sådana idealiseringar hade gjorts för egenskaper hos angränsande nationer som man föraktade. Nej, från allt detta och mer är det tydligt att grekerna beundrade kraften och friheten hos barbaren långt mycket mer än det "civiliserade" sättet hos en slav och hans falska intelligens. Och "balansen" mellan dessa två sätt som ofta tillskrivs Aristoteles är inte alls något sådant, utan en hänvisning till det jag talar om här, att västerländsk civilisation, den europeiska staden, är ovanlig eftersom det är ett försök att bevara det fria och barbariska livet innanför stadens gränser. Det är ett försök till att upphöja och utveckla vissa tendenser hos det fria livet som förmodligen kunde dra nytta av konsten, vetenskapen och fritiden som endast kunde produceras inuti en stad. Det är ett undantag i historien. Och när jag säger bebyggda staden och bebyggda livet så menar jag byggd av SLAVAR! Och låt oss inte glömma att grekerna aldrig övergav det rörliga och nomadiska livet, utan transponerade det till havet, precis som de germanska folken till stor del alltid har gjort – de har alltid varit ett sjöfarande folk. Hela grekiska städer, liksom de hos fokaierna, hellre än att underkasta sig persiskt styre föredrog att gå ombord på sina fartyg och ge sig ut till kolonier så långt borta som Frankrike och Spanien – Marseille grundades av dem, men det fanns utposter längre västerut också. Atenarna var redo att göra detsamma för att undkomma underkastelse, och liksom skyterna ge sig ut på det öppna havet i sina havsvagnar, vilket de faktiskt gjorde ett tag. Den öppna stäppens kall, friheten i havets nya stäpp, detta lämnade dem aldrig. Det är tydligt från detta och mycket mer hur mycket förakt de hade för asiatens civiliserade och slavaktiga liv, och hur mycket respekt och längtan de hade för den fria barbarendes liv. Detta sträckte sig på vissa sätt till och med till deras

respekt för den sfharta etiopiern, om vilken Herodotos säger sådana fina saker, särskilt när han jämför dem med de angränsande egyptierna. Men i detta fall fanns det väldigt lite familjaritet med afrikanen, hans natur för främmande för greken, och det fanns en misstanke, med stöd från Aristoteles och många andra, att afrikanen och också araben var för korkade för att representera ett beundransvärt alternativ. Detta till trots så skulle jag säga att européen har mycket mer gemensamt i anden med afrikanen än med "asiaten," med vilket åsyftas invånaren i det breda stråket mellan Hankina och Främre Orienten, som inkluderar de under lång tid bebodda jordbrukande *trälregionerna* på planeten. Jag vet många nördar som fetischerar IQ över allt annat kommer att säga emot detta. Orienten och Asien har alltid varit fienden...Afrika är mestadels irrelevant. "Afrikanen" må till och med vara en allierad och blev bara ett problem under den moderna massdemokratins förutsättningar, där han manipulerats och jagats upp av andra.

39

Vissa delar av den moderna högern är en "miljörörelse," och går till och med längre än så, men har mestadels förakt för miljövänstern och andra halvmesyrrer eftersom de missförstår problemet med civilisation och teknologi. Problemet med den moderna vänstern är att de inte strävar efter att försvara naturen, utan efter att skylla Väst för det moderna tillståndet. Och detta därför att problemet sägs vara teknologiska eller "civilisatoriska" framsteg som sådana. Dessa människor förstår inte att det rovgiriga livet, fluglivet, är mänsklighetens standardtillstånd och att Väst tillsammans med några andra har försökt, sen dess

början, att mildra den "rena civilisationens" ondska och att frambringa det fria livets fördelar inom civilisationen så långt detta varit möjligt. Miljövänstern är inte en pålitlig försvarare av naturen: den är först och främst "antirasistisk" och sätter naturen på andra plats. Faktiskt så är de två sakerna oförenliga. Kina och Indien är på långa vägar källan till de allvarligaste och mest *uppenbara* föroreningarna, vilket är förstörelsen av världshaven med plast och sopor. Förakt för djurlivet är ovanligt i Indien – Schopenhauer säger att det är av denna anledning som de enkelt förkastade kristendomen, eftersom de hörde om den vidriga misskötseln av djur i den tidens Europa – men djurplågeri är överväldigande vanligt och regeln i Kina och det mesta av resten av den ickeuropeiska världen. Det är bara Indien och, idag, den europeiska mannen som berörs av medlidande för djuren, vilka är våra bröder och systrar. Det industriella jordbruket är ett mycket ondskefullt förfarande som måste stoppas, men vem bortsett från den europeiska mannen bryr sig egentligen om detta? Andra verkar till och med känna stort nöje av att förnedra och tortera och hundar och katter. Vidare är det, som redan är välkänt, tredje världens zombihorder som inte bryr sig ett dugg om grönområden och naturreservat och som är de som skräpar ner och utnyttjar dem, ofta genom att slänga avföring som de lärt sig sedan länge, varandes honungsgrävlingens söner som äter sin egen skit. Det är välkänt att Sierra Club och andra miljöorganisationer brukade vara motståndare till massinvandring, i tysthet delvis av denna anledning, men också eftersom befolkningsökningen på egen hand kommer utgöra en oacceptabel påfrestning på naturen. Befolkningarna i Europa och Japan, under påfrestningarna från det sena 1900-talets befolkningsdensitet, valde att begränsa sin fertilitet, och det finns inget fel i detta: det är regeringarna,

korrupta och kuvade av finansiärer beroende av befolkningsökningar, som förbjöd en naturlig begränsning av befolkningsmängden. Därför kan den moderna vänstern, "antirasisterna," invandringsförespråkarna, aldrig på riktigt utgöra en miljörörelse. Men, än mer, i förespråkandet av tredje världens "primitiva" (han är på intet sätt detta) människa och den falska tron att livet där sliter mindre på miljön, så förespråkar de slummen, kåkstaden, "civilisation," mänsklighetens ursprungliga gräshoppsexistens. Det är sant att den ickevåsterländska människan lever "närmre naturen" i termer av hans materiella behov, men detta översätts inte till ett mer naturligt liv eller mindre tryck på resurserna: han använder allt överskott till att hämningslöst yngla av sig och skapa fler som han själv. Allt bistånd till Afrika eller mycket av resten av tredje världen översätts inte till ökad livskvalité, inte ens till ökat näringsintag, utan det omvandlas omedelbart till fler barn som fortsätter att leva i samma tillstånd av misär. Den sanna miljörörelsen är rasism och har en raslig grund, och faktum är att dessa två ting, ekologism och rasism, är oskiljbara. Detta är varför det finns oändliga diskussioner om "global klimatförändring," eftersom det tar bort fokus på konkreta problem som är inom vår räckvidd att lösa – förstörelsen av naturreservat, av offentliga platser, djurplågeri, och särskilt förstörelsen av haven. Alla dessa problem är rasfrågor, inte problem med den moderna staden som sådan, moderna framsteg, eller teknologins utveckling. Faktum är att försöket att begränsa denna utveckling och skruva tillbaka mänskligheten till någon påstådd förmodern form, försöket att till exempel återuppliva "små samhällen" i den moderna världen, är den största faran och en möjlig källa till den mest genomgående och totalitära underkastelsen.

Den sanna förståelsen för bönder kommer du inte att få från de moderna pratkvarnarna som besjunger deras liv eller det hos "ädla vilden"; mer sannolikt att du får det från Chekovs berättelse med samma namn. De är en eländig bunke, och jordens gräshoppor. Du kan få en bra bild av dem från Kurosawafilm som *De sju samurajerna*. Bonden och trälen, mänsklighetens ursprungliga tillstånd har, likt djuren, sin näsa riktad mot jorden och marken, eftersom det är där som objekten för hans *intresse* finns, blotta livets krav. Han står långt ifrån att ens kontempera stjärnorna, som Homeros säger gläder hjärtat hos ensam fåraherden på berget. De som bor i dalen och som plöjer marken är prototypen för alla moderna "flugmän", låt er inte förledas till att tro annat. *Detta* är "ramen" eller världsbilden som reducerar all materia och alla saker till sin blotta nytta. Den behöver inte teknologi för att kunna göra så, och har aldrig gjort. I primitiva bondesamhällen kommer de omedelbart avrätta alla de intelligenta som häxor: detta görs fortfarande i Afrika och det finns ett känt kinesiskt talesätt att de intelligenta måste dödas. Detta är alltid fallet i mycket av det så kallade "primitiva" livet, livet under hälen på de bemyndigade gamla matriarkerna och de konceptuella dildos de slår unga män i skallen med. Det som är värst med den moderna världen är återpåtvingandet av detta liv, vilket sker på grund av politiska och biologiska anledningar. Problemet med vår tid har aldrig handlat om teknologin som sådan. Det finns ingen inre verkan i teknologin som oundvikligt leder till mänsklig underkastelse. Tendensen existerar endast eftersom, genom att tillåta en överväldigande ökning av antalet

överflödiga, så ger man dem och de som tjänar dem makt när detta blandas med demokrati. Vänsterekologisten, bland många andra, är vilseledd eftersom han vill att *mer* makt ska ges till sådana människor. Han attackerar precis de element hos det moderna Väst, hos modern teknologi, till och med hos modern kultur, som så smått kan mildra de överflödigas styre och deras förstörelse av naturen, inklusive den mänskliga naturen. Jag kan föreställa mig färre öden värre än att vi bestämmer oss för att "leva inom våra tillgångar," att begränsa och stoppa teknologisk utveckling och innovation, att skala tillbaka till "små, integrerade samhällen," att återetablera "traditionella former" i vår situation. Jag förstår begären hos de på högerkanten som längtar efter de storslagna delarna av dåtiden, men förstå detta: alla sådana försök *i den moderna världen*, jag menar försök att främja den lilla byn, det lantliga livet, det anspråkslösa livet, kommer inte att leda till återetablerandet av svunna tiders ära, utan till att den moderna korruptionen fryses fast, blir stabiliserad och permanent. Du kommer att få små samhällen styrda av gynokratin, som kuvar sann manlighet och ungdom, men denna gång med fördelarna hos vad för modern teknologi som finns kvar. De kommer att göra detta i "traditionella dygders" namn. De kommer vara kristna, kanske, men deras kristendom kommer vara en täckmantel för marxism på ett eller annat sätt. Det har ingen betydelse vilken ideologi eller religion eller "ideal" du ger dem, de kommer fortfarande att bete sig på det sätt de är födda till. Den moderna världens problem, så ock vad gäller förstörelsen av miljön, är inte teknologi eller en livsstil eller en ideologi, utan allnärvaron och makthavandet hos *en viss typ av människa*.... och tills detta problem har blivit löst.....

Jag vet inte om lägervakterna i detta fängelse eller ägarna av detta utrymme är närvarande eller inte, men jag misstänker att de är det. Jag tror inte att vi bara lever i någon opersonlig emergent mekanism, ett "system" som tillfångatar alla, någonting i stil med "managerialism" eller "postindustriell *ennui*." Jag tror att allt detta är medvetet byggt. Det är möjligt att mycket av den kända historien är förfalskad. Nietzsche bland många andra har antytt detsamma. Jag tror aldrig att vi kan veta vilka dessa individer är, men jag misstänker att de lever bland oss likt vanliga människor. Jag kände en gång en kvinna från Rockefellergrenen – och låt mig säga, detta är precis vad jag *inte* menar med dessa gömda makter som jag talar om, du känner inte till deras namn – men hon gick till grönsaksaffärer eller i tunnelbanan utan att någon visste vem hon var, utan smycken, och hade bara förakt för de kända rika som måste gå runt med följen och livvakter och som är under konstant övervakning av media och andra. Vad skulle de då kunna vilja ha, frågar du, om inte att kunna avnjuta och visa upp rikedom? Just detta, frihet och makt, det som alla andra saknar. De lever utanför all lag och begränsning, vi är blott material och foder åt deras hunger. Deras planer är sinnessjuka: filmen *Mulholland Drive* avslöjade lite av vad de gör, indirekt och med metaforer. De har lärt sig hur man utnyttjar olika sorters energi, till exempel den sortens energi som hyses i mänsklig uppmärksamhet i stort antal, och hur man driver vissa sorters maskiner med den. Uppmärksamheten som Hollywood får tas emot och absorberas av en maskin med enorm kraft, som förstärker den och gör någon sorts nytta. De grundade denna rit med människooffer och människoblod, och det är detta som denna film handlar om. De vet

hur man utnyttjar sexuell energi, vilket är varför de förföljde Wilhelm Reich men stal hans teknologi. Trumps familj vet Teslas hemligheter. De vet många andra saker: vetenskap och rationalism är vår tids "offentliga religion," men makthavarna tror på någonting annat. Massorna förundras över frysen, hårtorken, telefonen: de lever drogade och hypnotiserade genom försäkran om att dessa trollkarlar som producerar dessa saker är anspråkslösa ingenjörer som lever efter offentligt kända och verifierade procedurer, att de bara är tysta män som bemästrar omärkliga och fogliga fysikaliska krafter. Deras bekvämlighet är en garant för deras tro på naturens regelbundenhet, som har tagit ifrån dem gudomlig fruktan och häpnad. Under tiden styrs världen av män som Erik Jan Hanussen, eller, faktiskt, han var bara ett verktyg åt andra lika honom själv, men du vet inte deras namn. Någon bar gröna handskar i Hong Kong. De lever i maktens och frihetens rike.

42

Stora lögnen i vår tid är att det handlar om sinnenas frihet, begärens befrielse från stela sociala och moraliska kontroller. Faktum är att till och med medeltidsmannen levde med mer lust för livet, även sexuell lust, än den moderna: han arbetade mindre också. De flesta dagarna på året var festdagar. Det fanns den minsta möjliga mängden arbete som behövdes göras för att ha tillräckligt med grödor och betala skatterna, som var relativt låga. De flesta moderna män har knappt den egendom som den medeltida odalbonden hade. Hygien var dålig och sjukdomar spreds hejdlöst, barnadödligheten var väldigt hög: många andra problem också. Är inte min favorittid. Men så fort du överlever barndomen är arbete den stora svårigheten i livet, det är Adams

förbannelse: gå till liten bokhandel i Thailand, du kommer finna fullständigt kaos bland böckerna som säljs där. Om du frågar ägaren varför han inte arrangerar dem i alfabetisk ordning eller på något annat sätt, kommer han säga, eftersom hade varit för mycket arbete och jag tjänar tillräckligt som det är. Men i just denna fråga var "Merry Old England," till exempel, en glädjens och fyllans och festmåltidernas plats. De drack ale utan humle, men använde *gruit* gjord på ljung och andra örter: denna dryck drack de hela dagen, vilket fyllde dem med passion för livet...öl under denna period var en stimulantia och ett afrodisiakum. De såg på vattendrickaren på samma sätt som vi ser på den torra hipstern som blandar sin koffeinfria rooibos och tittar på dig med butter blick. Det var puritanerna som introducerade humle, just för att göra ölet bittert och otrevligt, och för att förvandla det från en stimulant till ett sömnmedel som dödar den sexuella instinkten i människan. Men innan detta hade folket i England säkerligen mer intensivt sex0rz, om det nu är hur du mäter saker och ting. Faktiskt så är det hur du bör mäta det eftersom det är ett tecken på någonting annat. Ett liv med enorm och riktig lycka eller passion är ett liv som är mottagligt för vissa andra instinkter och begär, som *också* kommer från naturen, men som lögnernas härskare i moderniteten är livrädda för. Det är *dessa* andra som de vill undertrycka, i alla fall för lekmännen. Den sexuella irritationen som flertalet hålls under är annorlunda från den obetyngda och sorglösa, passionerade och demoniska lusten som du finner i den förmoderna tiden, och som du fortfarande hittar i vissa delar av tredje världen. Den moderna parodin på lust suger ut all energi, den andra sanna lusten sätter hjärtat i brand med många andra vilda entusiasmer: Paglia har fel, de kommer aldrig att tillåta att hennes variant av "feminism" frodas; det hade motarbetat syftet!

Hela syftet med modern utbildning är att kuva denna entusiasm, att få dig att tveka på dig själv när du hör rösten från gamla vänner...som sporrar dig...Och ja, de uppnår detta genom att främja den tråkiga, uttröttade sexuella irritationen du finner bland de överviktiga, de "polyamorösa," knäppa gamla stammedlemmar som går igång på att blotta sig för kvinnor. Denna perversa irritation förblindar också flertalet till mottagligheten för dessa *andra* begär jag talar om. "Telepati" är offentlig och mytologisk version av någonting äkta. Detta är samma sätt som många religioner lär ut metempsykos på eftersom sanning om reinkarnation är för opersonlig och för svår att begripa. Det är inte bortom rimligheten att vi konstant mottar rörelserna inuti tingens helhet från många livlösa objekt, vissa möjligtvis från andra sidan universum, men stundtals från människor vi känner, träd och många andra objekt. Vi kan ha en nära relation på denna nivå med individer som är besläktade med oss, till och med i framtiden, eller ett tillkännagivande av de som artens geni har för avsikt ska vara vår partner, för att den önskar produktionen av det ena eller andra exemplaret vid det ena eller andra tillfället. De mest betydelsefulla av dessa "telepatiska" kopplingar är helt riktigt när två sådana människor, utomordentligt passande för varandra på en biologisk väg, *känner av* i varandra denna inre avsikt eller strävan hos naturen efter produktionen av någonting – så klart tror de att det handlar om någonting väldigt annorlunda. I det normala fallet är detta nästan alltid man och kvinna, för produktionen av ett särskilt barn, som naturen vill frambringa. Men i sällsynta fall kan det finnas andra anledningar för en liknande koppling i viljan, så som, två vänner som är ämnade att slutföra någon särskild uppgift tillsammans. "Med förväntningen att kunna tillfredsställa våra begär eller vanföreställningar

sträcker vi oss ut med öppna armar, alltmedan naturen uppfyller sin avsikt”: det är så i särskilda barns födsel, men också i andra saker. Misstänkliggörandet av vänskap som ”håmårättsrörelsen” främjar har verkat för att förstöra detta. Kvinnor är mer sannolika än andra att kunna motta sådana meddelanden, eftersom deras intellekt är starkare förankrat i kroppen och den inneboende viljan. I många fall innebär detta att de är, mer än andra, slavar åt nyttan, men det innebär också att de lever mer i ögonblicket, mindre nedtyngda av koncept och abstraktioner, har större tillgång till tingens direkta förnimmelse. De kan se genom många lögnar och kan veta människors avsikter innan de själva vet vad de vill. Saddam Hussein var så här: han var transsexuell i själen. Inte alla kvinnor, men det finns fall där en särskild svängning i anden befriar deras intellekt från deras drifters förvirring och deras hormoners kaos, och trots detta förlorar de inte sina rötter i naturen som oftast är svårare för män att uppnå. Detta är varför grekerna och många andra antika folk visste att kvinnor är mer sannolika att vara Orakel och att veta framtiden och också avsikterna hos andra (genom medfödd förnimmelse av avsikterna och blodet hos andra ”vet” de framtiden). Cassandra var en sådan profetissa, och till och med den stora siaren Tiresias sades ha förvandlats till en kvinna under en viss tid. Många schamaner utövar transvestism bland olika folkslag – dårar tolkar detta som ”homorätt,” utan att se den kultiska förståelsen av feminitet. Pythian var en kvinna, och de antika tyskarna konsulterade alltid kvinnor inför stora beslut, eftersom de kunde bistå med en annorlunda och mer direkt syn på saken. De moderna lögnernas härskare har alienerat kvinnor från detta genom att främja den hypermedvetna, pratiga, neurotisk-besatta personan bland urbana slavkvinnor. Det är en parodi av den värsta sortens män. I

naturen är Orakel redan sällsynta nog, och hur många har vi förlorat eftersom de blivit vilseledda av ormarna som förfört henne till att tänka att hon borde efterapa den bitska, pratiga självmedvetenheten hos den homosexuella dvärgen och "komikern"? De vet hur hjälplösa vi är utan kunskap om framtiden; de behåller denna kunskap för sig själva.

43

Många gånger i ett nytt land har jag blivit så rastlös i liten lägenhet och fylld med sådant begär att agera ut att jag, om barer och allt annat är stängt, går till närmsta vandrарhem och göra mig själv besvärlig. Jag kastades ut från ett flertal sådana ställen, och förut också från studentföreningar, när jag berättade för dem mina teorier om tankekontroll, om nummer i telefonkatalogen som arrangerats på suggestiva sätt, om vanorna hos afrikanska jakthundar och styrkan i en hyenas bett och nacke. Människorna gillade mina berättelser, men personalen tittade alltid avsidet på mig med enorm avundsjuka och ville "tillkalla ordningsvakt." I köpcenter har jag ofta blivit tillfrågad av gulblek väktare "ursäkta, men måste vi tillkalla ordningsvakter," eftersom jag, medan jag gick, kände mig fångad av en snabb *ande*, och ejakulerade allehanda ord på ett Tourettesliknande sätt. Jag brukade trolla bögklubbar med Hitlermustasch och förargade besökarna där med berättelser om hur nationalsocialismen började som en humorättsrörelse i en källare i München och hur detta är beundransvärt. Hungern efter utrymme, klaustrofobi – den mest ädla fobin – är inte "bara andligt." Ingenting på allvar är någonsin "bara andligt." Bara andligt betyder falskt och böigt – alla riktiga läggningar existerar endast i blodet och visar sig själva, inte bara i

de högre skikten och smakerna i ens ande, utan i det dagliga livet och i de dagliga behoven. Jag vill alltid vara i mitten av rummet framför stort fönster när jag måste arbeta, vilket jag hatar att göra. Alla riktiga tankar kommer endast när du går utomhus, ståendes, i den friska luften: jag visste detta långt innan jag blev uppmärksam på det genom Nietzsche, som säger att du ska misstro alla tankar du haft inomhus. Lägg till detta alla tankar som far in i ditt huvud i den stinkande miasman i de flesta städer. Lägg till detta när du hela dagen trakasserats och pikats av andra människors illvilja, som kommer ifrån ett vulgärt begär efter makt som uppvisas av sekreterare, servicepersonal. Servicepersonal har ofta försökt att förtrycka mig. Larry David förstår detta problem; men han försöker fortfarande vara för "snäll," han presenterar sin kamp mot serviceindustrins förtryck med självnedlåtande, självkritik. De är mestadels illvilliga demoner. Bara idag kom en servitris och försökte ta kaffekopp, trots att den fortfarande hade en liten slurk kvar på botten, min favoritslurk med kallt kaffe....Jag sa till henne, nej jag dricker den här, jag signalerade med min hand, men fortfarande böjde hon sig fram medan hon tittade mig i ögonen, försökte ta, och jag kunde se i hennes blick en blandning av trotsighet, lust, masochistisk lust, ett begär efter att inkräkta, ett begär efter att äta mig levande. Jag var tvungen att upprepa mig tre gånger. Jag har varit tvungen att putta flickpojke från kundtjänst in i väggen, han slutade inte följa efter mig och kommentera vinet. Jag påstår inte att jag är Theseus eller Ajax återfödd, men om en sådan man föddes idag skulle han snabbt hamnat på mentalsjukhus eller dött. Endast den småsjälade kan frodas. Så här knackar de bort flisa efter flisa av din själ på tusen olika sätt. Trafikljus tränar dig till lydnad likt ett djur i bur, särskilt på natten när det inte finns några andra bilar

närvarande. Att behöva sitta i passagerarsäte medan en idiot kör, jag kunde inte ens stå ut med den här vännen och frågade honom om han hade haft något emot om jag runkade medan vi körde mellan två städer. "Nej, kör på, inget problem..." sa han, så jag visste att ingenting fanns kvar i honom. Det är också av den här anledningen som jag går in i de smutsigaste horstråken eller går på porrbio: jag gillar att se transa injicera industrisilikon i bröstet, jag gillar att höra horor dela med sig av berättelser om hur ordet "homosexuell" kommer från "en sexuell man," och att bögar bara är hypersexualiserade mansluder. Jag tror att detta är sant.

44

Det fanns nattklubb ovanför konstig biograf som vid sidan av under dagen verkade som plats för porr. Jag bestämde mig en gång för att gå in tillsammans med vän, och äldre herre längre ner på samma rad smidde en plan så att han kunde gå ut rätt framför oss och snuddade vid mig, och tog på mitt skrev. Jag körde hans ansikte i väggen och var tvungen att tränga mig förbi vakt med fruktansvärd andedräkt och finnit ansikte. Det fanns en lös fladdermus som hade flugit in i lobbyn, men detta normalt. Utanför på gatan medan jag sprang och letade efter taxi stod en svart kvinna och sket mitt på vägen. Vid korsning i grå risig Volvo fanns en förare utan huvud och när jag såg detta fick jag svindel och gick in i fuguetillstånd. Vissa talar om denna "galenskap bakom allting." Den *riktiga världen* är väldigt annorlunda från den som visar sig för oss i det vakna livet, men den är inte så annorlunda att den är helt främmande eller abstrakt eller "filosofisk" på det sättet du kanske tror. Den är inte abstrakt, eller gjord av perfekta och eviga former, den är inte någon annanstans:

den är immanent, här, och inom saker, och den är förvriden. Den har ingen moralisk betydelse som kan förstås av oss. När Herakleitos talar om att alla saker är ett, och att alla saker är *eld*, menar han detta: när detta faktiskt visar sig för dig, syns en demonisk och våldsam galenskap som ligger bakom allting. Den riktiga världen är lik den skenbara, men besynnerlig, djävulsk, verkar oordnad *för oss*. Dess gömda ordning, *det dödliga X. et bakom allting*, sträcker sig efter saker och syften bortom vår omfattning som människor: det är varför Lovecraft visste att det var sant, att vår värld är skapad av en demiurg som är blind, efterbliven och schizofren. Dess ursprung och skeenden och dess öde återfinns i lek och krig bland de mest förfärliga faktionerna, bortglömda gudar...för dem är vi likt fripassagerande råttor på ett fartyg. Detta visar sig som mest livfullt i vissa drömmar, vilka, om de hade haft kontinuitet, vi inte hade kunnat särskilja från det vakna livet. *Vissa* men inte alla av de sinnessjuka kan se delar av denna värld, men de är alla ohörda profeter, och än mer så i vår tid...psykiatrin, en bluff, har försvagat all tilltro till dem, och deras tilltro till sig själv. Överallt är signalen blockerad.

45

Jag har alltid attraherats av de smutsigaste och skitigaste av de gnostiska sekterna: karpokratierna, och senare deras analogier i Ryssland, Khlysty, Rasputins onda häxcirkel. De samlade grupper av kvinnor runt en stor lärare och trollkarl som kunde driva dem till orgiastisk galenskap: menadernas återfödelse! Man som leker på fel sätt med detta blir till slut *uppäten levande* likt Euripides Pentheus (i övrigt ett otillräckligt verk). Judarna hade en parallell version, frankisterna. Alla dessa trodde att inuti oss finns en gnista

av gudomlighet som är fångad i materia. Eftersom materia och denna värld är en ond Demiurgs skapelse, så är lagarna som styr materia och det mänskliga livet, så som de uppenbarar sig särskilt i Bibeln, Satans lagar. Därför måste du, för att befria dig själv, omkullkasta varenda en av dessa lagar, du måste utföra varje ond handling, varje brott, varje vidrighet: endast på detta sätt öppnar sig porten ut ur skuggornas rike... endast på detta sätt hittar du Paradiset och kommer förbi änglarna som vaktar dess stigar. Jag rekommenderar inte denna väg! Vissa säger att mycket av vänstern är motiverad av en sådan tro, dess sekulariserade variant. Det finns, i alla fall i fallet med frankismen, vissa historiska egendomligheter: många av de framstående vänsterjudarna, grundarna av den mest aggressiva vänstern i varje fall, sägs av vissa ortodoxa judar ha frankistiskt ursprung. Det var så i fallet med Brandeis; knappast den värsta, men det påstås att det finns många andra. Jag själv tror inte på detta, trots att det bör undersökas. Jag känner ett släktskap med dessa sekter, men detta inte direkt: jag måste förklara. I allmänhet kan du förstå gnosticism, i alla dess former, på detta vis: den hebreiska tron är grundad i påståendet "såg att det var gott" ...påståendet att världen är skapad av en välvillig Gud och att materia och världen är god. Det finns bara ett fåtal andra trossystem likt detta: islam är ett annat, och Schopenhauer hävdar att grekisk och romersk hedendom är likadana, även om detta inte är hela sanningen. Grekisk optimism är av en helt annan sort än den bibliska optimismen i varje fall. Men hinduism och buddhism ser världen som någonting du måste rymma ifrån, de tror på *nirvana* eller *moksha* som befriar dig från återfödelsecyklerna. Detta är mer normalt, och mycket mer vida spritt i historien. Och detta är i någon mån sant eftersom lidandet så uppenbart överväger sin

motsats: i vilket individuellt liv som helst är detta sant, där ögonblick av lycka är sällsynta och går oss snabbt förbi. Men också, om du föreställer dig njutningen hos ett djur som äter mot smärtan och lidandet hos det djur som blir ätet, så kan du inte låta dig luras ...du ser att lidande överväger njutning eller lycka i denna värld med flera storleksordningar. Många björnar, vissa afrikanska jakthundar och andra, de tuggar i sig av djur innan det ens är dött. Bäst, som jag har sagt, att bli dödad av jaguar som tar dig av daga med ett snabbt bitt mot skallen! Dess käkar är starka, utvecklade till att bita genom sköldpadda. Jag anser att det är det mest medkännande kattdjuret, men det mesta mördandet i naturen är inte så här. Houellebecq talar om hur han som pojke inte kunde stå ut med den självbelåttna, drömliga och lugna "resonliga" rösten hos berättare på naturprogrammen, som försöker dölja djurens värsta umbäranden, mördade i blod. Enligt alla rationella beräkningar är livet inte värt att leva, eftersom smärta vida överstiger njutning. Tungt medicinerade nihilister är benägna att förneka detta – de välsignade och lyckliga vet att det är sant...men vet också att förnuft och rationalitet är falskt. Gnosticismen drivs av problemet med lidande, eller medkänsla för de som lider, och försöker rentvå Gud från ansvaret för detta sakernas tillstånd. Ibland säger den att Bibelns gud blev sövd, eller själv instängd, eller att han är bunden med kedjor av adamant och hålls i en bur, och att en bedragare har tagit hans plats. Vid andra tillfällen säger den att Guden som beskrivs i Genesis inte är den riktiga Guden, utan en demiurg, och att den riktiga Guden skickat sitt sändebud Jesus för att omkullkasta denna demiurgs styre. Det finns många varianter, och vissa skjuter in inte bara en demiurg, utan nittionio, allt för att befria Gudomligheten från ansvaret över skapandet av denna onskans värld. De borde bara ha blivit

buddhister eller hinduer och slutat försöka rädda Kanaans mytologi! Kanske i början så var den kristna tron samma som den buddhistiska, och detta är nu förlorat i förvirringen hos hatiska sekter som förvränger historien. Det är lätt att tro att detta är religionen hos en hopplös tidsålder, att det är en biprodukt av det romerska kejsardömetts förfall och symptomet på förtvivlan och lidande. Det är mycket värre än så! Problemet för människan liksom för andra djur är inte stress eller lidande, utan känslan av att man inte kan fly: utmattningens och fångenskapens förtvivlan och panik. Bortom gränserna hos den kända bebodda världen, *oikoumene*, ligger okorsbara hav, inklusive stäppens stora jordhav och Sahara i den andra riktningen. Kina och Indien var kända, och handel existerade, men detta var bara en vag kunskap som kunde, i teorin, ha stimulerat en känsla för erövring och äventyr. Det fanns, med andra ord, gott om *möjliga* källor till känslan att bortom den kända världen återstod fortfarande det outforskade. Samma okända som tilltalade anden och företagsamheten hos portugiserna, spanjorerna och andra européer som gav sig ut på ett kolonialt uppdrag mot världserövring och upptäckt, allt detta fanns i den sena romerska tidsåldern. Men viljan eller anden fanns inte där, det fanns bara utmattning på alla sidor, samma utmattning som förklarar Kinas, Indiens och alla länge bebodda jordbrukssamhällens poänglösa historia. Inbördeskrig och palatskupper kommer alltid att fortsätta, men människans ande är nedbruten genom tillvänjning till en alldeles för lång domesticering, och ingenting genuint storartat i kropp eller ande sker igen efter ett tag. Denna "tillvänjning" inkluderar givetvis "vanor i blodet," vilket leder till de att överflödiga avlas fram och överproduceras. När en stormakt väl påtvingar domesticering på sina grannar och därefter på sig själv ökar bekvämligheterna och

därför föds många som, redan vid födseln, upplever livet i ett utmattat tillstånd, och som påtar sig de utmattades och stressades styrelseskick och religioner. De externa hindren som vi nu möter är säkerligen långt mycket större: vi kan inte färdas genom yttre rymden ens i teorin, och vi vet ingenting om den andra sidan av tomma rymden...allting utanför vad som redan är känt verkar sterilt. Trots detta är, jag upprepar, denna sortens fysiska begränsning inte den riktiga orsaken till den spirituella utmattningen som sukter efter någon sorts *flykt*. Det är själva karaktären i det husliga livet att presentera världen som ett instängt *ägt utrymme*, och, trots att mänskligheten anpassar sig på det stora hela till detta tillstånd, både biologiskt och kulturellt, kvarstår dock en glimt av den motsatta tendensen inuti till och med den lägsta. Han kan inte undgå att uppleva detta nya tillstånd i sencivilisationen med *fruktan*, den fruktansvärda misstanken...den besynnerliga *misstanken*.... att världen är artificiell. Han börjar förnimma att detta drivhus han bor i är den illvilliga skapelsen av en demiurg som gillar att betrakta våra lidanden, att Han och hans underhuggare livnär sig på dem. I den avlägsna framtiden, om mänsklighetens onda innovation fortsätter okontrollerad, kommer vi verkligen att leva i den värld som gnostikerna fruktade, och den gnista av vitalt liv och energi som är gåvan från naturen till alla ungdomliga folkslag som föds från dess livmoder, den gnistan kommer att förbli fångad i "materia felaktigt konfigurerad," materia som är fullständigt främmande inför dess medfödda begär och verkan, formad istället till fördel för någonting annat. På många sätt föranleder den värld vi nu bebor detta gnostiska levande helvete, och responsen bland dem inom vilka modernitetens och civilisationens smärta är mest *avancerad*, de transsexuella, hjälper oavsiktligt till att vidare

frånkoppla verkligheten från naturen, och till att göra vår progressiva domesticering mer totalitär och aggressiv. Trots detta, för er egen del, som önskar att slåss mot det inkräktande tyranniet, kom ihåg att i kristillstånd kan det "karpokratiska" valet, attraktionen till just det kriminella och avvikande, vara väldigt stor ...men...man är här vid avgrundens brant. Och sättet du tolkar denna instinkts kallelse på...

46

Jag intresserar mig för förfalskning av historien och möjligtvis av geografin. Jag anser att mänskligheten är synnerligen korkad och skändlig, inte ett ord du tar emot kan du lita på. Jag har ingen tvekan om att era religioner är sanna, men kan du vara säker på att någon ond faktion inte intagit prästernas hierarki för länge sedan, eller de religiösa auktoriteterna, eller *boktryckarna*, och satt in alla sorters saker som inte var där ifrån början? Till exempel, alla fornkyrkoslaviska kopior av Bibeln i Ryssland brukade ha kraftiga gnostiska interpolationer. Detta förklarar de mångtaliga sekterna av den sorten som växte fram där, inklusive de som kastrerade sig själva, och andra så som Duhoborser som gör den högre och ädla nakenheten till åtlöje genom att utöva nakenhet för de missbildade. I Väst fanns många liknande saker: hur tror du att katarer fann sådan allmän acceptans i norra Italien, i Rhenlandet? Det var inte bara en ny doktrin, utan väldigt *gamla* praktiker och gamla formler som fann ett väntande hem hos en befolkning som länge förberetts till att motta dem. Vissa var förkristna, medan andra hade spridits med den tidiga kyrkan, och bevarade element från den tidiga kristendomen blandat med manikeism och magianism och andra ännu mer besynnerliga

saker. Varför antar du därför att de främsta överlevande religionerna inte faktiskt är förfalskningar? Islam skulle mycket väl kunna vara en sådan förfalskning: Koranen är ett hopkok av nonsens, och kan mycket väl ha varit en syrisk kristen uppbyggelsebok som blev omredigerad mycket senare. Muhammed var deras namn för Kristus, och tron var från början en version av nestorianismen som spreds av den persiska kungen, inte av araberna. Hela historien om Herakleios korståg mot Persien, och så även Persiens förluster i "strider" mot araberna kan vara helt fabricerad av båda sidorna, även om denna lögn så klart har glömts bort för länge sedan. Vad finns det ens för historiska eller arkeologiska bevis för Muhammeds existens? Men har du någon aning om hur spekulativa slutsatserna som dras från arkeologin i allmänhet är? Bara läs, till exempel, den sortens "bevis" de använder för att etablera att ridkonsten fanns på den stora stäppen innan 1000 f.Kr. – ett par ben, kanske inte ens fem eller sex, som *verkar* se ut som betsel. Livet är kort; människans återfödelse är osäker, och kanske händer om en miljard år framåt: att anförtro åt dessa ynkliga lögnare ditt enda liv? Titta på Thukydides, som är en stor man och ett av historiens genier: han försöker att bräda Herodotos, och detta mönster följs genom hela antiken. Varje stor historiker gav sig ut som en rival för att bräda sin föregångare. Tror du att de hittade på vissa saker? Hur mycket tror du att den lärde, skrivaren, den fåfänge "munken" – "nörden" som typ – sannolikt ljuger om? De kommer att ljuga långt mycket mer än vad du tror...nörden mer än en Thukydides är besatt av en oändligt mycket större förljugenhet men också fåfänge, avundsjuka, agg och småaktighet. Tror du inte att sådana människor, som, under den längsta tiden i form av munken var de *enda* vårdarna och kopierarna av texter från antiken, tror du inte

att de skulle vara villiga att ändra texten, att lägga till, och till och med att hitta på hela böcker och författare? Bekräftelser från "tredje källor" hade också varit relativt enkla att tillverka. Oavsett vilket, Josefus använder denna rivalitet mellan grekiska författare för att väcka misstankar mot grekisk historia i allmänhet, och i detta är han inte helt orimlig. Där han så klart har fel är där han antar att de centralstyrda arkiven hos andra folkslag, så som egyptierna, babylonierna, eller hans egna, är mer tillförlitliga. Nietzsche refererar till förfalskningen av Israels historia som skedde någon gång innan Josefus – och jag tror att han refererar till mackabéerna. Det finns i varje fall inga externa dokument som visar på att judarna fanns innan mackabéernas rike – Herodotos omnämner dem aldrig. Men det finns bevis för att förfalskningen som Nietzsche refererade till är ännu senare tillkommen. Mycket av antiken kan ha uppfunnits av olika kristna eller till och med judiska sekter eller ordnar, för att få det att verka som om deras krystade och artificiella, *utilitaristiska* religioner hade någon sorts grund i den mänskliga naturen eller föranleddes av dåtidens visa män. När faktum är att hela deras energi riktades mot att kuva människans naturliga ande, den medfödda vördnaden i människan för det magnifika inuti djuren och inuti tingen. I slutändan är ingenting pålitligt som du inte själv kan se och känna.

47

Vi vet inte om hela antiken, eller kanske stora delar av den, helt hittades på av medeltida munkar eller av italienska humanister under renässansen...eller om någon lärd excentriker vid Konstantinopel eller en munk i Iberien lade till hela böcker eller stycken till Platon eller till andra. När Nietzsche säger att Platon

”studerade med judarna” i Egypten...vad är det egentligen han menar? Kan det vara så, som vissa hävdar, att judarna själva faktiskt är en ny uppfinning, en arabisk sekt i Cordoba, och att denna grupp hittade på delar av Platon och Aristoteles...eller korrumpade deras verk så kraftigt...kanske tillsammans med utspridda grupper av munkar i Europa och senare med Vatikanen? Vad är Vatikanen – och om den inte fanns innan, säg, år 1200, hur kan du vara säker...? Machiavelli nämner att St. Gregorius ville totalt förstöra och sudda ut all förkristen kultur, och att dessa skäggiga män i svarta skrudar slog sönder tempel i deras hysteriska vansinne, krossade statyer, brände böcker. Hur vet du egentligen hur framgångsrika de var i detta, eller *när detta faktiskt skedde*? Hur vet du att arvet från den antika världen som Machiavelli hävdar bevarades endast utav nödvändighet – eftersom de delade latinet som gemensamt språk – inte blev nästan helt korrumpat genom deras ”transkriptioner”? Varje ny sorts liv bland mänskligheten strävar efter att sudda ut minnet från sina föregångare, att skriva om historien, och kanske även gör så bokstavligt talat, genom att korrumpera själva texterna. Finns det några bevis för att de planlösa och otursamma ”kyrkolärarna i den tidiga kyrkan” ens har funnits? Augustinus är nästan garanterat påhittad, och det fanns aldrig någon sådan man – hans pidgingrekiska är nonsens till att börja med, och är snarare den provisoriska grekiskan hos en medeltida munk, som kanske lever någonstans i Burgund. Du behöver inte gå så långt däremot. Jag har hört andra mindre konstiga, men fortfarande vilda, teorier: att Nya testamentet skrevs av en judisk kvinna, som en parodi på grekisk tragedi. Det var ett försök att omvälva det romerska livet och makten, ”romerskt privilegium,” genom passionshistorien – den döda guden som en inversion av grekiska mysteriekulten runt

Dionysos. Låter detta bekant i vår tid, när fruktansvärda historiska bluffar...inklusive det så kallade och totalt *falska* "kalla kriget," under vilket Förenta staterna hela tiden bekostade och beväpnade Sovjetunionen? Om Nietzsche trodde på sådana saker, hade han aldrig skrivit dem under eget namn eller sagt det öppet – men, kan det vara så, när han säger att Platon är *ogrekisk*, att han menar precis detta? Var Platon, eller åtminstone många av Platons verk, uppfunna av ett bysantiskt universalgeni, eller av en benediktin? Sådana spekulationer är motsatsen till betryggande, särskilt i en värld där religionens tröst och säkerhet är sällsynt. Historia har på sätt och vis tagit den platsen som religionen hade, jag menar den att erbjuda stabilitet till en värld som annars är förlorad i total förvirring och kaos och osäkerhet. Jag vill ha detta kaos, eftersom det jag vill frambringa trivs i det. Historiens kontinuitet, om inte dess framsteg, är den sista tråden som den sekulära, vetenskapliga mannen, lossgjord i universum på denna svävande sten, en lek för titaniska och främmande krafter...det är den sista kopplingen han har till sitt förstånd. Jag vill ha en psykosens värld, jag vill ha slutet på *hans* förstånd. Tänk om det inte finns någon stabil grund för vad vi får från historien, och att kontinuiteten vi tror att vi har faktiskt är en tilltrasslad och förvirrad röra – om händelser från antiken har blivit ihopblandade med händelser från medeltiden, till exempel? Jag upplevde Fomenkos förslag, att korstågen och det trojanska kriget egentligen var samma händelse, så desorienterande att jag var tvungen att agera ut på ett väldigt häftigt och strängt sätt senare samma dag. I loungen, när vakten frågade mig om "Jag var påtänd" ...och jag föste undan hans panna ifrån mig i en majestätisk och kraftfull gest. Jag blev grundligt pryglad av hans hantlangare i gränden. Anatolij Fomenkos spekulationer, så väl som den så

kallad "fantomtidshypotesen," vilken hävdar att tre århundraden felaktigt har lagts till i vår kronologi...detta är smågrejer. Det är väldigt smått – från dessa tvekanden leddes jag till många andra som var bra mycket hemskare. Jag har levt ett vandrarliv, och vid vissa tillfällen blev jag förvirrad på grund av en konstig likhet mellan vissa gatuhörn, doften från den ena eller andra byggnaden som jag antog var annorlunda, den besynnerliga likheten mellan två gator som jag, flera år senare, inte längre kan tyda vilken som är vilken, eller om jag istället har drömt det. Jag tror att det behöver undersökas, till exempel, om Mexico City inte egentligen är densamma som Bangkok, och om den så kallade Californiahalvön inte är densamma som Malackahalvön. Likheten mellan rätter så som *mole* och thaicurry är bara mer bevis för denna hypotes, vilket också det *kwak'*ande språket hos oaxacaner och chiapaner är...det är detsamma som laotiska. Jag har hört rykten om att i takt med att man färdas inåt landet från Port-au-Prince börjar man se ljusen från Manila, och att Karibien inte är annorlunda från Filippinerna. Båda avnjuter grillat fläsk, riset med ost, fröjder så som spaghetti med ketchup och varmkorv eller presskinka, och, har jag hört, vissa andra saker också. Bangkoks slum är desamma som de i Mexico City, och Kambodja är detsamma som Guatemala (Honduras är helt påhittat). Därför sägs det i vissa hörn att när Columbus kom till Kuba, var det egentligen Cipangu, eller Japan, och att han egentligen upptäckte Asien. Hela den nya världen (och många andra områden också) är därför ett första ordningens bedrägeri. Shanghai kan nås på två timmar från Manhattan genom ett hemligt höghastighetståg. Och om du frågar hur det kan komma sig att så många reser med flyget, tja, det är inte så svårt för det att finnas en överenskommelse mellan de relativt få aktiva piloterna att hålla denna hemlighet och använda

rundturer för att få flygtiderna att verka mycket längre. Om du inte vill gå så långt, kom ihåg att de kan, oavsett vilket, hålla hela kontinenter eller öar gömda – det är inte tillåtet, så vitt jag vet, att närma sig Nord- eller Sydpolen, och det är inte bortom all rimlighet att det skulle finnas ett tropiskt refugium på båda. Det finns en ansedd forskare från Bangalore som påpekat att året i Veda har sex månader av dagsljus och sex månader av mörker.

48

Men du tror att jag stödjer idén om "ädla vilden"? Förstår du att dina visioner om vad "ädla vilden" är bara är slutkört *miniatyrkina*, ett spirituellt Kina i mindre skala? Jag vet det inte finns något sånt som ädel vilde: Mark Twain gick till attack mot den röda mannen för att han var en trolös lögnare och niding. Nåja, må så vara. Det stör inte *mig*: min idé om ädel och vital kraft är annorlunda. Men...välj vilken syn på ädelhet du vill, det har ingen betydelse, du kommer i regel inte att finna det bland primitiva folk. Du idealiserar bönder. Du ser upp till övildar som lever "i ett med Naturen," jag ber dig se vad som hände Margaret Mead, och hur polynesierna blåste henne – det mesta hon skrev om deras syn på livet, om deras sexuella frihet, var nonsens de hittade på för att få henne att se korkad ut. På samma sätt gör dårar som Gimbutas och andra som tror att mänskligheten i något avlägset förflutet levde i välvilliga matriarkat, än en gång, "i ett med Naturen," i balans med jordens behov och liknande: rent struntprat. Överallt finner historiker, arkeologer att vad vi trodde var matriarkat egentligen inte var något sådant alls. Du ser detta i *Odyssén* där det är tydligt att successionsrätten tillhör han som är Penelopes make, och Odysseus son Telemachos har ingen

försäkran om att få ärva konungariket. Lokal prästinna över fertilitetsriterna, över årstidernas blomning och blomstrande, som gav försäkran om att grödorna skulle gro från jorden under våren: prästinnan åt den lokala jordgudinnan eller -andarna – den som gifte sig med denna kvinna gavs en viss prestige eller legitimitet som kung. Så här långt är det sant, men det var män som beslutade vem hon skulle gifta sig med, och de beslutade över konungarikets självständighet också. Överallt där du letar efter någon sorts formellt matriarkat så hittar du ingenting sådant, utan någonting väldigt likt detta. När du finner polyandri så som bland vissa invånare i Himalaya, så är det män som delar en kvinna på grund av avsaknad av resurser eller på grund av någon annan omständighet. Genom vilken mekanism skulle kvinnor, trots allt, kunna härska över män eftersom de är så mycket svagare fysiskt, och verkar oförmögna att organisera sig politiskt utan män? Men...men...det *finns* sätt för dem att härska. Och därmed har matriarkatets avfärdare rätt men de ser inte långt nog in i sociala relationer bland primitiva folk, och även bland civiliserade, för att inse att en sorts matriarkat är verkligheten. Jag har redan talat om en sort. Men du finner bland kineser, sicilianer, att hushållet styrs av mormor eller farmor. När många av er moderna människor trånar efter "kollektivboende" och talar om storfamiljen...verkar ni glömma bort att detta skulle innebära underkastelse inför viljestark drak- eller gorgonfru. Den moderna tjejen, när hon trånar efter den förmoderna storfamiljens gemenskap, föreställer sig att det hon får ut av detta är det känslomässiga och sociala stödet från sina kvinnliga kusiner, och ett helt arbetslag med tjänstefolk i mor- och farmödrarna, inte verkligheten...vilken är total underkastelse inför svärmodern. Den moderna sydostasiaten vars förfäder har levt i orientaliska "städer" i generationer är

fullständigt förpliktigad gentemot sin fru...läs vilken antropologisk studie som helst skriven innan 1970 för att se sanningen om sociala livet i Asien. I Afrika är männen totalt besegrade och förpliktigade gentemot matriarkatet på komplicerade sätt: kvinnorna styr all matproduktion utan männens hjälp, som förlitar sig på dem för den dagliga ransonen av smaklös sörja gjord på mosat spannmål. Ibland, för att bryta mot denna monotoni, söker de sig till bushmeat, men för det mesta lever de som bönder beroende av storarmad kvinna som sköter rörig jordplätt full med rötter. Hela det sociala livet i detta område sköts genom hemliga sammanslutningar. Den skenbara politiska makten är skör och meningslös: sammanlänkande hemliga sällskap, baserade på manipulationen av svart och vit magi, är den sanna källan till alla viktiga beslut som tas i byn och även i städerna. Kvinnor spelar en framträdande roll i sådana samhällen, eller styr dem rent av: det finns bland dem en lång tradition av respekt för kvinnan som *orakel*, vilket bara är naturligt. Yorubansk vattenprästinna som får frispel i extas över boan, som mottar uppenbarelser, är inte så annorlunda från Pythian. Men där Pythian har underkastat sig den solära och pojkkaktiga manligheten hos Apollon, så har ett sådant erövrande av kraften från underjorden aldrig skett i Afrika, ej heller på många andra platser. Därför, här liksom annorstädes, *finns* det en sorts matriarkat, men det verkar i det fördolda, så att både "vänstern" och "högern" har blivit blåsta på denna punkt. I slutändan har väl "vänstern" mer rätt: dyrkan av jordens titaniska krafter, av den Stora Modern, är kopplat till en sorts matriarkat, men var de har fel är i föreställningen om att detta leder till någon sorts frihet, att det representerar en sorts befrielse från den moderna civilisationens stränghet, från specialiseringens smärta,

underkastelsen till moralisk auktoritet, den moderna "alienationen," och alla andra saker de gillar att beskylla. Faktum är att allting som du hatar med det moderna livet och som gör det till ett Järnfängelse – och jag håller med om att det är ett fängelse – representerar en tillbakagång till matriarkatets oupphörligt grådaskiga natt. Det är en *tillbakagång* på alla sätt, du måste förstå detta bokstavligt! Nietzsche säger att i det moderna Europa kan du se återbejakandet av de förariska levnadssätten, socialismens återkomst, långhusets, feminismens, och att detta händer oss också internt, där andens högre instinkter övertas fysiologiskt av det bakåtsträvande och förhistoriska. Livet i byn och hos primitiva folk är ett av total underkastelse, total domesticering och nedbrutenhet. "Matriarkatet" som existerar, och som utövar en enorm påverkan och makt på det sociala och moraliska planet, är endast manifestationen av denna nedbrutenhet i männen. Kollektiv solidaritet absorberar och släcker all personlig distinktion eller intelligens och denna process är relativt enkel där det gäller majoriteten av byns delar: det riktiga problemet är vad som ska göras åt de unga männen. På alla sätt representerar de ett hot mot de etablerade sedvänjorna och den fysiologiska dvalan som är till fördel för de gamla och för kvinnorna. *Det* sociala problemet i primitiva stammar så väl som i de flesta civiliserade och ofria samhällen blir detta, vad ska göras åt de unga männen, deras aggression, deras sexuella instinkter: på alla sätt måste de brytas ner och inordnas till stammens fördel. Detta är mer eller mindre lätt för majoriteten, som saknar livskraft i någon avsevärd kvantitet, svårare för de återstående, och där det är omöjligt – den utstöttes öde, eller, mer sannolikt, döden. Du förleder dig själv om du föreställer dig att "de unga männen behövs för beskydd mot externa hot." Faktum är att de flesta fast bosatta samhällen,

primitiva så väl som civiliserade, är mer än tillräckligt villiga att acceptera risken för underkastelse inför en främmande stam. I ett givet område där många sådana stammar följer samma väg mot självdomesticering är risken knappast så stor i ens livstid och ett par okunniga, ryggradslösa "krigardrönare" är tillräckligt för att hålla liknande grannar stängna. Men även i de fall då det finns ett stort extern hot från vitala stammar, är sådana samhällen, styrda av kvinnor, åldringar och idioter, villiga att acceptera underkastelse inför främlingen snarare än att tillåta frihet och frodande för deras unga män. De har rätt i denna beräkning också: underkastelse inför en främmande kraft innebär sällan att de utrotas, medan att tillåta deras egna ungdomar frihet och kraft skulle en gång för alla innebära slutet för deras levnadssätt. Men underkastelse inför främlingen innebär oftast bara lite sporadisk beskattning som brukade vara relativt svår att driva in: bönder är väldigt bra på att gömma förnödenheter, och till och med fält. Underkastelsens regelbundna förnedring, förlusten av heder, de sällsynta men sporadiska våldtäkterna, förlusten av självständighet betyder lite för sådant folk. De tillåts fortsätta deras kollektiva liv oförändrat som undersåte åt den andre, och kan till och med trivas under sådan underkastelse. De föredrar det, i varje fall. Detta är tillståndet hos mänsklighetens så kallade "gamla civilisationer" och särskilt Kina och Indien. Hankineserna stod inför de mest fruktansvärda externa hot from stäppen, och blev regelbundet erövrade av ett par utspridda män på häst som de utnumrerade fler gånger om. De brydde sig inte: deras likgiltiga, oföränderliga liv som en gemenskap fortsatte, vare sig det var jurchen, mongoler eller svarta yi som förgrep sig på dem. Indierna, när de väl nådde sin period med prästerligt styre och ålderdom, degenererade också till detta tillstånd: de blev erövrade

varje sommar av äventyrare och krigsherrar från, och bortom, Hindukush. Afghanistan härskade över Indien. Men de passade som undersåtar. Långsamt, med tålmodet som jätten besitter eftersom den har tiden på sin sida, började kinesen *vänta*: "dagen kommer då denna erövrare också kommer att tröttas ut, hans blod förbrukat; då kommer han att ansluta sig till oss, *folket*." Och de hade rätt. Detta är den kinesiska civilisationens berömda assimilering, assimilering av de uttröttade och förbrukade. Och det finns inget riktigt sätt att förstå kinesen på annat än som reducerandet av det mänskliga djuret till blotta livet: de är inte vad du vanligtvis förstår med ordet "civilisation," utan snarare en ständigt kuvad befolkning, en enhetlig och odifferentierad klump med trældom som söker sig till underkastelsen och som underminerar genom den. Detta är det matriarkala styret. Indierna och många andra är likadana. Kineserna har vid många tillfällen föredragit denna väg istället för alternativet, att låta deras egna män hävda sig och vinna sin självständighet. Under den korta perioden under 1400-talet när de började ha en flotta, med dess glimt av frihet och bemyndigande för ungdomarna, började de märka av den oro och oordning som detta förde med sig till deras samhälle och krossade omedelbart hela projektet. Sådana samhällen kan inte förändra sitt tillstånd även om de skulle vilja det: det *blotta livets* intressen är för etablerade. Det bofasta levnadssättet är alltså detta: att bryta ner de unga från tidig ålder, att kastrera dem fysiskt, mentalt och andligt. Detta händer även i de minsta stammarna. När de blir civilisationer liknar de mycket Hankina, eller *slukhålsstäderna* tillhörande aztekerna, babyionierna och andra. Du ser här varför människor som Evola, Jung, Guenon och alla deras följeslagare går fel väg. Det finns bara detta: vare sig livet är missbildat och nedbrutet av en

"tradition," eller om det är en av de väldigt få, de sällsynta undantagen, som tillåter livets uppgång. I regel missbildas livet av människor. Detta är varför människor som djur är vidriga och måste övervinnas. Detta är det "fria och primitiva livet" hos den ädla vilden, detta är "matriarkatet" som bibehåller sin tro på naturen i "hållbar" form. Faktum är att gräshyddans samhälle knappast är hållbart: sådana platser är glupska på naturresurser och ofta illvilliga mot djur och illvilliga tyranner mot människor. En bra parodi på sådant samhälle i liten skala är filmen *The Beach*. Svaghetens styre är *inte* bra utan någonting otroligt grymt, till och med kannibalistiskt. Kannibalism är levnadsättet för allt *jästliv*, till vilket det mänskliga djuret degenererar under dessa gynokratiska omständigheter. Kannibalism är den eviga vägen hos de utsuddade människorna som underkastar sig Venus från Willendorf och alla "jordmammor," eftersom denna faktion i naturen är en rutten ondska som droppar blod från sina klor och som strävar efter att lösa upp allt högre liv, andligt och biologiskt, tills dess att det blir till urtidsträskets formlösa sörja. Om du vandrade i Europa runt kanske 3000 f.Kr. eller så, hade du funnit de koliknande svarthåriga neolitiska matronorna med listig uppsyn som övervakar vidsträckta byar med långhus där det mänskliga djuret bodde, femtio eller hundra i ett rum, med får och getter, vältrandes i sin egen skit, som plöjer fälten, äter de stammedlemmarna som ansågs vara "utvalda av gudarna" – alla, män såväl som kvinnor, som urskilt sig genom vital ande – och hon kanske till och med smäller till dig i skallen med en lingamdildo och ifrågasätter dina privilegier som vandrare. Detta är tillståndet hos det mesta av mänskligheten fram tills nyligen, och det är den kvävande dimman till vilken den moderna världen snabbt *återvänder*, inombords och utombords.

Men nog om detta fängelse. Jag antar att du vill veta mer om vägen ut, eller, i alla fall, höra om ett annat sätt att leva?

Livet i sin höjdpunkt uppenbarar sig inte i gräshyddebyn som styrs av psykstörda *mammies*, utan i den militära staten. I arkaiska Grekland, renässansens Italien, och i den heroiska och vidsträckta äldre stenåldern, i mitten av stridsvagnarnas bronsålder, levde kraftfulla och magnifika män i stort antal. Vi är på alla sätt underlägsna dem. Fysiskt, andligt, och i intellektet överskrider de oss på alla sätt. Jag ger exempel: våra elitidrottare, våra specialförband, är ingenting jämfört med dem. Vi hittar paleolitiska ben, lårben, så robusta att ingenting från våra löpare eller styrkelyftare är likvärdigt. Dessa män kunde bibehålla hastigheter som skulle vara oföreställbara idag. Du känner till Marathon, men inte hela berättelsen. Den riktiga fysiska bragden var inte bara soldaten som sprang de trettiotvå kilometerna eller så tillbaka till Aten för att varna folket. Hela armén rusade över stranden i tung bronsrustning för att möta fienden. Efter att perserna landstigit, anföll grekerna dem från mer än en och en halv kilometer bort. Perserna stod i häpnad över linjen med glimrande brons som sprang mot dem och dessas krigsvrål. Dessa män sprang en och en halv kilometer i väldigt tung rustning och bar också en över två meter lång spjutspets av ask. De drev inkräktarna ut på havet. Och direkt efter denna enorma möda tågade de, fortfarande i rustning, hela vägen tillbaka till Aten utan paus, för att hindra perserna från att göra en opportun landstigning där. Jag tror inte att något specialförband idag skulle kunna mäta sig med en sådan bragd, och detta var de

genomsnittliga medborgarna i Aten. Än mer, de överskred oss på samma sätt i sinne och själ: deras sofister kunde komma ihåg femtio namn, och mer, efter att ha hört dem endast en gång. Vissa hade fjärrskådningens gåva, som Rosenkorsarna trånar efter, och som sovjetisk och amerikansk underrättelsetjänst förgäves har försökt återupptäcka. Här har vi livet vid dess höjdpunkt. Du känner till deras stora konst, vetenskap och litteratur, eller du tror att du gör det. Men dessa var erövrare, upptäckare och äventyrare *först*. Aischylos fick inristat på sin gravsten att han slogs vid Marathon, inte att han skrev pjäser. Den fria mannen är en krigare och endast en krigets man är en riktig man. Vi måste se till deras liv och deras bedrifter för inspiration och förvänta oss med stor entusiasm att sådant liv ska återkomma. Jag är rädd för att dessa exempel på antika män med starka händer, antikens kraftfulla män, i slutändan kommer att vara väldigt nedslående för många av er. Eftersom du inte enkelt kan återskapa deras bedrifter och kraft i vår tid, och också är många av er faktiskt fjollor jämfört med dem, i ert blod. Men jag tror att det gör oss alla gott att komma ihåg att vi är trosbärare jämfört med dem. Dessutom, även fast du kanske inte kommer kunna efterlikna dem på alla sätt, eftersom tiden vi lever i är en av total repression, kan du fortfarande få någon sorts inspiration från deras exempel, och på något vis försöka leva på samma sätt...försöka att leva i enlighet med en Bronsåldersmentalitet. Du får inte missförstå detta. Detta är inte självhjälpsbok och jag kan inte hjälpa dig med hur du ska leva – ingen kan det. Min angelägenhet gäller livets underkastelse och vitalitetens kvävande. Jag hoppas att jag kan visa er att det inte behöver vara så här, och att ni inte behöver begränsa er till småsaker. Över allt annat måste ni sträcka er mot det stora målet, fysisk och militär självständighet. Endast krigaren är en fri man.

Det enda rätta styrelseskicket är det militära styrelseskicket, och alla andra former är både hycklande och destruktiva för sann frihet. Du måste sikta högt! Slå dig samman med dina vänner på vägen mot makten och förstå att ingenting har rätt att stoppa er, och ingenting kan stoppa er! Jag säger detta särskilt till de som är soldater och de som kommer bli. En tid sedan pratade jag med en annan groda angående Generalissimo Alfredo Stroessner. Han var diktator i Paraguay i fyrtio år. Han gick och la sig ett på morgonen och steg upp kl 4; utöver detta tog han en två timmars siesta på eftermiddagen (detta var innan luftkonditioneringen och siestan var en nödvändighet på tropiska orter). Hela dagen arbetade han obevekligt för sitt land och för att hålla nere den ondsinta och sataniska kommunistsekten som skulle ha massakrerat hans folk – men han gjorde detta också för sin egen ära! Grodan säger till mig, ja denna drift är beundransvärd men du måste vara *specifik*: Du kan inte uppmuntra människor att sträva så här efter att lyckas i World of Warcraft, eller i deras karriär som inredningsdesigner, det finns ingen heder i det. Jag håller med! Men när du tittar på de tidsåldrar i vilka livet är på uppåtgående, så är den enorma vitaliteten i deras blod densamma som det stora målet mot vilket de strävar. Och fast att vi lever i den mest förfallna av alla tidsåldrar är det fortfarande möjligt, som du kommer att se, att knäcka denna Babylon och få den eviga ungdomens eld att driva dig till maktens höjder. I ditt eget liv kan du bryta deras makt och uppgå i ett munterhetens och förstörelsens kaos. Och i vår framtid ser jag redan likt dunkel bild långt borta på vidsträckta havens horisont en lila kväll – jag ser Hyperboreas öar, vid gränsen för denna Leviatan, där vi kommer kunna etablera nya utposter och kuva denna enorma best utifrån.

Föreställ dig en Mitt Romney, fast annorlunda...en Romney som faktiskt kunde bete sig som han ser ut, och som var värdig sitt utseende. Föreställ dig en yngre Romney som eldar på nationen till ett nytt krig, mot Indien, endast genom kraften av sin karisma och sitt tal. Sen lämnar han på fartyg för att leda arméerna som erövrar Indien. Men sen kommer rykte att Mitt drev en satanisk Svart mässa i New York. Dessutom, folk vaknar upp en dag och finner att någon har besudlat Förintelsemuseet och Lincolnmonumentet... rykten sprids att det är Mitt och hans vänner som förberedelse för statskupp. Så han återkallas från sitt befäl för att ställas inför rätta. Istället för att återvända flyr Mitt till Ryssland där han blir en framstående rådgivare åt Putin. Snart, däremot, måste han till slut lämna i all hast när det uppdagas att han i hemlighet har satt på Putins fru. Han flyr till Kina där han, igen, mirakulöst nog blir en betydande politisk kraft och rådgivare, och lätt lär sig kinesiska sedvänjor och språk. Efter en tid lämnar han Kina och hamnar i Afghanistan där han bor bland stammedlemmarna som en av dem, i en av deras lerbästningar, när han till slut hittas av amerikanska specialstyrkor och ger sig ut i strid, springandes mot dem upprepade gånger med kulspruta i sin strålände svart-och-guld-rustning med Duneliknande headset. Exakt så här, och mer, var livet för antikens Alkibiades från Aten. Så ofattbart! Till och med en så mångsidig och flashig man som Trump är väldigt långt från denna möjlighet i vår tid, trots att han i alla fall gör en sådan sort något så när trovärdig. Det finns ingenting som detta i nästan någon annan tidsålder i historien. Någon som Talleyrand är berömd för att byta från monarki, till republik, till Napoleon och tillbaka, någorlunda framgångsrik

under olika sorters styren, det är sällsynt nog för att göra honom berömd. Men allt detta var inom ett land. Alkibiades framgångar görs ännu mer fantastiska av faktumet att olika kulturer på den tiden faktiskt var annorlunda, deras levnadssätt helt främmande för varandra, och trots detta utmärkte han sig överallt. Jag tror att detta var för att han i Aten, där han växte upp, valde den erotiska passionens gud som sin mecenat. Han var en väldigt vacker yngling, beundrad och jagad av alla männen och kvinnorna. Han avvisade närmandena från den pelasgiska pedosnuskhummern Sokrates, en berättelse som Platon sen vände och vred på likt den lögnaktiga fittan och feniciska rövslickaren som han var. Alkibiades utmärkte sig atletiskt och i strolan vägrade han spela flöjt eftersom det fick hans kinder att se uppblåsta och löjliga ut. Andra pojkar följde honom, och ansåg att harpan var ädel, men att flöjten inom musiken är något för slavar och kuksugare. I takt med att han växte i kraft prydde han sin sköld med en bild av Eros med en blix, och detta var en skandal för äldre män. På detta sätt visade han att han var lärjunge till den okuvliga livskraften, en anhängare till den sexuella passionens och total förstörelsens unga gud; han visade att ingen lag eller mänskligt ord kunde stå i hans väg! I början fanns ordet?? NEJ! I början fanns den demoniska eld som briserar fram i män likt Alkibiades och ödelägger människornas städer och avslöjar allt deras strunt! Sådana män är sända av naturen för att tukta oss och bli vår Nemesis. De är det stora renandet. Hans saga berättas av Thukydides och Plutarchos, fast du måste veta att den sistnämnda är en okänd lögnare. Men jag tänker mig att det måste finnas någon lika färgglad som Alkibiades bland er.

Mysteriet bakom *rigor mortis* är väldigt talande! Varför är dött kött stelt? Men studie gjordes där de stoppade dött stelt kött i bad med ATP, energins mästare för cellerna, och musklerna mjuknade och slappnade av. Det fysiologiskt sett energiska tillståndet är det avslappnade tillståndet. Kött som antingen är stelt eller löst är förbrukat, men energisk biomassa vibrerar i beredvillig vila: du ser i den lysande huden hos väldigt friska unga människor denna avslappande spänstigheten i köttet, som hos Pietro Boselli. Jag har skrivit brev till honom, för att be honom att tillåta att dussintals fagra kvinnor vidrör hans mjuka, lysande, fylliga och gummiartade vibrerande hud, alltihop offentligt. Den moderna världen tröttnar ut och på detta vis gör den allting stelt eller förvandlar det till en diffus klump. Fysiologiskt sett främjar den stressorer, östrogen, serotonin, hyperventilering, överupphetsning, kännetecknen för energins förbrukning. Förlusten av struktur, form och differentiering följer, vilket var avsikten. Från detta följer också en spirituellt och intellektuellt stelhet, orienteringen hos ideologen, hos den sociala aktivisten, men också i hela vår intellektuella klass höger så väl som vänster, samt hos de som arbetar i företagsvärlden och i det mesta av militären. De är stela och begränsade eftersom de, kortfattat, lever i *fullständig fasa*, fasan att de kommer att förlora något. De har väldigt lite att förlora, men de lever ändå i denna fasa och detta är varför de i frågan om möjlig vinst eller, än värre för dem, möjlig förlust, reagerar med desperation, de fryses fast i fruktan och hyperventilerar. Våra politiker är alla så här, och darrar av rädsla för den smiskande handen. Alla var redan så trötta på deras robotlika plattityder, som de upprepar av ängslighet eftersom de alla är ägda; vilket är varför män så som Trump, som *inte verkar bry sig*, och som finner

glädje i denna uppvisning och energi i denna skandalösa frisläppthet – han förför. Den moderna världen är en glädjedödare, kort sagt. Men de antika grekerna var rätt så annorlunda, och annorlunda också från de överseriösa stela männen med engelsk brytning som spelar dem i perioddraman. Vad de beundrade var en obryddhet och frihet från begränsning som hade chockerat oss, och som särskilt hade upprört den sura vänstern och de konservativa lajvarna. Det fanns en Hippokleides från Aten, som sägs ha varit en av de vackraste ynglingarna: Herodotos berättar denna berömda historia om en man som beundrades av hela världen under denna tid. Han gick, tillsammans med dussintals andra ungdomar från diverse grekiska städer, för att försöka gifta sig med dottern till en väldigt viktig och rik autokrat på Sicilien. Denna man bestämde sig för att testa friarna, för att hitta vilken av dem som skulle bli den bästa maken till hans dotter: han pröjsade för dem en tid, bjöd dem på flådiga fester medan han testade deras atletiska förmåga, listighet, samtalsförmåga och andra färdigheter. Det var ett tecken på detta folks storhet att giftermål inte förstods som endast politiska eller ekonomiska allianser, utan att deras aristokrati uppmärksammade biologisk kvalité i sin parbildning. Väldigt få nationer har den frihet från fruktan som jag talar om; endast ett fåtal folkslag har haft förståndet att resa sina trynen från marken, blicka mot stjärnorna och beakta något annat än den omedelbara fördelens nytta när det gäller giftermål och barn. Sättet som vår egen elit idag gifter sig och bildar par är förresten allt annat än "eugenisk": två avdankade och förbrukade personer i trettioårsåldern som gifter sig av "praktiska" skäl...detta ger inte upphov till starka barn. Kropparna hos människor i medelåldern gör mig illamående, och jag försäkrar er, de gör naturen

illamående också. I alla fall, Hippokleides blev fort faderns favorit, tack vare alla hans stora färdigheter, hans berömda påbrå, hans utseende och charm i samtal. På sista festen, däremot, blev Hippokleides full och bestämde sig för att börja dansa på bordet. Han började då att dansa upp och ner, på händerna, och rörde runt sina ben! Nåväl, du vet att männen då inte bar de löjliga begränsande klädmokläderna vi bär idag, så som byxor, så fadern blev kränkt av uppvisningen. Han sade, "Hippokleides du har just dansat bort ett giftermål" ...men svaret var "Hippokleides bryr sig inte." I denna enskilda fras har du hela attityden hos denna vackra, lättsinniga piratiska aristokrati som koloniserade och erövrade den, för dem, kända världen. Det är en attityd som upprör alla moralbögar i vår tid, hos vänstern och högern. Hippokleides gick dit för att ha en bra kväll, för att visa upp och utnyttja sina krafter och förträffligheter och biologiska överlägsenhet – men dessa två saker är samma sak! Han brydde sig inte om vinsten eller förlusten av en fru. Han gick inte för att bete sig likt en foglig, nedslagen man redo att dansa efter någon sklerotikers pipa. Han var lika vårdslös med sin egen egendom som han var med andras – detta är vad Tacitus också säger om de mest ädla männen bland de germanska stammarna, som levde endast för krigets och slagfältets fröjder. *Detta* är vad de stora männen bland grekerna beundrade. En annan berättelse visar dig samma sak: det är också attityden hos kynikern Diogenes. När Alexander den Store stod inför hans badkar och frågade honom vad han mest av allt skulle vilja ha i världen, sade Diogenes till honom att gå bort med sig, sluta stå i vägen för solskenet...han försökte bara bättra på brännan! Jämför nu detta med en av våra slavaktiga intellektuella och filosofer, och hur deras magra själar hade blåst upp sig om de så närmades av en skitnödigg mellanchefsbyråkrat – så

framträdande! Vilken *ära!* Alexander sade att om han inte hade varit Alexander, så hade han önskat att han var Diogenes. Jag vet inte om jag kan rekommendera för dig att vara som Diogenes eller Hippokleides. Det är svårt, kanske måste du vara född sån. Jag kan säga dig att det är en bättre sak att sträva mot, gudomlig obryddhet som kommer ifrån ett omfamnande av livskraften, och att detta är vad detta storslagna folk älskade. Allting som i sanning är storslaget måste ha lite av denna gudomliga obryddhet. Trodde inte också de kristna på "giv oss idag vårt dagliga bröd" – med antydning om att detta är tillräckligt och att du inte borde oroa dig för något annat, ens för veckan? Nietzsche säger bra saker om fattigdom, självständighet, och att vara på gott humör. Och detta var fattiga män: men guds söner behöver inget mer!

52

Schopenhauer förklarar kvinnors obryddhet och glada lättfärdighet med faktumet att de lever i och för artens geni. Trots att de är omedvetna om det, är de fulla av dess gränslösa syften som sträcker sig långt bortom individen, med hans småaktiga ängsligheter och bestyr: den nästkommande generationen är den allvarligaste frågan. De lever i arten. I dem föryngrar arten sig själv. Det behöver inte nämnas att jag talar om kvinnor i det bästa fallet, och de flesta exemplaren är misslyckade. Varför är de misslyckade, då? De har fått lära sig att hata sina egna naturer och instinkter, och i vissa fall har dessa instinkter blivit förvridna eller RÖVFÖRTROLLADE till att bli någonting annat: de har blivit som en skojare nyligen uttryckte det Bernankefierade upp i röven. Moderna kvinnor har gett upp denna enorma fördel, så att de kan bli till neurotiska kopior av homosexuella kontorsarbetare. De har

övergett den enorma kraft de besitter i blodet. Om du inte tror mig, kom ihåg en brevduva som *vet* vägen...säkerligen skulle han tappa bort sig om han såg en karta och var tvungen att tänka på det. Det som kommer ifrån blodet är bäst. Men det är svårt att höra denna instinkts kallelse idag, eftersom du har blivit lärd att misstro den. Att överlämna sig själv till instinkten, när man väl har en disciplin och praktik genom kroppen, då kan en man passera på en lina över en avgrund med säkra steg: vänstern *pratar* mycket om att släppa loss, om att inte längre vara hämmad. Om de bara förstod vad detta verkligen betyder! Jag ska visa er män som verkligen inte hade några spärrar, som inte alls var hämmade. Ett namn var Klearchos, och han var en spartansk general. Han skickades av Sparta till staden Byzantium vid Svarta havets mynning. De hade bett om hjälp. Han kom som militärrådgivare, men snart löd han inte längre Sparta: han använde sin makt och planerade att bjuda in framstående män, senatorerna och stadens rika till ett möte där de hängdes. Han tog deras egendom och tog som sitt pris denna plats självständighet! Efter att Sparta skickade en armé för att avsätta honom, gav han enormt motstånd i svår strid men blev besegrad. Då lyckades Klearchos fly medan staden intogs; i natten smög han iväg på ett fartyg med skatterna från en grannstad som han också hade tagit över. Till slut flydde han till Persien. Men i Persien avnjöt han inte bara sin rikedom, vilken han hade vunnit genom sin egen kraft. Denna man var besatt av passionen för krig och äventyr. Han sände ut en kallelse efter många legoknektar från hela den grekiska världen och ledde denna armé genom många vågade företaganden i Thrakiens vildmarker och mitten av persiska kejsardömet där han dock dog till följd av förräderi – här var han oaktsam...du måste vara försiktig och veta hur man använder

räven så väl som lejonet inom dig! Jag berättar för dig om en annan man, prisad av Machiavelli som en guide för livet, en sorts livscoach. Han talar om en man, Agathokles, från den antika staden Syrakusa, en grekisk stad på Sicilien. Denna man reste sig från en enkel början genom rangerna i armén, tack vare sitt enorma mod i strid och sitt sluga sinne som planerade strategier och bakhåll. Till slut utsågs han till högsta general i staden där han, igen, totalt ohämmad och onedtyngd, bjöd in hela senaten och alla dignitärer till ett möte där hans soldater dödade dem allihop. Han tog som sitt pris makten i denna stad. Sedan besegrade han genom mycket kämpande kartagerna som trakasserade grekerna på Sicilien, genom att landstiga i Afrika och ge dem näsblod. Han styrde säkert och med stor ära. Jag berättar dessa historier för dig eftersom de visar livet för två män som var likadana, som visste hur man verkligen släppte loss, som inte hölls tillbaka av småaktiga hämningar. Detta är män som verkligen visste hur de skulle avnjuta sin frihet, och som inte var begränsade av andras åsikter. Vad var slogan för senaste årtiondet i Amerika? *Yes you can!* Detta är slogan för senaste årtiondet i Amerika, minst, och jag ser ingen anledning till varför du inte ska ta denna idé till sin slutsats – ingen av de väldigt moraliska och visa männen som styr det landet såg någonting fel med den sloganen. Säkerligen vill de att du ska ha "internaliserat" den. Snälla kom ihåg att dessa små människor som Bill Gates, Zuckernylle, och Bezos är män som är helt beroende. De kan inte riktigt göra med deras rikedom vad du tror att de kan...till exempel skulle de aldrig kunna bara döda en man och ta hans fru, men till och med härskaren i minsta afrikanska landet har denna makt, denna sanna rikedom. När din lycka och rikedom beror av en annans våldskapacitet, är du egentligen inte din egen människa...ej heller kan du avnjuta livets

största fröjder. Klearchos och Agathokles visste detta: de visar dig en väg ut; de är riktiga autentiska män som gick sin egen väg! Yes you can!

53

Piraten och fästningen – ”I arbete fanns ingen glädje för mig, ej heller i huslig sparsamhet som föder friska barn. För mig fanns glädje i årbestyckade skepp, i krig och i glimrande pilar och spjut.” Så talar Odysseus när han låtsas vara pirat. Detta är piratens liv och motto. Förstår du vad pirat är? Många gånger blir jag tillfrågad, varför bronsåldern? Eftersom det är den heroiska åldern du ser i *Iliaden* och *Odysséen*, ja, men glöm inte vad hjälte faktiskt betyder. Thukydidens säger att den tidens män njöt av sjöröveri och inte såg någonting fel i det, och detta är sant. Och vad är piraten om inte den ursprungliga formen hos den fria mannen och hos allt uppåtgående liv! Så patetiskt när du nu hör talas om att ”leva livet,” eller ”att ha ett liv” – dessa människor vet ingenting om vad det sanna livet innebär. Jämför intensiteten hos Alkibiades, den superpiraten, eller hos det jag kommer att beskriva här, med det ”liv” du uppmuntras till att ”ha” idag. Så värdelöst skrytet är från dessa ängsliga varelser som lever på läkemedel, billigt vin och de ruttna figaserna ifrån statusen och godkännandet de tigger ifrån varandra. Schopenhauer säger att vid något tillfälle i dåtiden var alla djur växtätare, men sen bestämde sig någon art för att ta sitt liv i egna käkar, att *riskera sig själv*, och med stort vågande bli ett rovdjur, som lever av jakt. Rovdjuret är alltid det mer intelligenta djuret. Vid varje beslut att bli en jägare eller pirat, visar en man eller ett folk stort mod och ger sig hän till enorm frihet. Hjälte är inte slav åt flertalet, som

offrar sig själv för dem; den vanliga människan står i häpnad inför denna sorts "upppoffring," eftersom de aldrig hade gjort detta för sig själva eller andra. Men detta är hjälten reducerad till trofast hund. Varg söker inte efter att "offra" någonting, utan efter att ladda ur sin kraft över territorium. Vi tar vargarna och lejonen och leoparderna från de bland oss när de är valpar och bryter ner dem med falska idéer, ondsint betingning, och på senare tid, droger som hade kunnat lobotomera bort en ung da Vinci, en Alexander, en Fredrik den Store. Sen blir energin som kvarstår inom dem kanaliserad till hjärndött arbete för pengar. Arbete och kommers är sätt att utsätta dig för det blotta livet och dess bevarande: när de överlägsna korrumpas till ett liv i arbete och finans, rör de sig till slut långsamt mot sin egen undergång. Jag skulle kunna säga att fritid är källan till alla storslagna ting. Livets bevarande är långtråkigt; frihet från dess krav behövs också för all högre vetenskap, konst och litteratur, och också för allt vackert leverne, alla äventyr, all utveckling av kroppen till skönhetens höjder. En av orsakerna till att den moderna världen inte har någon storartad kultur är för att de rikas söner har sådant dåligt samvete över att inte arbeta att de strävar precis som alla andra efter att klättra ovanpå varandra i normiejobben. Bara femtio år sedan brukade de flesta lista "idrottare" som sitt primära yrke; det var i en tid nyligen med någorlunda mer skönhet och mer konst. Men...men...det är fel att titta på denna aspekt av livet, eftersom det antas att vi har mer familjaritet med den än vad vi har. Det är inte bara det att vi inte "förtjänar" att ha en högkultur, även om det är så också, utan att syftet med en sådan sak är fullständigt främmande för oss. Från den riktiga kulturens och förfiningens synvinkel är vi lika barbariska som den mest obskyra Khwarezmhorden där kvinnor kliar sina skrev offentligt...vi är

bara lite mer tama och intetsägande än vad de var. Så när jag nämner fritid, föreställ dig inte att jag menar med det vad du menar med det. Det är inte bara fritid, du behöver inte bara fritiden för det högre livet, utan specifikt fritid åt förberedelser för *krig*. För att fly vår tids underkastelse kan du inte riktigt vända blicken åt vetenskap eller konst längre: du har glömt deras syften. De har blivit vingklippta och nästan allt deltagande i dessa idag uppgår till en sorts cargokultism. Vem kan ens föreställa sig en sann vetenskapsman eller konstnär bland oss? Jag tror att det kanske var ett helt århundrade som en sådan senast existerade. Bara se på hur Cellini skapade sin Perseus, i vilket sinnestillstånd han var i, och hur främmande detta är för våra tramsande "konstnärer." Paglia säger att konstnären är tvångsmässig, med ett sinne likt det hos en stalker eller en seriemördare, och hon har rätt: se på monomani hos Newton eller på karaktären hos människor som Balzac eller Baudelaire. Våldsamma Spergare och besatta. Våra tramsare är tramsare eftersom de saknar all intensitet och all tilltro till sig själva och till det de gör. De är inte ens nihilister, de saknar all övertygelse i nihilismen också: de saknar helt enkelt intensitet, de är helt torrpissade. Detta är varför jag i denna bok inte förespråkar livet som vetenskapsman, eller konstnär, eller författare, eftersom att i vår tidsålder så degenererar dessa till hobbies och tidsfördriv, och det finns inget värde i detta. Människor som förespråkar sådana dessa saker, utan att egentligen ha en anledning till det, gör det endast för att göra dig ofarlig och för att annonsera för andra i media och annorstädes att de också är ofarliga. Vad före detta tidsåldrar förstod med fritid är väldigt annorlunda från vad vi förstår med det. Skulle robotar befria mänskligheten från arbete kommer det inte ske något blomstrande av intellektet eller konsten eller

vetenskapen. Det är inte tillräckligt att vara fri från arbete, eftersom de pensionerade och NEETs är så här, såväl som de flesta akademiker och många andra, men ingen gör något som är värt besväret. De har reducerats till ett begränsat och beroende tillstånd, och detta är problemet. Begränsade och beroende människor har inte riktiga tankar: av samma anledning som nationer utan tillverkning inte riktigt förstår vad "innovation" och uppfinnande var till för från första början. På samma sätt är vår vetenskap och teknologi också bara mer tramsande. Cervantes färdigställde Don Quixote i fängelse, Spinoza var en linsslipare, Diogenes var hemlös och många andra storslagna saker gjordes av folk som var fattigare eller hade det svårare ställt materiellt än vad folk har idag. Och trots det kan man inte förneka att livet för den genomsnittlige amerikanen är det hos en överarbetad, sönderstressad slav: men vilan som skulle komma från att befria honom från arbete hade varit just det, blott vila, om den inte också kommer tillsammans med manlighet och suveränitet. Det finns ingen ersättare för frihet och makt – inte ens känslan av maktens frihet är en ersättare för den riktiga varan. Piraten, den sanna krigaren – inte den moderna soldaten kuvad av kastratpampar – är den enda fria mannen, och det är denna frihet, bronsålderns primala frihet som vissa måste återta innan någonting annat kan göras. Lyssna på vad Tacitus säger om antikens germaner: de föredrog att vinna livets skatter genom strid, och ansåg det vara oädelt och småaktigt att bruka jorden och svettas och slita snarare än att tjäna sitt levebröd via sina spjut och genom att riskera sitt blod. I övrigt spenderade de mycket av sin tid i fest och sysslolöshet. De ädlaste ungdomarna bland dem, om deras stam hade fred, kunde gå till andra stammar för att söka strider, eftersom avsaknaden av äventyr var förhatlig för deras ras, och

endast genom att riskera blod kunde de vinna utmärkelse. Detta var också attityden hos den medeltida riddaren, *chevaliern*, *Rittern*, ryttarna som ansåg att livet som träl, livet i gemenskapen, var nedrigt och smutsigt, värdigt slavar och låga kaster och kvinnor: de var alltid redo att rida iväg till nya saker och nya äventyr fyllda med ära och fara. Som du ser, det är inte tillräckligt att säga "sådana folkslag var befriade från att bry sig om livets nödvändigheter; de hade fritid." Det var en väldigt särskild sorts fritid. Den romerska aristokratin, som Nietzsche säger, hade mottot *otium et bellum*, fritid och krig, ty dessa var de enda rätta sätten att leva för en man med kraft och frihet. I Celines *Resa till nattens ände* vill jag minnas att han säger vid ett tillfälle att hans hyresvärdinna, annars en anspråkslös kvinna, hade ett aristokratiskt förakt för arbete; detta var endast en tom tillstymmelse och han gör narr av det. I hans tid hade den ariska aristokratin sista blomman vissnat, som Nietzsche uttrycker det: under franska revolutionen drogs Europa med på en nedåtgående väg av en massrevolt av rasslavar som omstöpte Europa. Sen fanns det en annan perifer aboriginsk revolt 1917, som kastade Europa in i ett inbördeskrig från vilket det ännu inte återhämtat sig. Men i Celines bok, där huvudkaraktären i sitt rastlösa sökande i denna skräpvärld...han sökte efter denna gömda nyckel, den sanna friheten i det öppna utrymmets vidsträckthet som han kunde erövra. Var finner man det oerövrade territoriet? Det finns många platser, men vägen dit är inte lätt. I nationerna måste fritid från slavstaten säkras, och denna fritid måste omedelbart användas till förberedelse för krig. I den grekiska staden spenderade kraftens man sin tid i jakt, i gymnastik, i studier i militärhistoria och strategi, på alla sätt gjorde han sig redo för krig. Många, när de tänker på den grekiska tidsålderns ande,

föreställer sig en sorts solidaritet och militärordning som är rätt annorlunda från vad jag pratar om här...de tänker på ledet med hopliten och deras disciplin. De föreställer sig denna tidsålder som en där individen inordnade sig i staden och dess lagar, till ledets disciplin: och de kopplar samman denna skenbara egalitarism till bruket av demokrati i vår tid. På detta sätt vill de skönmåla sig själva. Den moderna mannen kallas därefter till att göra liknande "uppoftningar," och beskylls för sin själviskhet. Detta är förvirrat. I begynnelsen kom inte hopliten, mannen som slogs med tung rundsköld, långt spjut och tung rustning, som ett "verktyg" åt republiken eller demokratin, på det sätt moderna soldater är verktyg åt slavstaten. Om du vill se vad bronsåldersanden är för något, tittar du på antik dryckesvisa från mässarna i Kreta och Sparta: "Detta är min förmögenhet: mitt spjut och min sköld. Med dessa trampar jag det söta vinet ur druvorna. Med dessa kallas jag trälarnas härskare. De som inte har modet att bära spjut och svärd, och fin lädersköld för att skydda huden, dessa kryper kring mina knän och underkastar sig mig, och kallar mig härskare och konung." Detta var en riktig visa: en populär dryckesvisa bland härskarna. Sådana formade små kompanier av äventyrare som tidigt tog över staten från rytteriets aristokrati – de själva likaledes piratiska rovdjur. Viss tid *efter* att de tog över staten och etablerade sig själva som dess härskare, "underkastade" de sig strängheten och disciplinen i ett strikt träningsprogram. Men endast i den bemärkelsen som en atlet tränar i ett lag, specifikt för att göra sig själv stark och redo för en uppgift, och aldrig utan att han har framför sig den särskilda uppgiften. När vi ser de grekiska städerna i sin kulmination under den klassiska perioden från vilken vi känner till deras kultur, styrda antingen av aristokratier eller i vissa fall demokratier, ser vi städer där *sådana män* har

tagit över och byggt en stat *åt sig själva*, och som syftar till träning för strid och herravälde i strid. Samma högfärdighet och lust för fysisk makt som du ser i sången, det lämnade dem aldrig. I fallet med demokrati är den enda skillnaden att sjömännen också läggs till i de beväpnade männens styrande råd. Och du kan därmed förstå betydelsen av denna antika "medborgaranda," vilket det inte alls är, utan fria män som accepterar träningens stränghet tillsammans så att de kan bevara sin frihet med våld mot likaledes högfärdiga och fientliga utomstående och mot rasliga underordnade hemmavid. All "raslig" sammanhållning bland grekerna var därmed endast den organiska sammanhållningen från kulturen eller språket, men blev aldrig politisk: sådana folkslag skulle aldrig tolerera att förlora sin suveränitet i de stater som de och deras, i tiden närliggande, förfäder etablerade för att skydda *sin* frihet och sitt rörelseutrymme. Men att dra några paralleller till vår tid är absurt: dessa män hade aldrig underkastat sig abstraktioner så som "mänskliga rättigheter," eller "jämlighet," eller "folket" som någon sorts amorf entitet innefattande befolkningen i territoriet eller staden i allmänhet. De hade med rätta sett detta som rent slaveri, vilket är vårt tillstånd idag: ingen riktig man skulle någonsin acceptera legitimiteten hos en sådan entitet, vilket i all praktisk betydelse innebär att du måste, av fullständigt påhittade anledningar, ta hänsyn till åsikterna hos slavar, främlingar, feta barnlösa kvinnor och andra som inte har någon delaktighet i den faktiska fysiska makten. Hur är det möjligt för alla att besitta en lika stor andel av staten och göra fullständiga anspråk på dess resurser, när de faktiskt inte besitter någon egentlig fysisk kraft: och om du tänker genom denna fråga kommer du också att förstå naturen hos vår underkastelse idag. För det inte är dessa människor som bär skulden, utan en dold

makt som använder dem som en förevändning. Modern "demokrati" är totalitär och ondsint, och försöker kuva de bästa under styret av högarna med biologiskt avfall och särskilt under styret av de som kan jaga upp dem. Militärerna som utgör dess externa försvar och dess interna poliskår borde på princip aldrig acceptera detta tillstånd. Att de gör detta är ett stort frågetecken: hur är det möjligt? För vilket syfte, och hur kunde de gå med på detta? Vad får de ut av det? Det antika livet som jag beskriver här, bronsåldersmentaliteten, är ett med fullständig frihet och makt.

Det finns en gömd väg för dig också som kvarstår...bakom marknadsplatsen, det börjar i små skogars snår....den slingrar sig uppför många branta vägar mot den höga bergsluften, mot livet i uppåtgående, okorrumpert av jättmänniskans och daltoalaternas miasma...livet ombord Jasons *Argo* kan återtas...och av några få i den moderna världen har den återtagits....

54

Grekisk Vänskap – Du kanske tror jag främjar hänsynslösheten hos maskinpolitiker med tonfiskbefläckad brun kavaj, eller en småaktig kontorsintrigmakare, eller bitsk inredningsdesigner med uppåtsjungande röst som hugger kollegor i ryggen för att få kontrakt. Dårar, ni tror att jag är här för att främja ett "levnadssätt" eller en moral! Inga principer eller idéer är till någon nytta idag, alla kommer att ombestyckas och tas över av människor likt dessa. Självhjälpen är totalt värdelöst, och inte vad denna bok handlar om: snarare vill jag se de flesta gå mot självförstörelse och bli av med dem. Jag bryr mig bara om några

väldigt få som, begränsade i sin rovdjurslika natur av denna friluftsdjurpark, måste titta mot dåtiden för att förstå vad som är möjligt. Jag vill ge uppmuntran till vissa som *är* på ett särskilt sätt, i sitt blod, och att uppmuntra dem till att bli naturens renande hand. Bland era instinkter kommer ni att finna längtan efter starka vänskaper, som den moderna ondskan försöker att släcka. Och de har goda skäl till att försöka detta, eftersom varje storslagen sak i dåtiden gjordes genom starka vänskaper mellan två män, eller brödraskap mellan män, och detta inkluderar alla storslagna politiska saker, alla den politiska frihetens och kraftens handlingar. Den moderna staten vill istället att du ska vara en svag och isolerad "individ." I de flesta grekiska städer fanns det aristokratiska klubbar eller brödraskap, vilka alltid var platser fyllda med storslagna planer, storslagna idéer och andlig upphetsning. Här gjordes storartade politiska planer, planer för kolonisation och upptäcktsresor till nya länder och nya städer, planer för erövring, åtgärder mot tyranners och plebejers planer. Var finns idag ditt bålverk mot Babylon, när allt detta har blivit förbjudet för dig? I Cellinis liv ser man hur annorlunda en riktigt fri man är: när han blir förolämpad, eller när hans vänner eller familj gjorts illa, samlar han femtio *bravos* för en räd mot fienden, någonting som är omöjligt i våra stater idag, inte endast på grund av den enorma makten som den kvävande ondskan har, utan också för att du inte har några sådana vänner som kan eller vill hjälpa dig. Ett brödraskap av den här typen är grunden för alla former av högre liv i allmänhet: det finns en viss galenskap, en entusiasm som också existerar i de sanna vetenskapsmännens och konstnärernas gemenskap, som följer samma mönster. Det är totalt förbjudet i vår tid: det är helt frånvarande på våra universitet, vilket är var vetenskapen har skärmats av. Men vilket

öde kan vetenskapen ha här? Allting i företagslaboratorier, i universiteten, liksom i statliga laboratorier, och vid militär- och underrättelseanläggningar som fortfarande utför vissa vetenskapliga uppgifter...allting verkar för att krossa vetenskapens ande. Dedikationen, strängheten, fokuset och entusiasmen som är nödvändig för att upprätthålla sann vetenskaplig företagsamhet förbjuds eftersom de gör kvinnor och veklingar obekväma: närvaron av "amningsrum," och en miljö där sådana rum ens kan bli byggda...kuvandet av livlig debatt, främjandet av en "ickefientlig miljö" med obetydligt småprat och kamratlighet, underkastelsen av vetenskapsmännen inför administratörer, HR-fittor med fibromyalgi, inför vardaglighetens förkrossande banalitet, allt detta reducerar än en gång den unga vetenskapsmannen till huslig sörja och förstör hans aspirationer och vilja. Angreppet är väldigt påtagligt i Silicon Valley och andra forskningsfästen också där, å andra sidan, det inte skedde någon seriös innovation ens från första början: redan där hade teknologin reducerats till utvecklandet av kukbildsappar åt ungdomar. Vetenskapen har sedan länge upphört och blivit kastrerad... Kommer den att återfödvas? Den renande barbarismen som jag talar om här måste först svepa över världen: ingen vetenskap är längre möjlig, ej heller någonting annat, i en plats där alla livets sfärer har blivit nedsänkta i Jästens stora moder. Men detta handlar egentligen inte om vetenskap eller konst, jag säger igen, du är väldigt långt från att förstå vad dessa ens är till för från första början. Vet du hur, för grekerna, alla högre aspirationer gick till stark vänskap mellan två män som tillsammans vigde sig själva till en högre uppgift? I Thebe reformerade Epameinondas och Pelopidas staten och etablerade en demokrati baserad på den pythagoreiska sekten – sista biten inte viktig. De trodde på vissa

egendomliga saker, så som reinkarnation, dyrkan av den "vänstra sidan" och också av bönor och andra ärtväxter, vilket jag inte förstår så väl. Men det var de som etablerade det berömda "heliga bandet," den militära elitenheten som knäckte den spartanska makten. Denna grupp utgjordes av nära vänner, och du kommer alltid att ha för mycket kärlek och medkänsla till en riktig vän för att tveka inför honom – men jag tvekar på att du förstår vad sådan vänskap betyder eller att du någonsin haft en sådan vän! I Aten störtade de två vännerna Harmodios och Aristogeiton tyranniet genom sina planer och sitt mod: detta är, förstår du, varför alla tyranner och totalitarianer är misstänksamma mot starka vänskaper mellan män. Mest av allt fruktas detta av de medelålderslesbianer och felskapta som används som vakter i våra fängelsestater. Och ja, jag känner till ryktena om att dessa vänskaper var sexuella, men jag tror att detta är missförstånd och överdrift som stöds av vår tids homonördar, av orsaker som jag kommer att förklara senare. Modellen för alla sådana vänskaper var den mellan Akilles och Patroklos: Homeros antyder aldrig att sådan vänskap var sexuell. Det är endast på grund av vår fattiga fantasi som vi tror det, eftersom vi inte kan föreställa oss en sådan intensiv kärlek mellan vänner utan att någon köttslig eller materiell nytta finns där. Det var på grund av sin vänskap till Patroklos som Akilles gav sig ut på sin storslagna bärsärkagång: det var för sin väns skull som han inte kunde stå ut med att leva ett långt och ärolöst liv hemma...han valde istället ett kort och ärorikt liv, och en våldsam död fylld med löften och skönhet. Vänner kan sporra dig till detta! Vad skamligt att dra ut på livet likt en hund och sen dö på ett sjukhus omgiven av främlingar som hatar dig, snarare än att dö i ungdomens höjdpunkt, för din väns skull, och lämna efter dig ett vackert lik! Den ursprungliga formen

för allt detta var det gudomliga paret körsvennar: Kastor och Pollux, eller för arierna var det Ashvintvillingarna, och för saxerna var det Horst och Hengist, paret med körsvennen och bågskytten – förstår du att detta är roten till alla högre aspirationer i Europa? Körsvennarna som tog över Europa runt 1500 f.Kr. var beroende av denna nära relation mellan två män för sin militära organisation; och antagligen hade folket självt sin ursprungliga begynnelse i vänskaper av denna sort. Den spartanska staten, i varje fall, berodde helt i sin utbildning av ungdomen på denna hopparning av två vänner, som riddare och vapendragare. Det var denna erövrade aristokrati som verkligen gjorde att Europa stod ut från den moras som resten av världen alltid varit fast i... Och för grekerna, och alla stora män under bronsåldern och inte endast grekerna, var vänskap inte bara ett sätt att "dämpa" lusten efter makt och äventyr som vissa av er säkerligen kommer att omfamna, utan en fullständig förutsättning för det. Mest av allt är det *inte* en plikt. Vänskap är en sorts social relation som är bortom all "etik," förstår du, och om du någonsin tänker på den i termer av etik så missförstår du den. Den är ett enormt välbehag mellan två män, väldigt annorlunda från sexuell njutning mellan man och kvinna, men av samma art, i det att den är njutningsfylld och aldrig känns som "etik," vilket är för kor. Det har funnits några få försök i vår tid att förnya denna sorts vänskap, till exempel Montaignes berömda essä. Det har funnits andra försök också, du finner några bra ord om vänskap hos Nietzsche i *Zarathustra*, och sen finns det över allt annat de moderna scoutrörelserna, som kommer från Tyskland och från samma ande. Den första rörelsen likt detta kallades Wandervogel, men det fanns diverse andra, alla baserade på upplevelsen av naturen, främjandet av kamratanda och nationalism. Detta innefattar de judiska ungdomsrörelserna

som blev sionister, pojkscouterna och andra i Amerika så klart. Bland judar var främjandet av sådan kamratanda och vänskap ett stort mirakel under det tidiga 1900-talet, eftersom det så starkt gick emot deras instängda *shtetlkultur*, med nördar dominerade av kvinnor och gamla människor och av fruktan. Det var ett enormt självövertärande dåd för dem, och många har rätt att i någon mening var Israels skapelse det mest "antisemitiska" dådet som någonsin har föreställts. Det är, i varje fall, en enastående modell för andra för att visa att återetablerandet av antiken är fullt möjligt, även om det inte finns någon anledning till varför amerikaner eller européer skulle ta någon som helst hänsyn till detta lands välmående. I deras fall också, däremot, är den piratandan sedan länge försvunnen i vår tid, och de har blivit så veka att på Tel Avivs gator har du jemenska "judiska" blånegrer med rastastil som tafsar på Askenazitjejer, och i allmänhet en känsla av dvala. Tillståndet i andra moderna nationer är värre. I vår tid har vänskaper mellan pojkar i skolan förbjudits, riktiga brödraskap är i all väsentlighet förbjudna och scoutrörelserna tvingas acceptera kvinnor – och kvinnor är totalt destruktiva för all storslagen vänskap. I privatlivet är vänskap bland isolerade och besegrade moderna män någonting helt okänt. Män förleds till att tro att deras fru också kan vara deras bästa vän (och detta, så klart, får också deras fruar att tappa respekten för dem). Sen är också många med rätta rädsla för sättet på vilket sådana relationer mellan män har sexualiserats och är aldrig säkra på om en tänkbar vän har sexuella avsikter...samtidigt som allt detta sker lever bögar ut en domesticerad och kastrerad parodi på vänskap. Var återtänkt sann vänskap då? I detta fall däremot, mer än i andra, hur kan de stoppa dig, om du bara lärde dig att lyssna till instinkt och följa längtans njutning? Det finns i princip ingenting som staten

kan göra för att stoppa dig, om du gav dig själv hän till riktig vänskap. Allt det jag nämnt är en sorts betingning, en väldigt stark betingning, men allt det är en form av psykologisk kontroll som i princip borde vara enkel att bryta. Allt du behöver göra är att ge dig hän till begäret efter storartade saker. Den sanna grunden för bronsåldern, för de stora äventyrens ålder...en sådan sak är en fråga om blod och ande och för de få bland er som är lämpade för det, borde det vara lika enkelt att återta som det lättsinne som kommer av att fylla dig själv med livskraftens eld. Du måste bara omfamna dina instinkter med frigjordhet och förstå att i gemensam dedikation till ett högre syfte är en god vän ovärderlig eftersom ni sporrar varandra till att fortsätta och håller vakt om varandra under uppdragets gång.

55

Övermänniskomentalitet – inuti varje ädel grek fanns en omätlig lust efter makt, och detta betydde makt att bli herre över liv och död i din stat. Det är svårt att förstå vad detta betyder om du tittar runt idag, eftersom det inte finns någonting likt det från de stora exemplen du kanske har hört om. Många av er kanske tänker på diktatorer i Nordkorea eller någon av världens offentliga toaletter, eller några av de stora totala staterna från senaste århundradet, men då hade du haft fel. Dessa män var inte riktigt fria eller kraftfulla, på många sätt var de gisslan åt sina egna säkerhetsorganisationer. Någon som Stalin var fångad i en ström av händelser där hans frihet att verka bara existerade inom mordets, och endast mordets, domän och varje litet steg utanför detta hade betytt döden. Ideologi är så tröttsamt! Det finns "kontrollsystem" som kallar på mobiliseringen av hela samhället;

och behoven från denna kontroll överstiger på långa vägar kapaciteten hos en enskild man. I en monarki kunde han delegera dessa uppgifter till ministrar och bry sig om andra projekt, men någon som Stalin eller Mao kan inte riktigt göra det. Du måste förstå att all sann storhet parasiterar på materia, till exempel parasiterar hjärnan och nervsystemet på kroppen: om någonting gott ska kunna ske måste hegemonens kapacitet överskrida kraven som ställs på dess uppmärksamhet, ledning och kontroll. Analogin här skulle vara en kropp med lägre organ så stora och kraftfulla, deras krav på kontroll så överväldigande, att hjärnan knappt hade varit tillräcklig för uppgiften och hade förblivit helt i deras tjänst, trots att den styr eller tyranniserar dem. Det är den sortens "moderna diktator" som du känner till. Och de människotyperna som är dragna till detta idag är rätt annorlunda, de är den sortens ideologiska pedanter du möter varje dag bland de som har "medborgaranda" och som gillar "samhällsansvar". Det är en sorts väldigt aggressiv skolfrökentyp. Detta är en lägre sorts varelse. Det jag talar om är något helt annat än samhällsansvar, utan strävar efter att leva likt en parasit på staten och på dess olika faktioners substans, att sträva efter rätt annorlunda intressen och begär. De har intressen som är främmande gentemot dina. I den moderna världen är det inte totalitära staters diktatorer som närmar sig detta tillstånd, utan vissa andra som jag kommer att beskriva snart. Faktum är att de stora totalitära staterna du känner till inte var så annorlunda från vår egna, eller de "liberala demokratierna": vi lever i samma sorts stat, bara det att den är mer välmående och ondsinheten i dess makt är indirekt och gömd. Men den är inte desto mindre vidunderlig. Om någon är fri, är det säkerligen ingen som du ser eller känner till. Ingen grek jag talar om skulle, i varje fall, varit nöjd med att vara

springpojke åt underrättelseorganisationer och den industriella staten och dess tusentals krav. Sådana män såg suveränitetens pris som ett medel...ett säte från vilket de kunde förbli vaksamma över staten och territorier utanför den, och dyka ner likt örn efter bytet; i ett dyk fångar fåglarnas konung sitt blodiga byte i sina snabba klor. De var sanna *artister*: ta, till exempel, Periander från Korinth. Denna mans namn betyder bokstavligt talat "superman." Inte vid något tillfälle i sitt liv som kung i Korinth lade han band på sin lust efter de mörkaste vägarna: det sägs att han kopulerade med sin moder, att han skändade sin frus lik, och mycket värre. Han lät alla pojkarna på ön Korkyra kastreras. Och, efter att han gjort allt detta, blev han ihågkommen som en av de vise, eller genierna i den antika världen. En filosof och poet, han skrev en epik om naturens mysterier... som visade sig för honom allena på eftermiddagarna när de långa skuggarna får de blågröna kusterna längs med de haven att viska i öron som är redo att höra. Han stöttade också konst och filosofi från andra i staten, men bara utav en obrydd givmildhet: jag var där i hans hov, jag spelade harpan och en gång slängde han en välanvänd kurtisan i mitt knä med en föraktfull gest. Det är sant att han etablerade sin stad som en stor handelsort, som drog in enorma rikedomar. Han byggde också den första järnvägen i historien – ett sorts sätt att transportera gods över Korinthnäset; vid tillfället en stor innovation. Han gjorde många andra sådana saker...han etablerade kolonier utomlands, han byggde tempel, han tuktrade adeln och reste medelklasserna, men du måste förlåta dessa handlingar, eller snarare, inte missförstå dem. Han gjorde aldrig något av detta "för det goda," på grund av plikt eller nödvändighet, utan snarare flödade dessa handlingar från dem vi idag anser vara synder, som en sorts överflöd. Allt kom från hans instinkt mot att erövra och expandera

domänen för hans handlingar. Född till makten i sin stat kunde han ha valt en medelväg. Om han njutit alltför mycket av utmärkelser...eller prestige...eller säkerhet. Dessa var saker han kunde få, och enkelt. Den stora faran för en ätt har passerat när väl sonen har ärvt sin faders plats på konungasätet. Men han gav upp allt det detta, utan någon egentlig anledning. Han valde äventyrets väg, men ...han valde även sorgens väg. I allt han gjorde fanns det en sorts konstnärlig sorg och grotesk olycka, som han verkade vilja utsätta sig själv för...för att göra livet intressant, eller så att han kunde övervinna även *detta* senaste illdåd. Han dödade sin egen fru, och jag vet varför. Hon var gravid, och trots att han hade kopulerat med henne, mottog han i en dröm ord om att under aktens gång hade en liten orm fäst sig vid hans lem. Och att ett monster skulle bli fött. Sen sägs det att hans son blev mördad av samma folk från Korkyra som Periander hade utsatt för sina konstiga experiment, men att de gjorde så eftersom de älskade ungdomarna. Men detta är absurt. Den riktiga anledningen var att han försökte befrukta alla kvinnorna på ön. Så Periander drömde att han skulle bli stamfader till "en kull med ormar." Han såg endast det politiska ämbetet som ett medel för självövervinnande och självperfektion, som ett sätt att förvandla sig själv till ett levande konstverk. Från detta kom det för medborgarna mycket gott och också mycket ont. Det är som förväntat att sådana män kommer att framstå som monster för andra. I varje fall är sakerna han gjorde knappast de värsta. En annan man jag känner till, en tyrann eller kung, kalla det vad du vill, han gifte bort kvinnorna i sin stat till slaverna: genom denna värdenas omvälvning, som han lärde sig av Platon, säkrade han sitt vanrykte och sin makt. Förstår du vad som menas med Platons *Staten*? Det är en formel för sådana män att släppa lös sitt fullständiga vansinne i världen. Den

lär dem särskilda trick för att utvidga domänen för deras kamp för självperfektion till alla delar av det sociala livet. Platon säger själv att det hemliga begäret hos varje grek var att bli en tyrann, och Nietzsche förstår hela detta folks storhet, deras utforskande av haven och världens gränser, deras grundande av konsten och vetenskaperna...allt detta var bara ett utvidgande av detta hemliga begär som fanns i varje ädel greks hjärta. Det var också det hemliga begäret i hjärtat hos de stora franska konstnärerna, och det är enkelt uttryckt, *det* oinlärningsbara begäret bakom alla storslagna ting. Om du har det får du inte under några omständigheter begränsa det. Detta eftersom den mänskliga naturen är klen och lätt att vilseleda, och endast när den drivs av denna sorts fruktansvärda och målmedvetna besatthet efter kraftens höjder kan den finna motivationen till att övervinna den ljugande, smutsiga apan inom oss. Ett visst avstånd till sig själv är nödvändigt. Ett "kliniskt" öga vad avser en själv, sina brister, krävs för denna mentalitet. I vår tid kan detta uppnås genom att anamma sanna vetenskapens ande, medan det för bronsåldersmannen var enkelt att anamma eftersom han såg det som hände honom, inklusive andens stora rörelser, känslorna som besvärade honom, som en inkarnation av olika gudar, vilka *han inte ansvarade för*, och vilka han kunde bedöma och utvärdera utombords. Hans synsätt var, däremot, korrekt. Av denna anledning måste du förstå, när du ser män som Periander, att deras särskilda strävan inte var en där de försökte uppnå "det allmännas bästa," ej heller var det någon värdelös sukthan efter att dominera andra eller uttrycka sin vilja till småaktig tillfredsställelse: de såg andra istället som verktyg eller objekt på vägen mot självövervinnande. Han försökte förvandla sig själv till ett konstverk, sitt liv till en återspeglning av stjärnornas storslagna

rörelser, eller gudarnas hemliga passionsspel. På samma sätt som den grekiska staten i allmänhet föreställdes av dess medborgare som ett konstverk. Periander förstod därför sin position som kung som endast ett till medel: här kunde vetenskapen, här kunde konsten vara fri från alla begränsningar och kunde regera obehindrat och påbörja storslagna experiment. Och trots det ser du från allt detta något väldigt besynnerligt...Det hemliga begäret inom varje grek...Bronsåldersmentaliteten...var att bli dyrkad som en gud! Detta är det hemliga målet mot vilket denna obegränsade lust efter makt siktar! Det finns många andra exempel. Bland spartanerna finner du den store generalen Lysander. Han förvandlade spartanerna från en landbaserad makt till en storslagen flotta, besegrade atenarna och avslutade det peloponnesiska kriget: därefter gick han som en befriare från stad till stad, på en storslagen turné av självglorifiering! Han var den första att bli dyrkad som en gud vid altare. Han hade sökt efter detta hela sitt liv, och det var hans segrars pris. Det fanns en annan sådan otrolig man, Brasidas, en spartansk general från generationen innan Lysander, av väldigt ovanlig karaktär. Han befriade många städer genom kraften i sin personlighet och den magiska karisman som strålade från hans kropp. En spartan och en stridens och krigsvetenskapens man, han lyckades trots allt vinna genom övertalning och talet: endast *sådan* man, med en misstro till orden, kan verkligen förstå vad talet verkligen är till för. Han var den sortens man som, när han tvingades in i ett hörn, samlade sin starka ande likt vildsvin som rasar i sitt breda bröst när han omringas av jägare, och rusar in för att döda. På samma sätt presterade Brasidas som bäst när han undsatte många städer vid belägring. Han dog den mest ärofyllda döden, mitt i stridens seger, när han rusade in bland fienden med sitt elitgarde. Han

dyrkades därefter som en gud i staden Amfipolis. Det är inte överraskande att du ser denna sortens man komma från Sparta: platsen som satte de strängaste kraven på sig själv producerade också de mest utmärkta männen. De avvek från sina poster och påtvingade lätt sin magiska karismas intensitet på utlänningarna. Sann makt kräver ingen ansträngning: den drar till sig alla runt den likt ett kraftfält. Kraften i karaktär och kropp attraherar andra i omloppsbanan som om det vore magi.

56

I *Iliaden* ser du att de mäktigaste krigarna till och med strider mot gudarna. När Diomedes är på väg att ge sig ut på sin mäktiga bärsärkagång uppenbarar sig vitögda Athena och viskar i hans öra. Hon påminner honom om hans faders enorma bragder och ingjuter styrka i hans bröst: hon säger till honom att orädd köra sin stridsvagn in bland fiendeskaran och i detta upphöjda tillstånd drar hon undan slöjan från hans ögon som tidigare hade dolt gudarna. Hon säger till honom att om den där skökan Afrodite uppenbarar sig, så har han makten att göra henne illa. Och Diomedes gör detta utan fruktan! Till och med kärleksgudinnan dukar under inför den upphetsade kraften hos en krigare på bärsärkagång. Även Akilles i sitt stora ögonblick tuktar flodguden och får honom att underkasta sig. Detta återspeglar en storslagen sanning, att i detta andens upphetsade tillstånd ges den sanna mannen gåvan av utvidgad förnimmelse och kan se saker som andra inte kan. Detta är vad som menas med faktumet att geniet ser samma värld som vi gör, men ser i den saker som vi inte kan, mycket likt hur vi ser saker som en hund eller myra inte kan. I sanning förändras tiden självt när viljan reses upp till denna höjd:

krigaren kan i viss mening sägas resa sig ut ur den ström av händelser inom vilken vi hålls som fångar. I detta tillstånd framstår han som förstorad, smord och andra som inte är invigda i samma saker börjar kretsa kring honom fysiskt och andligt: i Bibeln ser du också i mitten av striden om Jerusalem, "Davids hus skall bli som Gud, som Herrens ängel" inför flertalet, som i häpnad underkastar sig inför denna stora gåva. I deras stora ögonblick tänder Athena på samma sätt en enorm *eld* över nacken och huvudet och axlarna på krigarna, som kan ses på långa vägar. Hon gör detta för Diomedes och för Akilles när de släpper lös sin styrka i en vild framfart, ett stort bål exploderar på deras kropp och bakom dem. Detta är den oemotståndliga kraften i karisman och styrkan som drar allt till sig likt magi: för människan är detta inte desto mindre sant än vad det är för flyttfåglar på uppdrag, för vargflock på jakt, för bikupa, i alla fallen börjar flertalet kretsa kring den smorda hegemonen som om det vore magi. Det är en biologisk tvångshandling, och något väldigt gott. Och du måste förstå en sak: målet med Akilles uppdrag var den totala förstörelsen av staden Troja, elden som smälter teglet i hennes gränder, hennes män dödade, hennes kvinnor och barn sålda som slavar. Detta sista ansågs vara erövrarens rättighet genom hela historien i den grekiska världen, eller åtminstone under dess vitala uppåtgående period. Därmed ansåg detta, det mest humana och förfinade av de antika folken, att det var absolut nödvändigt att ha denna *utväg* för den varglika och rovdjursaktiga instinkten i människan. Endast kriget gav pånyttfödelse åt deras natur. När Alexander drar härskarna av Tyros kroppar bakom sin stridsvagn utanför stadens murar, och gör cirklar runt staden, kopierar han vad Akilles gjorde mot Hektor när staden Troja utplånades. Nietzsche ser i detta ett överskridande, någonting olyckligt...men

jag säger er, han menar någonting annat. När staden är förstörd förstörs dess gudar: du måste komma ihåg att varje stad hade sina skyddsgudar och -andar. Innan de erövrade en ny stad lovade romarna den stadens gudar att de kommer att hedra och respektera dem tiofaldigt mer än de nuvarande invånarna. När en stad eller kultur förstörs, förstörs också dess gudar. Förstörelsen av städerna med eld som antikens mäktigaste krigare tog på sig var en sorts gudomlig krigsföring. Och det var endast möjligt eftersom sådana män *också visste hur man lyssnar till gudarnas röst*, och tillät sig själva att bli fullständigt besatta av gudomligt vansinne. Det ingöt dem med övermänsklig styrka, och drog in andra i deras planer genom instinkt. Detta överlämnande till naturen och instinkten – detta är bronsålderns sätt! Och du kan också lära dig hur du kultiverar denna upphöjda psykos inom dig.

57

Jag ser ingen anledning till varför, om det nu kan finnas epidemier med alla sorters sjukdomar, samma sak inte också skulle vara sant för det vi kallar "mentalsjukdomar." Och du ser återupprepningar av detta genom historien och även nu: bland primitiva folkslag i Sudan, när de blir besatta av fruktan över att kringresande judar sprider penisförändrande bananer, eller att ett handslag kan förstöra ditt könsorgan, eller sådana saker. Detta är roligt men i denna sorts utbrott av vidskeplighet ser jag en gudomlig betydelse och enorm potential. I Europa brukade det finnas en mani kallad St. Vitus dans, och i antikens Grekland spred Dionysoskulterna menadernas galenskap och förvandlade kvinnor till hungriga, kannibalistiska *slampor*. Jag säger detta på ett "sexpositivt" sätt! Jag tror att barn som föds genom sådana överträdelser sannolikt

kommer att bli välsignade, eftersom att artens geni här tillåts att göra ett val helt utan störningar. Detta är inte ett godkännande av någonting i vår tid: det finns ingenting likt detta, det är bara lajvande. Gudarna har övergett dig. Endast en global eldorgie kan väcka deras lust för återvändo.

58

Gör du narr av "dekadenta" romerska kejsare? I skräckhistorierna från Suetonius har du prototypen för "monarki på glid," galna kejsare som använder ämbete endast till att tillfredsställa esoteriska och kriminella lustar. Jag skriver inte för att försvara sådana saker, men fördömandet är inte moraliskt – hur skulle det kunna vara det, när min reaktion på att läsa Caligulas eller Neros eller Tiberius överträdelser är att känna en stor saknad, eller avundsjuka på att de kunde göra det jag inte kan? Caligula hade den genialiska idén att föra ett långt led med skepp ut till havs, lägga plattformar ovanpå dem och fylla dem med jord, så att han kunde uppfylla en profetia om att gå på vatten mellan två punkter. Han samlade armén vid havskusten mot Storbritannien och beordrade dem, istället för att invadera, att samla snäckor. Han kallade sedan detta för ett storslaget byte för det romerska folket och senaten och kastade några få ören till soldaterna och sa "Gå Lyckliga! Gå Rika!" Han fångade två galler men klädde ut dem i isniggerface för att likna teutoner och sedan uppförde han en uppenbart genomskinlig "jakt" för att låtsas att han hade fångat dem framför soldaterna. Alla skrattade och himlade säkert med ögonen. Men han hade fångats av berättelsen om sin egen gudomlighet. I Rom brukade han låsa Kolosseum under de varmaste timmarna och dra undan markiserna så att folket skulle

lida i värmen och gravida kvinnor inte skulle kunna lämna. Ibland bytte han ut de vanliga gladiatorspelen med patetiska slagsmål mellan de handikappade och missbildade djur; han stängde ner sädesmagasinen och lät människorna gå hungriga helt utan anledning. Han var det största trollet någonsin. När judarna i Alexandria kom för att klaga på inbördeskriget som sjöd i den staden, ignorerade han deras klagomål och frågade dem varför de inte äter fläsk. När du tittar på Elagabalus ser du denna tendens tagen till sin logiska slutsats: denna man var en transkejsare, och bad sina läkare om att ge honom en könsbytesoperation. Det tros att han var en anhängare av Kybele, och likt den sinnessjuka prästen i den sekten...ville han kastrera sig själv. Istället för detta prostituerade han sig inuti palatset, och brukade ge sig själv beröm i offentligheten över hur mycket han tjänade. Commodus blev en gladiator och fann stor stolthet i sin fäktning, även om sådana saker inte är så konstiga att föreställa sig i vår tid: och de ska välkomnas! Nero var en homoäktenskapets pionjär. Första gången gjorde han det som brudgummen, och andra gången som bruden: han tvingade de gamla senatorerna att lyssna medan han härmade ljudet av en ung fru som blir av med oskulden bakom dörrarna. Av alla hans bragder finner jag det mest fascinerande att han satte på sig en lejonmask och, efter att ha bundit olika män och kvinnor nakna i sin herrgård på ön, gjorde utfall mot dem med en bests ursinne och i en frenesi bet han deras kroppar och könsorgan. Jag lovprisar inte något av detta, men jag tycker att när eliterna i vår tid anklagas för liknande beteende...är detta inte rätt...jag tycker att vi smickrar oss själva. Vi vill tro att de är väldigt mycket mer intressanta än vad de är...det är enklare att tro att vi styrs av demoner än av felskapta som vanligtvis hade sålt rökt fisk från stånd eller drivit vodkabar utanför Minsk. Vi vill inte

erkänna att vi är lika töntiga i synd och avvikelser som vi är i storhet, och av samma anledning. Du ser denna gamla dassiga "elit" bli anhållna, och i nästan varje fall är det för någonting på samma nivå som en av Pee Wees apföreställningar, utvikning på en porrbiograf, onanerandes framför någon iskall biographora med läderansikte och utstående ögon, blottandes sina massförstörelsevapen för en dominikansk städerska. Det är svårt att förstå vad som ens ingår i denna sorts "dekadens," men det är av en annan sort från överträdelserna hos de värsta romerska kejsarna, som, även när de var transor, verkar mer manliga och modiga än våra snuskhumrar. Jag undrar om det inte är möjligt att tänka på historien på ett helt annat sätt, jag menar: allt vi tänker på nu är från *folkets* synvinkel, och berättelsen handlar om framsteg eller bakåtgående med hänsyn till hur de har det; eller i bästa fall någonting i stil med vetenskaplig eller hygienisk utveckling, eller teknologi, eller moraliskt ansvar, eller jämlikhet, eller ojämlikhet, eller någonting annat du vill ha...framsteg eller inte. Men historien hade sett väldigt annorlunda ut om den betraktades med en finsmakares öga, som är ute efter överlägsna exemplar, som bedömer dem på samma sätt som du bedömer prisbelönda tjurar eller hingstar. I sådant fall hade du varit tvungen att förkasta denna sorts missfoster likt de kejsare jag har nämnt, och döma ut dem som defekta...men av helt andra anledningar. Du hade lärt dig att se historien från *livets och biologins* synvinkel...som ett enormt bestiarium...och lära dig vad som är nödvändigt också i vår tid för att göra plats för sedan länge förlorade tropiker och djungler...gudarnas boning...som kan återvända...och återvända.....

Jag har alltid älskat *kouroistatyerna*. Jag kan med säkerhet säga att när jag ensam betraktade sådan staty i tre timmar (någon släppte in mig i museet så att jag kunde titta för mig själv), kunde jag ejakulera utan att vidröra mig själv. Men jag hade inte några snuskiga eller olämpliga tankar under hela den tiden. Denna upplevelse fick mig att undra ...om det är möjligt att ejakulera utan att röra vid sig själv, är det då också möjligt vilja sig själv till döds på samma sätt, utan att göra någonting? *Kouroierna* har en lång historia bakom sig, du kanske har hört. I början kopierades dessa statyer från egyptiska modeller, men de blev mycket mer realistiska i händerna på de arkaiska grekernas hantverkare, också mycket grövre och mer muskulösa. Poseringen är fortfarande stiliserad och leendet de bär på sina ansikten är väldigt enigmatiskt, nästan som om du föreställer dig att de kan krossa stor sten på ditt huvud, eller köra järnklinga genom ditt bröstben och ha det känslolösa, autistiska leendet oförändrat medan de tittar dig i ögat. Två bröder av den här sorten var tvungna att bära deras moder till en religiös fest. Det är berättelsen om Kleobis och Biton, tvillingar. Hon kunde inte ta sig dit självmant, så de bar henne på en sorts bärstol, skyndandes med enorm kraft uppför templets trappor. De överlämnade henne i tid till den heliga processionen, men båda dog på grund av den enorma ansträngningen. Herodotos säger att Solon berättade denna berättelse för Krösus från Lydia, som var en av de första självskapta kungarna som vi känner till från historien. Krösus tog sin stat med våld, med hjälpen från ett kompani med elitkrigare. Han var den som gjorde de första mynten, för att betala sina legoknektar. Han styrde utanför alla begränsningar och sökte maktens väg. I detta inspirerade han många till liknande

handlingar. Men Solon, den vise grundaren av Aten skulle man kunna säga, en berömd lagstiftare, åkte för att besöka honom. Han bad Solon berätta för honom om människor som levtt ett lyckligt liv och Solon berättade denna berättelse om bröderna. Den fullständiga berättelsen säger att efter att tvillingarna utförde denna fantastiska atletiska bragd och avlämnade sin moder i tid till den heliga festen, bad hon gudinnan Hera, vilken höll henne kär, om en stor belöning. Och gudinnan gav denna belöning, att tvillingbröderna skulle lägga sig ned i templet i en djup sömn och aldrig vakna upp. Denna berättelse förvirrade konungen Krösus, och den förvirrar antagligen dig också. Det är besynnerligt att se hur långt grekerna tog den estetiska förståelsen av livet och världen. Det finns inte någon moralisk läxa alls i denna berättelse. Oavsett vilken moralisk läxa du kan föreställa dig, till exempel plikt mot föräldrarna eller traditionerna, kunde den ha gjorts på annat sätt. Vad som är ovanligt här är slutet. Det finns endast biologi: det är bäst för kulmen och slutet att sammanfalla. En vacker död vid rätt tidpunkt är den enda nyckeln till att förstå ett liv, dess enda gömda "mening." Det är en vacker död att dö efter att ha utfört en storslagen bragd i sin stads, familjs och gudarnas ära, men det är än större att dö i sin glansperiod, vid sina krafter höjdpunkt och i kulmen av deras urladdning. En vacker död i ungdomen är någonting storslaget, att lämna efter sig ett vackert lik, och det bästa studiet i denna strävan finner ni i Mishimas noveller, en riktig finsmakare.

60

Den kristna prins som enligt mig alltid var den mest glamorösa var unge Konradin, romarnas och Jerusalems kung. Han blev

orättfärdigt mördad i Italien av usurpatorn Karl av Anjou med ett konstgrepp från en korrupt påve. Han kom från en framstående familj. Hans farfar var kejsaren Fredrik II Hohenstaufen, kallad *Stupor Mundi* och prisad av Nietzsche. Hans skönhet sades vara strålande, likt den hos sin halvbror Manfred som höll mycket av Italien med kraften hos sin karisma och sina vapen medan Konradin fortfarande var en liten pojke. När han nådde tretton- eller fjortonårsåldern gav sig Konradin iväg söderut tillsammans med sina få men mäktiga riddare för att återta sin rättmätiga tron i Rom. Han besegrade usurpatorn och trädde in i staden. Ridandes i spetsen av sitt riddartåg i hela deras rustning, med den kejsarliga fanan högt – detta var en ärorik dag, hela folket kom till gatorna för att välkomna deras älskade befriare och överöste tåget med blommor. Den flödande kärleken för denna pojke var likt något som inte hade skådats sedan kejsardömets tid, och detta oroade påven och alla de sklerotiska prelaterna lika mycket som pojken farfar hade gjort, om inte mer. Konradin var bara tretton eller fjorton, men han vägrade alla order om att vänta och lyssnade aldrig på den ängsliga vägledningen från hans rådgivare som försökte hålla honom tillbaka från sin kulmen. Han trädde in i Rom som en världserövrare. Därefter kom en serie katastrofer: hans armé förlorade ett stort slag i söder, trots ett framgångsrikt första anfall, och mestadels på grund av otillräckligheten hos vissa av hans hjälptrupper. Han tillfångatogs genom svek och då fann Karl av Anjou, med hjälp av korrupta jurister, en juridisk förevändning att ställa honom inför rätta och halshugga honom och en vän. Du kanske tycker att detta är väldigt dåligt, och det hade säkerligen varit bättre att dö i strid, men mycket kan ungdomen ursäkta. Och det måste nämnas att han aldrig kompromissade eller bad för sitt liv. Hans avrättning var så

absurd och orättfärdig att den permanent komprometterade Karl av Anjou, usurpatorn. Det komprometterade också denna sorts påvliga "legalism" som måste låta väldigt bekant för er nu. Än mer, det komprometterade permanent det aggressiva påvedömet som stöttade en man som folket på Sicilien och i Italien – så väl som i de flesta tyska staterna – såg som en arrogant, nästan autistisk och orättfärdig uppkomling. Denna Karl var i sitt liv ständigt driven av ett hat som kom från att i sin ungdom ha blivit förorättad av sin moder och andra släktingar. Han var en man som drevs av ett sklerotiskt maktbegär och grova ambitioner, medan Konradin bars av den inneboende karisman som var så vanlig i hans familj, av sin skönhet, sitt lättsinniga mod. Han red mot sätet som världshärskare enkom genom sin naiva tilltro till den egna glamouren. Förstå att trots allt våld och svek och konstgrepp, alla offentliga sanktioner och hedranden, så låter inte folket sig luras: de känner av den sanna kraftens man, och kan se skillnaden mot en missbildad usurpator. Karls avrättning av Konradin sörjdes av hela Tyskland och mycket av Italien. Nu vill robotarna som styr vår värld också bli älskade eller fruktade, och darrar eftersom folket inte respekterar dem. Även dem, nationerna i vår tid, söker efter ungdomens återkomst, efter en Konradin. Det verkade för den tidens folk vara en berättelse om ungdomens löfte, skönheten och renheten i dess avsikter, som rycktes bort av de gamla och fula. Så att i slutändan segrade minnet av den unga prinsens. Inte långt efter detta konspirerade Siciliens folk tillsammans med ätten Aragon, som styrdes av släktingar till Konradin, och tog makten från Karl i en revolt. Detta var slutet på idén om "universell monarki" genom påvedömet...och detta var början på det nationella medvetandet i Europa. Minnet av Konradin prisades som löftet om skönhet och ungdom, ihågkommit i epos och poesi,

som pånyttfödde Europas folk och väckte dem. Trots att han dog utan att ha uppnått sitt mål, dog han som en martyr för Europa mot Asien, och inspirerade födseln av en ny stat – språngbrädan för världserövring som snart skulle komma i upptäcktsresandets och kolonisationens tidevarv. Kristendom är en mångsidig tro, med förmåga till många tolkningar. Jag tror att Konradin var den mest kristna prinsen men också kan han ha varit Apollons förnyade avatar i Europa, som återkallar väldigt gamla minnen. Det var eldens och ungdomens ande som förnyade folken genom sin magnetiska kraft och sen genom offrandet av sitt blod. I tillfällen av dvala kan vi som ett tonikum alltid återvända till denna ande hos de antika grekerna.

61

Korsriddare så som Cortes och Pizarro, Fernando de Soto, Drake och Raleigh, Magellan och Balboa är likvärdiga i våghalsighet, intelligens, själslig magnitud, rådighet och framgång med grekernas och romarnas stora män. Berättelsen om upptäcktsfärdernas heroiska ålder återstår att berättas i sin helhet, och kanske någon av er kommer en dag att göra stor bok eller stora filmer. Jag säger också detta nu: för dem av er som strävar efter att göra skillnad och som har viss konstnärlig eller visuell läggning, är filmer *den* gyllene nyckeln till flertalets sinnen. Vad Mel Gibson gör är värt tusentals böcker eller "aktivismer" för din sida. Lär er att göra filmer, om ni kan, och ni kan börja med video. I varje fall finns det bara ett storslaget epos som berättar berättelsen i sin riktiga form, den storslagna dikten om Camoes, en man född för sjöröveri och högäventyr. Denna man förlorade ett öga i kriget i Ceuta mot morerna; han levde sedan som

stråtrövare och lösdrivare i kejsardömet Lissabon, där han hamnade i duell och slagsmål om vartannat, skrev poesi, söp. Hans mor räddade honom från fängelse, men han tvingades till tjänstgöring inom den koloniala flottan och armén. Han anlände på Goa och därifrån deltog han i många äventyr, militära så väl som diplomatiska, som en man av låg rang men med gott humör. Alltmedan detta skedde skrev han sin stora dikt *Lusiaderna*, och när han blev skeppsbruten utanför Mekong med sin kinesiska flickvän bar han texten för detta tidlösa verk ovanför sitt huvud för att rädda det från vattnet. Ingen läser den längre, och hans liv skulle bli till en fantastisk film. Men han har rätt att dessa nya korsriddares resor är likvärdiga vilken storslagen expedition som helst, till och med från det förgångnas myter och legender. Här har vi Jasons Argo på nytt, och inte bara en gång, utan i varenda en av dessa nationer i Väst. Englands ära under dessa år kanske aldrig någonsin kommer att kunna toppas igen av något annat folk. Även Portugals kungar, som startade kolonisationens och upptäcktsresandets tidsålder, hade engelskt blod. Stäppens gotiska rastlöshet darrade i härskarna av Iberia med en titanisk energi. Innan Vasco de Gamas stora resa till Orienten reste spioner – och jag menar endast en eller två man – *ensamma* på expeditioner till Egypten och nerför Röda havet, till hjärtat av Arabien, orädda, incognito, för att samla väsentlig information för kommande expeditioner. Sittandes på den enorma Eurasiska landmassans stränder gick dessa män, på bara hundra år, från att segla några nästanflottar som de knappt visste hur man styrde till att bli utforskare av nya världar och grundare av globala kejsardömen som varade i århundraden. Du måste förstå hur fantastisk denna bragd var: det *fanns* ingen sjömanskapstradition i Portugal eller Spanien, för att inte nämna Frankrike eller

England...allt behövde göras från grunden. Har du alls vett att respektera havet? Om du någonsin rest med färja ens på ett relativt lugnt hav så som det Adriatiska, på en blåsig dag på en modern färja, stort som stadskvarter...det kommer att gunga fram och tillbaka. Du kommer inte att vara van vid det. Atlanten har normalt sett vågor på tre meter eller mer i höjd och dessa män reste på träfartyg med 1600-talsteknik; du måste vara tokig om du inte känner någon vördnad inför detta. För havets romantik borde du läsa Melville. Columbus firas, ja, men det fanns andra som var ännu större än honom, eller åtminstone hans jämlingar, och få känner till dem. De mottar inte den ära de förtjänar eftersom, främst, många av författarna som kunde ha gjort detta hade fördomar mot deras starka religiösa tro och deras fromhet: du förstår, de flesta av de moderna skönmålarna av antiken hade oftast något otalt med kristendomen eller kyrkan, så de ville inte upphöja dessa män, eller erkänna att trons förkämpar var de mest skinande exemplaren på den klassiska människan i vår tid. Till och med Nietzsche håller sig borta från dem och, i ett ögonblick av svaghet, pratar strunt om aztekernas "överlägsenhet." Å andra sidan har kyrkan skämts för dessa män. Mer än några andra har de spridit dess makt och gospel över världen, och även innan detta räddade de självaste Europa från morerna och andra hot. De är efterträdarna i rakt nedstigande led till korsriddarna som befriade Spanien och andra delar av Europa. Kyrkan vill inte erkänna att när Ferdinand och Isabella väl rensade bort Kristus fiender från Spanien, så välsignade Gud den nationen med ett århundrade av välstånd och herravälde, och gav den grunden för världsimperium. Men kyrkan skämdes över dem, över *conquistadores*, över deras grymhet och hedniska förkärlek till vitalitet och handling, så den försökte ta avstånd från dem medan

den använde deras styrka. Så deras berättelse står mestadels oberättad, även fast det är en av historiens och den manliga bedriftens höjdpunkter. Få förstår ens resorna som gjordes, till exempel, av en av de mest kända bland dem, Vasco de Gama, och hur dessa på många sätt överträffade Columbus bedrifter. Denna man omseglade Afrika och fann havsvägen till Ostindien – det som Columbus faktiskt gav sig ut för att göra (så går i varje fall historien...jag tror att Columbus hade några hemliga kartor...) Sådan resa beprövades långt innan av feniciern Hanno, men ingen vet vad det egentligen blev av det. Resan var svår. När du når en viss punkt på västafrikanska kusten kan du inte bara fortsätta att krypa intill den...du måste dra ut åt väster och kasta dig runt den – detta är sannolikt hur Sydamerika upptäcktes. Vet du vad svält, skörbjugg och tropiska sjukdomar är? Förstår du den tropiska värmen? Visst, vissa av er kanske gör det, men förstå att utanför den västafrikanska kusten, när en vind blåser i ditt ansikte så är det inte behagligt: det är som en hårfön som går loss i ansiktet på dig, nonstop. Men trots detta nådde han Indien, han fann kryddor, han fann apa, han kuvade zamorinen med stora gevär. Hans investerare tjänade tusentals procent i förtjänst. Bara sju år senare återvände en annan conquistador, Almeida, med en stor armada som slet ett förstörelsens stråk längs med Indiska oceanen. Han brände ner Mombasa, trots att han var i underläge, på grund av arrogansen hos dess arabiska härskare – föreställ dig stanken som måste ha blåst ända bort till Japan! Denna man besegrade en enorm armada av osmaner, araber, mamluker under sjöslaget vid Diu, för att hämnas sin sons död: och detta var betydelsefull tid. Rymden själv på vår jord förändrades. De stora handelsvägarna över land blev nu utmanövrerade av Västeuropas sjöfarande nationer, vilka från denna tidpunkt började dominera

Indiska oceanen och Stilla havet. Förstår du att Amerika hade ett stort öde i dessa planer också? När kolonisateurer grundade Jamestown, låt säga att det inte var mer än tvåhundra eller tvåhundrafemtio år från denna handling till Commodore Perry: det amerikanska folket hade tämjt kontinenten och pressade sin väg till Asien över haven på rekordtid. Det hade gått ännu fortare om de inte hade förhindrats av Englands herravälde...så fort de fick sin självständighet var deras expansion väldigt snabb (konstitutionen, ideologin, rättighetsläran, är bara så mycket skitsnack och har inget med något av detta att göra...allt varade knappt genom livstiden för Amerikas grundare, som blott sökte herravälde samt frihet och utrymme att expandera). Amerikas stora öde hade alltid varit erövrandet av Fjärran Östern och dominerandet av Kina, vilket de ledande tänkarna vid den tiden var besatta av. Allt detta har glömts bort och Amerikas storslagna öde har omintetgjorts – i alla fall för tillfället. Vad vet du då om män som dessa, eller om Afonso de Albuquerque som följde med Almeida, som intog Hormuz och Muscat med sju fartyg, som öppnade vägen till legendens Kryddöar? Jag föredrar som vanligt att inte tala om sådana män: de är så långt ifrån era möjligheter att exemplet nästan är deprimerande. Jag vill *uppmuntra* er igen med någon annan från denna tidsålder, en man som är mer i min smak, och mer inom sfären för vad som är möjligt, för vad som snart kommer att bli möjligt igen. Detta är Cortes briljanta högra hand, Pedro de Alvarado. Han var en man från en ridderlig familj från södra Spanien, men hade eldfärgat rödblont hår, vilket slog mexikanskorna med häpnad: de trodde att han var ett barn till Solen, och kallade honom Tonatiuh, solmanen. Han hade gränslöst mod, lättsinne, och gränslös grymhet också. Cortes lät honom under en kortare tid styra Tenochtitlan där han massakrerade alla

de aztekiska adelsmännen i Stora templet under en bankett...utan någon egentlig orsak. I strid utmärkte han sig genom sinnessjuka attacker rakt in i fiendemängden där han var utnumrerad hundra till en: trots det tappade han aldrig modet, han gick rakt mot deras pråliga blombeprydda löjtnanter och högg ner dem, vilket satte skräck i flertalet. Tro inte på lögnerna om krut. Gevären var vid denna tid väldigt enkla, och vid många tillfällen hade spanjorerna inga gevär alls. Rustningen, pikarna, Toledoklingorna av stål, disciplinen och kunskapen från årtionden av strid mot morerna – allt detta var långt mycket viktigare. Och framförallt mod och våghalsighet, samma som lät Pizarro slå ner ett kejsardöme med ett följe på tretton män. Vad jag vill säga om Alvarado, däremot, är detta: när väl erövringar hade gjorts, *så slutade han aldrig*. Hans törst efter utrymme, efter nya världar, efter nya erövringar var utan ände. I hans brev ser du att detta är hans enda intresse. Trots att han gjordes till guvernör över ett enormt område – nutida stater så som Guatemala, Honduras, dessa är hans skapelser – visade han inget intresse överhuvudtaget för att regera över dem. Han sög ut dem på så mycket pengar han kunde, utan att betala några skatter tillbaka till Spanien, och planerade alltid nya äventyr och nya erövringar. Denna man var född till att vara pirat: precis innan sin död planerade han en stor expedition för erövrandet av Kina och Kryddöarna. Alvarado var en nemesis för civilisationen, och detta är rätt och bra. Gud skickar sådana män för att tukta mänskligheten. Jag vill att du ska vara så här: lyssna till dessa instinkter inom dig. När han gavs befäl över territorium hade Alvarado väldigt enkelt kunna slå sig ned till livet som guvernör; de flesta hade gjort detta. Lockade av prestige och äran hade de spelat denna roll: därefter hade också deras fåfänga fått dem att tro att de kunde regera väl. Nåja, kanske kan du regera väl, eller så

kanske du inte kan det. Men Alvarado *visste vad han var*. Och han försökte inte vara mer än en sak. Var en sak. Målmedvetenhet och renhet i syfte är sann manlighet. Han visste att han var född till att vara rovdjur och försökte aldrig vara mer eller mindre än detta. Denna självsäkra känsla för vem han var gjorde honom galet attraktiv till och med för infödingarna han förtryckte och massakrerade: trots hans grymhet kunde de inte hindra sig själva från att dras till hans charm, hans högdragna uppträdande, hans överdrivna prakt. De dyrkade honom som en gud. De andra spanjorerna stod också i häpnad. Du måste förstå att naturen välsignar alla män som har tilltro till sitt eget blod och till sina instinkter...naturen välsignar dem med sådan magnetism. Alvarado är en avatar för vår nya tidsålder, och jag förutspår detta: inom femtio år kommer hundra Alvarados att blomma från djupet av själens tropiska bestiarium. De kommer att svepa bort svagheten i denna värld.

62

Bob Denard visar att bronsålderspiratens ande kan existera i vår tid också. Den kan blomma ut fullständig och oförändrad. Du har ingen ursäkt! Denna man må kanske inte vara vad du förväntar dig. Så annorlunda han är från de pretentiösa byråkraterna vi ser, politikerna med deras högfärdiga språk, deras tjatiga moralpredikan, deras försiktiga positionering, förlägenhet och slavgörat de utsätter sig själva för. Män som omfamnar högfärdiga moraliska principer i offentligheten ses det i allmänhet ned på av många vanliga människor; de kan lukta sig till skitsnack på långa vägar. Han började som en vanlig soldat med fransmännen i Vietnam, men blev ställd inför krigsrätt efter att ha bränt ner en

krog – en del av ett gräl, förstår ni. Vissa män går loss genom att skriva klagobrev, andra genom att hamna i krogslagsmål, andra genom att bränna ner byggnaden. Efter detta reste han runt i Afrika, hittade ströjobb hos lokala naboer och potentater, alla fullständigt korrupta och inkompetenta. Han sade en gång någonting i stil med, "Det är viktigt att aldrig vara 'ambitiös.' Män med 'ambition' är förlorare. Bete dig och känn dig som en vinnare och bra saker, vänner och seger kommer komma till dig." Han tog del i äventyr över hela Afrika: kupper i Benin, Kongo, separatistiska rörelser som i Biafra (engelskans Nigeria i fransk stil) och så vidare. Hans största bragd var att störta Komorerernas regering fyra gånger. Varje gång var Frankrike tvunget att skicka specialstyrkor till öarna för att driva ut honom. Annars hade han säkerligen blivit en hereditär härskare. Han hade många fruar och vann många ägor genom kraften i sina egna händer. Vid slutet av hans liv...nåja...detta liv varade för länge. Han borde ha dött i försvar av sitt territorium, yngre, och utan att sjunka ner i den demens och smärta som tog honom på ålderns höst. Frankrike återgäldade hans tjänstgöring med förföljelse; när han inte längre behövdes för att slåss mot kommunister i Afrika, blev hans högfärdighet och vildsinthet en belastning. Om du nu måste ha en högtflygande moralisk förevändning, om krig måste tjäna ett gott syfte, kan du begrunda hans tjänstgöring i Kongo, i Katanga och därefter mot Simbarebellerna. Vid Stanleyville räddade han, tillsammans med bara en handfull andra vita legosoldater, tusentals gisslan undan våldtäkt och garanterad massaker under de barbariska Simbarebellerna. På många sätt beskyddade han de sista kvarlevorna av civilisation som må ha funnits kvar i Afrika efter avkoloniseringen. I detta senaste vågstycke anslöt han sig med en man med liknande temperament, överste "Mad Mike"

Hoare. Detta är ännu ett storslaget exempel på bronsåldersvitalismens återfödelse i modern tid. Och ännu ett exempel på varför du är bög. En irländsk-engelsk dandy, som var en gentleman bland soldater, men en man innan han var en gentleman: han fortsatte genom sitt liv att vara målmedveten, brutal och kallsint i mitten av konflikter där han utnumrerades tusen till en, dränkt i tropikernas sinnessjuka *zombihorder*. Denna man förstod vad kommunism var för något: ett skadedjursangrepp som han hade i uppdrag att utplåna, en biologisk händelse, inte en ideologisk, politisk eller historisk. Efter kriget i Burma tjänade han sitt levebröd genom att arbeta på safari och sedan, likt Denard, tillskansade han sig erfarenhet i tjänst hos diverse afrikanska regeringar. Han ledde en elitstyrka av legosoldater i Kongo, och i samma operation som Denard var han ansvarig för att undsätta Stanleyville och räddade hundra nunnor och missionärer undan våldtäkt och tortyr. Därefter ledde han många uppdrag i Afrika, ett nytt gränsland. Han var senare delaktig i en avbruten kupp på Seychellerna. Misslyckande är inte hederslöst, så länge som du tar stora risker för stora belöningar. Det är inte rätt att döma sådana människor för "rättvisan" i deras sak. Vissa av er spergare och nästan hela den halvutbildade klassen tror att när Nietzsche talar om "bortom gott och ont" gör han någon sorts storartad proposition om att det inte finns någon möjlighet att utvärdera människor eller händelser. Moral är fullständigt nödvändigt för folket. Det finns den andra moralen, som avslöjar en biologisk hierarki. Oavsett vilket, så är en annan standard tillämplig på människor, och en annan på de sanna männen som är villiga att leva i fara och som inte bryr sig om sina djuriska liv. Män likt Denard eller Hoare är ett storslaget *försök* från naturens sida: de visar att även i vår tidsålder finns det män

som längtar rista in sina viljor i brons för all framtid, som vill att deras fruktansvärda skapelser ska vara i århundraden. De bör bedömas utefter vad de var villiga att riskera i sin ande – och också utefter det oöverträffade ruset de alla måste ha känt, inom sig, när de strävade efter sina högre mål. Bara för ett par år sedan dömdes Margaret Thatchers son Mark i Sydafrika i 2005 för ett kupp försök i Ekvatorialguinea. Han blev golad på och fångades vid flygplatsen. Du måste förstå att de störande små kretinoiderna som driver Väst alltid sätter stopp för stora planer och stora handlingar. De har hindrat många lovande äventyr genom sitt snokande...de är skvallerbyttor, alltid vakande, aldrig sovande, alltid viskande. Tappra män, som lever under lejonets tecken, stoppas innan de kan agera. En annan väg är nödvändig. Men vad jag menar att säga, låt er inte luras: i vår tidsålder finns också män med oförstörbar karaktär, som slåss likt Kapaneus inför Thebe, redo naken med eld i hand för att bränna ner stad. De uppenbarar ibland som skurk, ibland som hjälte åt folket, men du måste lära dig att glömma precis *detta folkets begär* och längta snarare efter att leva farligt och göra storartade dåd, för gott eller ont. Faran i vår tid är inte att den gör människor onda, utan att den gör allting litet och harigt. Neall Ellis i sin trofasta Mi-24 Hindhelikopter slog egenhändigt tillbaka rebellerna under inbördeskriget i Sierra Leone och räddade otaliga liv. Det finns lite glamour i hans jobb, och i slutändan hade det ingen betydelse: men på sin trofasta Hindspringare måste han ha känt sig som ett rovdjur när han svepte ner över fienden. Han arbetade för bolag, Executive Outcomes – ett namn som kanske får dig att tänka på ett andraklassens konsultbolag i kontorspark. Men detta var legoföretag som avslutade inbördeskriget i Sierra Leone och hotade att etablera en ny ordning över hela Afrika. Av denna

anledning blev de stoppade av FN, av gäng med internationella advokater och finansiärer som fruktade makten hos det nya Sjöfolket. Hur länge kan de hålla sådana män undan sitt öde? I det rhodesiska kriget hade du kompanier med vita bönder, uppväxta i bushen, som genomförde eldöverfall mot Zambias och Mozambiques arméer, som var flera tusen starka. De attackerade i smyg, förföljde dem, orsakade fruktansvärda förluster och flydde oskadda. Många sådana berättelser: kolla upp Nyadzonyaräden. Potentialen för äventyr och erövringar som den europeiska mannen sällan har skådat i det förflutna existerar fortfarande, och jag har ingen tvekan om att sådana möjligheter kommer bli allt mer vanliga under de kommande åren. Leviatan kommer att vackla, förr eller senare. Barbarismens kommande tidsålder kommer inte att ägas, som så många av er urbana hanrejer fruktar, av gängmedlemmarna och de otvättade horderna från världens sjudande kloaker, utan av välvårdade medeklass- och arbetarklassveteraner, män med militärerfarenhet, som kan någonting om att skjuta och att organisera. Dårarna som tror att oligarkerna kommer kunna kontrollera dessa män länge till borde titta mot Sforzas och många andras lycka, och komma ihåg att pengar inte är en match för vapenstyrka kombinerat med charm.

När Theodore Roosevelt var tror jag nära sjuttio år gammal, åkte han på expedition till Amazonas, vid den tiden fortfarande mestadels outforskat: han kallade det en sista chans att få vara pojke. Denna expedition blev hans död; och det var en bra död. Han följde i fotstegen från kraftens män så som Lope de Aquirre...och förlorade aldrig i sitt hjärta längtan efter Eldorado.

Del Fyra: Några Pilar

63

Att ge "frihet" till kvinnor – *en omöjlighet*. Med befriandet av kvinnorna under 1800-talet gav Väst sig själv en infektion från vilken den inte kan återhämta sig utan de mest fruktansvärda kramperna och de mest omfattande laxerande åtgärderna. Vad kvinnors "frihet" innebär i praktiken är mänsklighetens underkastelse inför demagoger som kan samla de lägre graderna i anden. Detta eftersom det inte finns någon värld i vilken "kvinnorna" kan agera som en politisk enhet. Kvinnors befrielse innebär frihet och makt åt finansiärer, advokater, bekvämlighetsförsäljare i och utanför staten, arbetsgivare som horar ut din fru och dina döttrar. Det har varit det största försvagandet och den största självägningen som en civilisation någonsin har utsatt sig själv för. Men är detta i slutändan så annorlunda från demokratin som sådan? Ja...eftersom kvinnornas "befrielse" förvandlar demokratin till en dödlig sjukdom...en som inte bara dödar en viss regering, utan själva civilisationen.

64

Om du undrar hur mänskligheten kunde falla från renässansens och upptäcktsresornas höjder till vår tids medelmåttighet och repression...jag kan bara säga dig detta, att vår tidsålder är normen i historien. Det krävs enorma mödor och mycket god *tur* för att kunna överträffa den smutsiga apan och råttan inom oss alla. Större delen av mänskligheten lämnade aldrig

missbildningens ordning, och det är ingen överraskning att denna moras återvänder. Det är bara en regression mot normen. Med det sagt verkar det finnas något som är särskilt hotfullt med utvecklingen i vår tid: allestädesnärvaron hos denna Leviatan, oförmågan att fly den. Överallt där du skulle kunna bli eremit påminns du om den, den inkräktar överallt. Och därmed är själva framgången hos de senaste fyrahundra årens stora män, deras grund till den nya världen, det väldiga utvidgandet av mänsklighetens kunskap och färdighet... i slutändan bäddade detta för vår skräpvärld. De upplevde framgång bortom vad de hade kunnat förvänta sig, och den framgången är vad som möjliggjorde överflödet av mänsklighetens lägre typer. I naturen skulle den vitala delen av mänskligheten styrt och i begynnelsen av många samhällen så gör den det: männens militära brödraskap styr, och fysisk kraft så väl som kraften i personligheten, karisma, drar resten in i en omloppsbanan runt dem som i högsta grad besitter dessa. Allt detta sker genom en naturlig och hemlig draging, genom instinkt. Det finns en magi inneboende i karisman som gör detta, och den militärmonarkiska organisationen, krigsherrens styre, kommer från begäret efter detta i allas natur, inte från reflektioner eller abstraktioner. Tyvärr så samverkar vissa saker för att få ett slut på detta ursprungstillstånd för mänskligheten, vilket i sig självt inte är något paradiset och är fullt av stridigheter, lidande och problem. Dessa saker är, för det första, själva framgången hos dessa män i säkerställandet av livets nödvändigheter för resten av samhället. För det andra, prästens, shamanens, intrigmakarens och matriarkens uppgång i fredstid, vilka långsamt tillskansar sig makten från unga männens brödraskap och deras kaptener. Spinoza förklarar det judiska folkets korrupcion på just detta sätt:

den hebreiska "republiken" var faktiskt en militärregim av den typen jag nämner här, kaptenernas styre. Men prästerna tog denna makt från dem och korrumpade nationen till svaghet. Det hände på samma sätt mot arierna i Indien och på många andra platser. Detta tillstånd *måste* inte vara så här: religionens män och maktens sådana har många gemensamma intressen och kan regera tillsammans. Men det som ofta händer är att kraftens män blir dekadenta och låter staten glida in i händerna på de som *inte kan* regera – och som börjar förbittras mot dem för denna abdikation. Kvinnor blir också väldigt aggressiva, när väl riktig och avslappnad manlighet förtvinar. Om du föreställer dig att kvinnorna i den muslimska världen, som exempel, är söta och feminina...de är hungriga viragor med järnvilja. Den feministiska muslimskan kommer att bli en figur av stor betydelse för dem. Männerna i Arabien kommer att bli bögar. Den vietnamesiska eller kinesiska mormodern har sitt knä på sin svågers nacke. Därmed ser vi överallt att just de bekvämligheter och den säkerhet som producerats av de bästa männen leder till ett maktövertagande i samhället av just de delar av den mänskliga anden som istället är orienterade åt ett annat sorts liv, ett där jästformen vinner överallt...och oftast vinner den väldigt snabbt. Och i Väst, vars särskilda öde har missförståtts som hela artens Historia eller Framsteg, har denna utveckling skett genom främjandet av logos eller förnuftet och alla uttryck för detta: lovprisandet av de tomma orden, av legalism som ett rättesnöre för det sociala och politiska livet, av vetenskapssekten som är väldigt långt ifrån riktig vetenskap. Allt detta har varit en täckmantel för klumpmänniskans uppgång, för andens lägre grader och som istället överlämnar inte bara Väst utan hela mänskligheten till ett tillstånd av tämj d nedbrutenhet och underdånighet. I feminismen

ser du väldigt konkret återvändandet av det förariska matriarkatet. Den stora "Jordmodern," ursprungligen någon sorts halvt mänsklig, halvt kackerlacksaktig varelse som skimrar med vedervärdiga ägg likt stor Amazonastusenfoting...denna strävar efter att återabsorbiera dig. Av alla de saker som du beskyller den nedgångna tiden vi lever i på, är feminismen och kvinnors "befrielse" både den omedelbara och den avgörande orsaken. Ingenting så skrattretande som kvinnors befrielse har någonsin prövats i mänsklighetens historia. Det är en handling sprungen ur fullständigt vansinne, förklätt till "logik," "förnuft," framställd som de mest absurda legalismerna kring påstådda "rättigheter." De moderna socialismerna, utvidgningen av statens makt som krossar allt initiativ och allt liv, hela det politiska livets hyckleri i vår tid – allt detta kan tillskrivas kvinnors deltagande i det politiska livet. Jag klagat inte på den "frihet" eller "degeneration" som påstås komma från detta arrangemang. Allt det är vilseledning och självgodhet. Staten vi lever under är lika repressiv som vilken orientalisk tyranni som helst. Men dess hyckleri är att den gömmer sin kraft bakom vanföreställningar om egalitära ideal och legalistiska procedurer som tillämpas godtyckligt. Det är inte kvinnors faktiska frihet, utan deras "juridiska frihet," en praktisk fiktion, som används av en gömd makt för att förtrycka, avtvinga, hota och utpressa. Det tog hundra år av kvinnor i det offentliga livet för dem att nästan totalt förstöra en civilisation.

Men du hade varit en spargare om du hade trott att detta problem kan lösas genom att frånta kvinnors rösträtt, "tvinga" in dem i hemmet, eller något liknande. Kvinnors närvaro i det offentliga livet är ett spjut med två spetsar, och kan vändas mot fienden med

viss enkelhet. Kvinnor kan trots allt fortfarande, till och med i det mest förnedrande tillståndet, fås till att åkalla sina djupa passioner av en stor ledare. De röstade för Hitler, Mussolini och många andra, med viss entusiasm. Fienden som "befriade" dem har fått sig ett mäktigt vapen: han har ökat sin makt något enormt och startat ett krig i varje mans hus och liv. Men denna fiende gjorde också en chansning och i slutändan, tror jag, ett misstag...eftersom kvinnor mer än andra kommer att sätta sina kroppar i brand med passion för en frälsare och vara villiga att överge rädslan och kärleken till bekvämlighet på vilken den moderna staten beror...de mer än andra, tack vare en vild och korkad entusiasm.

65

Hur var det möjligt för kvinnor att bli "fria" någon gång på 1800-talet...hur skedde denna uppvigling? Varifrån kommer den gynokrati som styr, inte bara i hemlighet i stamsamhällen, utan som nu också låtsas vara i den offentliga sfären och som kräver "rättigheter"? Vem fanns där från första början för att ge rättigheter...och vad för nytta är en rättighet om den inte också är ett privilegium? Svaret på allt detta är lite mer obehagligt. Det är endast för att kvinnor förlorade all respekt för den tidens män som det ens kunde finnas en *förevändning* för feminismen eller "kvinnors rösträtt" från första början. Den moderna tidsåldern sedan 1800 eller så utmärks av förlusten av *respekt* i allmänhet: förlusten av respekt för auktoritet, till exempel, som kom när industrialister och bankirer bytte ut krigaradeln. Oavsett hur "dekadent" den sistnämnda hade blivit, så förlorade denna klass aldrig sitt anständiga uppträdande, sin skönhet och prakt och

glamour: detta gjorde den vanliga människan mer angelägen om att underkasta sig, eller om att acceptera sådant ledarskap. Men vem kunde acceptera att bli styrda av den sura ekonomiska varelsen som tog över ledarskapet i staterna under slutet av 1700-talet? Detta är varför Napoleon var ett sådant enigma för så många: han representerade en man utanför tiden, någonting fullständigt oväntat i borgarmedelmåttighetens och den hycklande "demokratins" tidsålder som just var på väg att växa fram. Av denna anledning kastade sig alla de högre själarna från 1800-talet, alla stora konstnärer, författarna, vid fötterna på hans minne: det verkade som att han representerade möjligheten till högre åtaganden i vår tid. Du kan se denna ande i Stendahl. Napoleon var en tillflykt från flugmannens herravälde som just då hade börjat ta strupgrepp på nationerna. Tro nu inte att jag tänker attackera "bourgeoisien" ...vi har till och med sjunkit så lågt från nivån på den tidens bourgeoisie...i vår tid är förödelsen nästan fullständig. Detta är varför det är så löjeväckande att höra dessa "konservativa" tjata om heder, eller ära, eller uppoffring, eller resten av den dyngan. Respekten för alla institutioner och alla ledarskapsklasser och all traditionell auktoritet har redan gått förlorad för länge sedan, och av goda anledningar. Det är omöjligt för de uttraderade männen att kräva respekt från folket...och än mindre från sina kvinnor. Feminismen är därför kvinnornas revolt mot demokratins nidingsdåd. De har varit i revolt mot flugmannens oförmåga att kräva auktoritet eller respekt. Och du måste förstå att det inte finns någon ände på denna "frihet" eller revolution. Det kommer inte finnas något tillfälle att säga "vad var det jag sa": de kommer *aldrig* att lära sig en läxa av sin dåraktighet. Och de föraktar den osäkerhet ni har försatt dem i. Katastrofen som säkerligen kommer att följa av att ha tagit denna

väg kommer inte att bli ett "lärande ögonblick" för någon. De föraktar "betan," men du har fel om du tror att det någonsin var annorlunda. Nej...storartade civilisationer och kulturer varken grundades eller hölls vid liv av "betamän." Nördoiderna som har tagit över mycket av högern har hjärntvättat er till detta synsätt, men det är fel. Kvinnor har aldrig älskat handlaren, den timida köpmannen med nasal röst, och nej, inte ens urmakaren eller hantverkaren. De har alltid älskat riddaren, sjömannen förälskad i havets vilda idéer, äventyraren och piraten. Och det är rätt att de älskade dessa män, och att, när flugmannens herravälde kom, de skulle försöka hitta "befrielse" från ovärdiga män och det tråkiga samhälle de byggde. Att denna bitterhet i sin tur manipulerades av de sataniska krafterna som styr i vår tid, och att genom detta sökande efter frihet blev kvinnan mer förslavad än hon någonsin tidigare varit...är ovidkommande. Du kommer aldrig få kvinnor att "ta sitt förnuft till fånga" och älska "betacivilisationen" – ett påhitt av HBD-hanrejarna i vår tid. Kvinnor kommer att älska dig om du är en krigare. Och de kommer att hjälpa till att, genom de fullständigt efterblivna mekanismerna i demokratin, välja in män med glamour och karisma som är vårt enda omedelbara hopp mot maskinen som styr vår skräpvärld. Trump, trots alla sina tvekanden, är bara början. Han har visat vägen såvitt det rör kvinnor. Massan är också en kvinna. Föreställ er nu en man med Trumps karisma, men som inte bara är bunden till generalerna, utan som är en av dem, och som kan styra och skrämja dem så väl som förföra flertalet. Än så länge har vi endast haft Gracchi...men Caesar och Napoleon kommer säkerligen också att komma.

En man med enorm karisma som kan förföra folket med en vild ande och *bryta genom* det allestädes närvarande byråkrati-mediala styret är vårt bästa hopp mot det överhängande problemet...och kanske vårt enda hopp. En sådan man kanske finns bland er och oavsett vilket kommer han behöva hjälp. Vår fiende har så stor spridning: han är överallt. Han är till och med i ert hem, och han är inom er. Stridens domän har sträckt ut sig överallt nu. Därför måste svaren finnas på flera fronter, och varenda ett kräver sin egen strategi och sin egen sorts talang och man. Jag fruktar att många av er faktiskt är autister och spergare och inte vill se detta. Det finns inte en enda strid och inte en enda lösning, och vad du vill ha i slutändan eller som ideal kanske kräver en annorlunda plan än vad som krävs för att möta nära förestående hot. För det sistnämnda kan du skapa allianser med människor som annars inte hade varit dina vänner. Jag tror att demokrati är den slutgiltiga orsaken till alla de politiska problem jag beskriver här, men på kort sikt är demokratin – folkets vilja – på vår sida eftersom demokratierna har kapats av en korkad och korrupt elit. Nationerna står inför utrotning och en era av permanent inbördeskrig eftersom denna elit vill plundra och plundra: och vill översvämma dem med världens skit. Detta är det överhängande hotet, och i detta kan du vara allierad med människor som annars inte siktar mot samma mål som dig. Om Ann Coulter eller Pat Buchanan styrde, skulle ni få 99% av det ni vill ha. Använd dem därför som modeller för att lösa problemen som ni står inför, och skräm inte folken med struntprat om ni vill kunna påverka politiskt. Låt normalbögar ha sina normala liv, och måla våra fiender som de galna...vilket de är...och som de korrupta skadedjuren de är. Om du inte har komprometterat dig

själv så ge dig kanske in i politiken, och använd Trump som en framgångsmodell. De av er som väljer denna väg, om ni gillar denna bok eller det andra jag säger, borde ta avstånd från och fördöma mig om ni någonsin tillfrågas om det, och fördöm också alla andra galna idéer. Du måste ha en instinkt för vad normalbögnarna klarar av. Det är inte ens en fråga om att få dem dit du vill "gradvis" – jag tror inte att de kan gå särskilt långt överhuvudtaget. Men de kan fås till att försvara sig själva mot den globala slavstatens grepp, vilket jag också hatar, men av andra anledningar. Om en etnostat är ditt ideal, eller om det är renässansens Schweiz eller antika Egypten – gott så. Om du ämnar ge dig ut offentligt och försöka någonting politiskt, arbeta då istället för att Amerika och Europa inte ska förvandlas till Bosnien eller Sydafrika. Människor som försöker förleda er och uppmuntrar till att istället tala *offentligt* om abstraktioner likt "etnostaten," ideologiska töntkonstruktioner så som "eurasianism," anakronistiska slogans så som "blod och jord" som aldrig haft någon historisk dragningskraft för angler och amerikaner...dessa människor är spergare eller väldigt ofta federala informatörer, eller manipulerade av sådana. Studera för all del sådana saker, tro på dem, trolla med dem, låt dem leda er till era slutgiltiga mål; men förstå vad som är möjligt i normalbögens politiska sfär och bli inte ZOG:s clown likt Nehlen och så många andra blev. Om de var seriösa människor hade de aldrig kommit ut offentligt och uppmuntrat unga män att gå på marscher där de kunde bli identifierade och spårade för resen av livet. Förstå när ormen försvarar sig själv – var inte en mes. Era modeller måste vara de *som har fungerat*: Trump, Orban, de italienska rörelserna som nu är på uppgång, Sebastian Kurz och hans parti i Österrike. Du ser inte dessa människor marschera

omkring i piccolouniformer med en *Sonnenrad* och prata om "judefrågan" och sådana sorters lajvande. Det är sant att i slutändan har mina mål här och de hos någon som Orban lite eller ingenting gemensamt. Om de hade lyckats hade det enda de hade kunnat göra varit att återskapa samma fårvärld som existerade för hundra år sedan, möjligtvis inokulerad mot de senaste urartningarna...men ingenting särskilt storartat. Jag tycker fortfarande att det är bättre för nationerna att vara välskötta lyckliga får än att reduceras till myllrande högar med svältande råttor. Detta är, oavsett, mitt råd till de som vill ge sig in i normiepolitiken och ha ett hyffsat normieliv, och det finns ingenting fel med det – det är till och med en stor nödvändighet.

Jag har däremot skrivit denna bok eftersom vissa av oss kanske inte kommer nöja oss med detta, och jag vill prata om de kommande årtiondenas värld, och vilka vägar som kanske öppnar sig för ett annat sätt.

67

För mycket har redan sagts om villaförorternas ondska, men jag tror att faran i sådana platser för den moderna civiliserade människan är så stor att den måste upprepas. Å andra sidan är det viktigt att inte ta detta för långt: européerna lever i mitten av sina städer och är politiskt och socialt i lika dåliga eller värre situationer. Jag tror fortfarande att det är enklare för dem att lösa sina problem och att avvärja de största farorna om de skulle inträffa. Det är enklare eftersom att på dessa platser så äger de rättmätiga medborgarna fortfarande sina städer. Jag ser inga bevis för att Amerikas skattebetalare frivilligt flyttade till

villaförorterna. Deras innerstäder togs ifrån dem inte, som man föreställer sig, av de svarta, utan av politikerna – och deras hanterare – som ansåg att det var mer lönsamt att byta ut medelklassmedborgare mot en underklass. De utrymmen inom vilka de har segregerats och till vilka de måste "pendla" tror jag är en sorts fullständigt helvete att uppfostra barn i, i synnerhet pojkar. Det finns ingen rörelsefrihet förutom till strukturerade aktiviteter, de övervakas alltid av någon sorts förmyndare. Platserna är fruktansvärt fula, vilket också utarmar viljan att upptäcka nya saker överhuvudtaget. Det finns inga skrymslen eller vrår där pojkar kan skapa gäng, komma undan från föräldrars och andras vakande ögon, och få känslan av att de utforskar och äger utrymme, som det finns i staden eller på landsbygden. Amerika har lyckats dela upp sin historiska befolkning, sina rättmätiga medborgare och skattebetalare, i arbetsläger och sovsalar. Detta är vad den amerikanska "staden" är: en ekonomisk zon organiserad mycket likt ett arbetsläger, eller ett koncentrationsläger om du föredrar det. Det hade varit trivialt för franska säkerhetstjänsten att stänga av åtkomsten till bajsinfesterade *banlieues*, och det hade varit precis lika trivialt för amerikansk säkerhetstjänst att stänga av åtkomsten till villaförorterna och ta strupgrepp på medelklassen. Jag tror att anledningen till varför villaförorterna är förhatliga mot pojkars uppfostran också är anledningen till varför de är misshagliga i allmänhet, det vill säga att medan en bångstyrig befolkning på landsbygden eller i staden skulle kunna försvara sitt territorium och utmana en makt om behovet skulle finnas, så är en sådan sak omöjlig i villaförorterna. Villaförorter är boenden för slavar och undersåtar.

"Social rättvisa" – vidrig parasitism, utklätt i ordtrasor som är så utslitna och nedpissade att till och med deras försvarare är trötta på lukten...de säger det halvhjärtat och vädjande: titta bara på dem under Occupydemonstrationerna, de hoppas suga till sig *respekt*. *Behovet* av att bli *respekterad* är ett tecken på ett väldigt lågt och maskliknande tillstånd i själen. De bortklemades och domesticerades raseriutbrott, utan kraft... Ingen kraft bakom det, bara de kvarlämnades åsikter, skuldens och vädjandets pladder: inte ens drivkraften i marxismens arbetare. Vilken arbetare? De har förakt för arbetaren...kraften och självsäkerheten i hans arbete, i platsen hans arbete har i historien som Bolshevikerna hade är borta, nu är det trasproletariatet som använder hans språk, oövertygande. Beroende av Leviatan och därmed dess verktyg. "Social" rättvisa...men varför bara "social"...varför sikta så lågt...du menar bara flertalets åsikter? Vem bryr sig. Här är *min* vision av den sanna rättvisan, naturens rättvisa: djurparkerna öppnas, rovdjuren släpps ut i dussintal, hundratal...fyra tusen hungriga vargar som rusar genom gatorna i dessa myllrande städer, elefanter och bisonoxar som skenar, byggnader som slås i spillror, den mänskliga insektens skrik som ekar genom gatorna när bestens herre återvänder. Manhattan, Moskva, Peking reducerade till ruiner igenvuxna med rankor och skog, återigen lodjurets och prärievargens jaktmarker. De enorma kloakslumkvarteren, Calcutta, Nairobi, alla världens stinkande latriner övertäckta av jordskred, igenvuxna med tjock djungel, detta är rättvisa. Lissabon har alltid verkat som en stad som fortfarande bara bebos utav *fåfänga*. Släpp lös hundratals tigrar, kompanier med noshörningar, med själens starka motor som

gasar på i deras djupa bröst, låt dem föra med sig vulkanens rättvisa till denna skräpvärld! Välsigna shoggothens bortgång!

69

Det finns en berättelse från Heianperioden i japansk historia som jag alltid tyckt var fantastisk. Japan styrdes fortfarande av det kejsrerliga hovet och det fanns lokala administratörer och så vidare, precis som i vilken annan centraliserad orientalisk despotism. Men det fanns också krigarklass. De ärvde detta från några stäppinvasioner som förändrade deras samhälle några århundraden tidigare. Oavsett vilket så hände det som alltid händer, de kejsrerliga byråkraterna blev veka och värdelösa och vid slutet av denna tidsålder fanns all faktisk fysisk makt hos samurajerna. Det jag finner fantastiskt är hur lång tid det tog för dem att inse att de inte längre behövde lyssna på den kejsrerliga byråkratins svaga befallningar, och att det faktiskt var de som styrde. Ord så som "legitimitet," "mjuk makt," "rättigheter," eller, på deras tid, heder, plikt, guds nåde och så vidare är allihopa vanföreställningar som syftar till att distrahera och vilseleda kraftens män från deras makt och mål, och få dem att tjäna någon annan. Sådana män är mer benägna att drivas av föreställningar om heder och ansvar. Och denna inställning är därför väldigt enkel att utnyttja...och sådana män kan manipuleras under en tid. Till slut inser de däremot att de inte behöver lyssna och att det faktiskt är de som styr. Detta ögonblick, när "spelet är över," avslöjandets ögonblick, är vad jag alltid tyckt varit väldigt häpnadsväckande. I den moderna världen rör sig allting mycket fortare....jag förväntar mig att sådana män inom kort kommer att vakna upp även i Väst och i andra delar av världen förmodar jag,

och börja fundera varför de under så lång tid lyssnade på när fullständiga kretiner gav order...och gav order på så svaga grunder, mycket svagare än den kejserliga byråkratin i Japan. På Fiji blev infödingarna utnumrerade relativt nyligen eftersom engelsmännen hundra år tidigare hade importerat sin billiga favoritarbetskraft, tamilerna. Till slut avlade de ut infödingarna och blev majoriteten. Enligt demokratis spelregler tog de över staten. Infödingarna, däremot, kontrollerade fortfarande militären. De såg ingen anledning till varför de måste låta denna "demokrati" ge bort deras land till främlingar som togs in av deras förtryckare. Så de tog över staten, och gjorde det väldigt lätt. Jag tror att det är oundvikligt att detta kommer att bli regeln över hela världen, och detta väldigt snart. Demokrati och etnisk mångfald går inte ihop, men etnonationalisterna har fel när de tror att resultatet av detta kommer att bli secession. Låggradig etnisk krigsföring är en fruktansvärd sak, men att bryta upp hela nationer till mindre bitar, oaktat att stadsstaten är mer i min smak, kommer sannolikt inte att hända. Du måste titta på Sydafrika där de vita och de färgade kunde ha bett om sin egna stat i Kapstaden och agiterat för detta, men istället ville de hålla ihop landet. Anledningen till detta är att all sådan secession hade inneburit att man fick ge upp alla delar av landet som har rika tillgångar på guld, diamanter och andra saker. Sydafrika är ett extremfall och secession där en minoritet är fem eller tio procent av befolkningen...här *kanske* det sker. Men det är en förlust att boerna flyttar ut ur landet som deras förfäder tämjde och byggde upp, och det hade varit en förlust i Amerika om det hade hänt som vissa av er vill, att sydväst överläts till Mexiko, eller vilka andra idéer som nu diskuteras. Om ni verkligen lyckas med att få en vit befolkning som är så mobiliserad och självmedveten som ni vill,

kommer de inte att känna att det är en stor seger att ge upp landområden och resurser som deras förfäder vann genom sin tapperhet. Den mest storartade presidenten var Polk. Men vad som sannolikt kommer att hända långt innan någon mobilisering av den vita befolkningen i deras hemländer är militärstyre: demokratin kommer att försvinna innan rena etnostater upprättas. Jag tror att detta har hänt många gånger i historien under tider av nationellt förfall, inte bara på grund av etnisk eller religiös mångfald, utan av många andra anledningar, och främst för att den militära staten är naturlig för den mänskliga arten. De generalerna kommer vara mest framgångsrika som blandar makt med personlig stil, likt hur Duterte eller Peron gjorde. Detta är väldigt svårt i Amerika på grund av den typen av män som blir befordrade inom militären. Vissa kommer däremot att kunna anta karisman hos sträng gammal romersk man.

70

Givet oundvikligheten i militärstyre ser jag redan hur nationalisterna och många liknande män, sympatiska till frihetens och det höga livets sak, kommer att gå med i försvarsmakten och klättra i graderna, och min gissning är att många redan gör detta. På vissa sätt har detta redan skett, och i mellangraderna är försvarsmakten i Västvärlden fortfarande relativt full av patrioter. I Frankrike visar militären och säkerhetstjänsten, inklusive CRS, överväldigande stöd för Le Pens Front National. Det är bara en tidsfråga. I anglovärlden är det lite mer komplicerat. De övre rangerna har sedan länge rensats ut på män som skulle kunna ha bjudit på motstånd mot de dolda händerna som styr: det började med Tailhook-"skandalen," och till och med innan det, vilket bara

accelererat sedan dess. Till och med på kaptens- eller majorsnivå är många traditionella konservativa och inte direkt nationalistiska. Jag tror att det är onödigt att tala direkt till sådana män: enbart händelser kommer att övertyga dem. Men tillräckligt många förföljs som det är, och flyr det militära, på samma sätt som polisdepartementen har rensats ut. Denna process är väldigt långsam. I slutändan kommer det inte att sluta väl för lögnernas härskare: all teknologi i världen kan inte rädda en "berikad" militär om den någonsin skulle hamna i en konflikt: de kommer att skicka missilerna på sig själva av misstag eller köra ubåtar rätt ner på havets botten, vilket redan har hänt i Sydafrika. Trots det är Amerika hyffsat avskilt från fara, och du förleder dig själv om du tror att de kommer "reformera" någonting om de lider katastrofartade förluster utomlands. De fruktar kraftens män inom landet mer än de fruktar någon utländsk armé. Det är svårt att lösa detta problem. Militären är redan så full av homobögighet att det för tillfället kommer vara väldigt obehagligt för varje man som är en man att gå med. Han kanske får svårt att avancera i graderna, även om han antar synsättet hos en traditionell religiös konservativ eller en mainstreamtrumpist, vilket jag antar är så långt man kan gå just nu. Jag hade också hatat att se en fri man dödad eller sårad i tjänst åt denna militär som har förvandlats till en hessisk legostyrka åt gulfstatsnaboer, åt diverse etniska grupperingar, åt internationella finansiärers idiotiska maktspel och till fördel för maskinpolitiker som söker efter att utöka sina familjers rikedomar utomlands. Sen finns det också den extrema *tristessen* du kan förvänta dig från alla sorters militärliv, vilket även under de bästa omständigheterna mest består av skitgöra. Med det sagt så är militärträning väldigt värdefullt. Till och med i en situation – precis i ett fall där män av något som helst värde har

svårt att bli generaler och liknande...då kommer det vara ännu mer värdefullt. Militärträning och broderskapet med andra män i strid som kommer från det är en livslång fördel och till stor nytta för varje sak. Jag kan inte ge råd om hur någon ska leva, men de som kan tänka sig att stå ut med den moderna militärens ondska och som är väl medvetna om nackdelarna, hade gjort något väldigt bra för sig själva och sina folk om de hade ansökt. Det säger sig självt att de kommer behöva visa gott omdöme och diskretion medan de tjänstgör; men militären kan helt enkelt inte lämnas över till latinxtransor med tuppkam och nyleninistiska aktivister. Nationalister, utan tvekan, kommer gå med och försöka reformera både graderna och akademierna i Västvärlden. Sen finns det också sådant så som franska Främlingslegionen, även om disciplinen de utövar är fruktansvärd. Det varar i sju år, och de förbehåller rätten att jaga dig i vilket land som helst om du deserterar. Många föredetta SS-män och andra tyskar från andra världskriget gick med i legionen och slogs i Vietnam, och vissa begick självmord på grund av strängheten i denna enhet. Även om de möjligtvis har släppt lite på senaste.

71

Allting som sägs om Ryssland är ren projektion. Det är faktiskt Amerika och västvärlden som styrs av agenter och säkerhetstjänster. De har placerat ut sina resurser och sina komprometterade dörrmattor i företagsvärlden lika mycket som i andra statliga myndigheter och bland folkvalda politiker. Många, som Obama till exempel, är helt och hållet skapade av den ena eller andra faktionen inom säkerhetssystemet. Dessa är i sin tur allierade med oligarker och ofta med utländska intressen och

makter, så att det är svårt att tro att många västländer besitter någonting annat än en parodi på frihet och nationellt självstyre. "Representativ demokrati" plus en byråkratisk stat kritiseras ofta av konservativa som destruktiv för den personliga friheten och initiativtagandet, vilket den är; men givet att de flesta människor som ger sig in i offentligheten är fattiga och svagsinta, innebär det också bara att de säkerhetsagenter, oligarker och utländska nationer eller intressen som kan skyffla in mer pengar eller inflytande eller hot här eller där får styra. Många av de personerna i Väst som skriker om Ryssland är Kinas eller Gulfstaternas marionetter – även när de inte direkt får betalt eller är komprometterade, förväntar de sig att sinekurer och stora rikedomar kommer att komma i framtiden. Det mesta av media är likaledes komprometterat, även om den genomsnittlige idiotjournalisten antagligen är vilseledd av plattityder om "den fria pressen" och humanitära doxier som har slagits in i huvudet på dem. Inuti huvud har de central vakuol fylld med vätska, ingen hjärna. Jag har ingen tvekan om att saker *i stil med "Pizzagate"* är verkliga eftersom, om jag var en säkerhetsagent, eller en rik man med tillgång till säkerhetsagenter, hade jag tyckt att det var väldigt enkelt att kompromettera de fjäskiga, statushungriga låga människor som har attraherats till statliga myndigheter i vår tid. Dessa människor anländer till huvudstäderna med en hungrig blick och, eftersom de är fulla av känslan av att "de är en i gänget" och att de har lyckats, har väldigt svårt att kontrollera sina aptiter eller beteenden. Många väljs ut och groomas precis därför att de har sinnessjuka aptiter till att börja med. Därmed inte sagt att det inte finns patriotiska faktitioner inom säkerhetstjänsterna som faktiskt styr Västvärlden, eller patriotiska oligarker som inte kan sätta sin förmögenhet offshore, och vars intressen i någon mening

är bundna till landet och folket. Jag förutspår i alla fall en tid när nationalister, de som är kapabla till det, kommer att börja gå med i dessa organisationer. De kommer göra mycket gott för sig själva, sina vänner och sitt land genom detta. Vissa som är lämpade för matematik eller teknik kommer utan tvekan att gå med i denna typen av organisationer. Andra lär sig redan främmande språk – tibetanska har många användningsområden! Men det finns andra språk och områdesstudier för de som går på universitet, att studera och göra bra ifrån sig i. Arabiska, ryska, persiska, kinesiska, indonesiska – många möjligheter! Givet den väldigt låga kompetensen inom statliga myndigheter eller som finns tillgänglig för rekrytering kommer de med viss enkelhet kunna gå med i *de där andra* typerna av myndighet, av vilka det finns ett fåtal. Här är det än mer nödvändigt än i det militära att gömma sin kraftnivå och till och med att anta den vänsterinternationella doxin ibland. Det hade varit förståndigt av en nationalist eller en populist att som mest anta stilen hos en Mueller om han vill vara "till höger." Alla är inte kapabla till detta och jag tror att påfrestningen kommer att vara påtaglig. Sådana människor kommer ofta behöva arbeta ensamma och vara rätt så isolerade under flera års tid, med deras syfte och ledstjärna som en gömd ägodel och utan att blanda ihop kortsiktiga mål med det slutgiltiga. Få kommer att kunna eller vilja hantera allt strunt...detta har varit anglokonservativas problem från allra första början. De har alltid föredragit att skaffa sig en bränna, spela tennis och tjäna pengar. De har alltid velat bli lämnade ifred, så att staten kunde bli övertagen av skadedjur. Jag förväntar mig att sådana saker kommer att förändras oavsett vad jag eller någon annan säger, enkom för att vissa människor vill överleva och inte dö ut. De kommer utan tvekan att långsamt, på ett eller annat sätt, gå med i och förändra dessa myndigheter. I

den överskådliga framtiden kommer makten i den moderna världen att fortsätta vara i dessa myndigheter. Det är svårt att hoppas på en ödesdiger komet likt Caesar eller Napoleon. Och en sådan man hade oavsett vilket behövt bundsförvanter.

72

Myndighetsarbete kan vara för tråkigt för äventyrliga män. Vissa säger att CIA, till exempel, överdriver sin egen inkompetens i filmer, eller i kända händelser – misslyckandet under 9/11, i Irak, de oändliga förödmjukelserna de utsattes för av sovjeterna – för att gömma sin riktiga makt och verka svagare än vad de är. Men jag tror inte att detta är sant, och om du har mött föredetta CIA-folk kommer du att förstå att ryktena om deras oduglighet inte alls är överdrivna. Efter James Jesus Angleton blev de grundligt knullade i alla hål av sovjeterna och av andra. Alla hans varningar förverkligades. Han var en unik amerikan, med en ovanligt hemlighetsfull karaktär i ett folk som njuter av öppenhet och uppvisning; på grund av detta baktalas han i illasinnade filmer. Han var inte särskilt typisk för sitt folk, anglosaxen, och jag förmodar att det genom hans spanska blod följde med en variant av den habsburgska hovintrigen, eller någonting i den stilen. Ryssarna och anda är väldigt duktiga på underrättelsearbete, eftersom de växer upp i en värld av hemlighetsmakeri och lär sig att känna *stor glädje* i denna sorts konstgrepp. De flesta amerikaner som prövar detta leker bara, och gör sig till. Fulla med mormoner och diverse andra krymplingar som sätter igång med ett *högfluget Wasp-uppträdande*, fulla också med lattemammor och kastrater, så är underrättelsetjänsterna faktiskt rätt så inkompetenta trots deras betydande makt. Båda kan vara sanna.

Och du kan se detta i deras väldigt valhänta försöka att påverka den allmänna opinionen i Amerika. Jag kommer inte prata om spekulationer om falskflagattacker och sådant, vilket jag är säker på händer. Men utan tvekan att de har försökt att komma in i "membranschen", och hade enheter som arbetade med denna sorts visuella propaganda, särskilt under förra valet. Vi såg alla deras försök och vi skrattade. Jag tror att det största hotet som högern utgjorde för detta system kom från något så som 4chan, vilka visade att de kunde verka som sin egen underrättelsetjänst, och vida överlägsen vad de formella agenterna kunde göra. Hur de lokaliserade gömda objekt, platser och människor från foton är någonting som formellt tränade agenter normalt sett inte kunde göra. *Memerna* drog en kall kår genom hjärtat på samtliga förstoppade agenter. Ett par bilder spridna av Ricky Vaughn eller några channers kom med i nyheterna och var många gånger mer effektiva än statens egna propaganda, och du kan se, i program så som *Homeland* och liknande, det verkligt titaniska hatet dessa människor kände för armén med högerautister som förstörde deras planer. De arbetar hårt för att doxxa, av denna anledning. Du måste förstå var dina styrkor ligger. Om statligt eller militärt arbete inte är lämpligt, lär dig denna visuella kommunikationskonst och sprid det med dina vänner, arbeta tillsammans för att bemästra det. Var inte töntiga. Lär er att göra videor och foton – det finns diverse verktyg tillgängliga, många bildbehandlingsprogram. Du kan starta med en billig kamera om du behöver det. Arbeta i grupper...i "labb" för att utveckla, bemästra och rikta dessa videor och bilder. Jag lovar dig att detta skrämmer dem, och är många, många gånger mer effektivt än att marschera offentligt och spela den clownen de vill att ni ska spela. Det långa spelet om att övertyga allmänheten är långt ifrån

färdigt. Höll ögat på uppgiften, långt ifrån färdig: att misskreditera auktoriteter, att håna alla offentliga trossatser, att visa vilka patetiska ghouler som ledarna inom stat, byråkrati, finans, näringsliv, teknikindustri och media är. Många landvinningar har gjorts på senaste tiden, men deras vanära i normalbögens ögon är långt ifrån färdigställd. När de försöker få dig att avslöja dig själv och att göra bekräftande uttalanden, vinner de. Håll uppe trycket från sann *samizdat*.

73

Vissa människor gillar att träffas och visa upp sig offentligt, och jag tror att detta kan göras om det görs väl. Men det är väldigt få grupper som gör detta väl. De existerar över hela världen – ett par i Amerika och Europa, några i Sydamerika och i Japan. De få nationalistiska organisationerna som gör detta väl måste bry sig mycket om uppträdande och sysselsätter sig inte med ideologier, symboler och beteenden som är bisarra eller fientliga mot seder och önsknings från folket. En japansk nationalist kan åberopa bildspråk från shinto och sätta detta nationalistiska sätt mot den "främmande" religionen buddhism, men det är eftersom dessa två traditioner har varit i en dragkamp genom historien i det landet, och fortfarande är det. Men ingen oberoende hednisk tradition existerar i den västerländska världen, och att leka på det sättet kommer att misslyckas. Att kränka kristna i de politiska rörelserna är korkat, när de är en av de sista bastionerna mot en gemensam fiende. Om deras tro korrumpas kan den reformeras. Framförallt tror jag att alla offentliga rörelser kommer att vara som mest effektiva om de *inte* är politiska överhuvudtaget, och fortsätter vara "implicita." Jag tror att mycket gott kan göras i

offentligheten, men bör framföras som en folkrörelse, inte en politisk sådan. Nationalister måste presentera ett hälsosamt alternativ till fulhetens eviga herravälde i vår tid: stöd naturen, skönheten, traditionen inom litteratur och konst. Vad gäller det sistnämnda är det till och med en nödvändighet eftersom det inte finns någon skola eller något universitet som kommer att ge dig en utbildning värd namnet. Det finns många sätt att gå tillväga vad gäller detta men jag tror att givet scoutrörelsens sönderfall, skulle en scouting- och naturskydds rörelse vara en av de bästa. Vandring och skydd, bevarande och beundran av stads- och nationalparker hade fått ut ungdomarna i naturen och ingett en känsla av gränslöshet och vördnad. Det hade lärt dem många färdigheter, byggt kamratanda och betonat kopplingen mellan folket och landet både för deltagarna och som en fråga om image för andra. Det är utan tvekan att *alla* offentliga organisationer kommer att infiltreras av polis, fiender och *agents provocateurs*, och därför är det nödvändigt att undvika och fördöma alla våldsamma bilduttryck eller meddelanden, och att frysa ut människor som uppvisar tendenser åt det hållet eller som försöker att övertyga andra till idiotisk "aktion." Man kan göra detta på samma gång som sådana grupper kan ägna sig åt självförsvarsträning och kampsport och, i stadsmiljöer, arbeta för att skapa privata boxnings- och brottningsklubbar. Riskerna är påtagliga oavsett, men det är inte uteslutet att ni, genom att gå hälsans och skönhetens väg, även kommer kunna övertyga poliser att gå över till er sida: även de kan utvecklas! Detta hade varit en fredsrörelse. Högern kan vidare lätt ta över fredsdoktrinen – ickeintervention utomlands – och naturskydd, och dessa saker hade varit stora framgångar...detta skulle ta er en bit på vägen till att övertyga ungdomarna att gå till er sida. Jag skulle också

rekommendera att inte ägna er åt en uttalad rasism av den värdelösa sorten, till exempel, det medvetna exkluderandet av vänligt inställda från andra raser och så vidare; de skulle oavsett vilket vara väldigt få. Detta kan ske på samma gång som ni öppet tilltalar vita ungdomar och skyddar dem från rasligt motiverade attacker och lär dem om storheten i deras egen historia och deras litterära traditioner. Kvinnor, å andra sidan, måste helt exkluderas från sådana grupper, och snarare uppmuntras att ha sina egna. Kvinnors närvaro i sådana här grupp kommer fullständigt förstöra dess sociala funktion genom att införa sexuell konkurrens och genom faktumet att det sitter i deras blod att spela på mäns missriktade hövlighet för att orsaka friktion till deras egen fördel. Sådan rörelse hade varit en levande förebråelse mot det begränsade och *låga*, ängsliga livet som framförs av krymplingarnas regim. När den väl utvecklats och fått en viss räckvidd, men kanske även i början, kan den engagera sig i olika sorters lokala välfärdsprojekt, till exempel hjälpa opiatmissbrukare genom att erbjuda dem gym och genom att ingjuta dem med livslust, hjälpa gamla människor som är ensamma, hålla gator och parker rena och många andra liknande saker. Jag tror också det efter hand bör prövas att ta städernas allmänna utrymmen i anspråk, på samma sätt som medlemmar i Generation Identitet i Europa ofta patrullerar tunnelbanorna och gatorna för att visa att de inte låter sig skrämmas. Men för att detta ska ske måste välvilja från allmänheten först byggas upp. Det kommer så klart att göras många attacker på sådana grupper, men vad som har betydelse är om majoriteten *tror* på dem. Om ni står fast som en social rörelse för fred, för främjandet av naturlig skönhet, hälsosamt leverne och hälsosam nationalism, kan alla

attacker på sådana grupper fås att framstå som vad det är, fruktan hos de paranoida och hatet från de förbittrade och fula.

74

Motsvarigheten till en "mem" inom politisk aktivism är *hysset*. Du får absolut inte underskatta kraften i ett riktigt bra hyss...detta kan vara så lite som att sätta upp en rolig banderoll eller en vitsig slogan. Sådana saker behöver inte kopplas till en formell grupp, utan kan göras privat av dig själv eller med dina vänner. Kampanjen för ett pitbullförbud är ett jättebra exempel på trolning i verkliga livet. "It's OK to be white"-klistermärkena var en bra idé, i alla fall till en början: de som började sätta hotfulla typsnitt på dem, eller logotyper för skumma organisationer förstörde den trolningen väldigt fort. Syftet med all sådan "politisk aktion" bör vara detsamma som memetisk *samizdat*, vilket innebär att få fienden att verka löjeväckande. Du måste visa dem för vad de är, vilket är sura, gamla, sklerotiska, fula, pedantiska; det är bra om du visar dig själv i motsatt ljus, även om det inte är nödvändigt. Men i Frankrike har Hommen, en traditionalistisk och manlig respons till Femmen, erbjudit en god modell för attraktiva offentliga aktioner av den här sorten. De använder masker, och anonymitet är ofta en absolut nödvändighet för denna sortens saker. Men möjligheterna i detta är gränslösa och även i fall som "OK to be white"-klistermärken där det ursprungliga meddelandet inte är roligt fungerar det eftersom det tvingar fienden till att ta en offentlig position som är vida och rättfärdigt erkänd som ond och förbittrad. Trump har varit väldigt bra på detta, även om det inte är svårt; han tvingar frekvent sina motståndare till att ta samma sida som de vidrigaste mördarna,

gångmedlemmarna, som laglöshet och skröplig ondsinhet. Alla sådana aktioner måste utföras oannonserat, planerade i hemlighet och utförda tillsammans med en nära grupp vänner, för att hindra fienden från att organisera en motaktion. Kom ihåg att de fortfarande äger många av städerna och polisen i dessa städer, vilka kan fås att bryta mot lagen och försätta dig i fara; av denna anledning, och många andra, är offentliga manifestationer som annonseras i god tid innan helt värdelösa, vilket också gäller offentliga "sakpolitiska" tal och den sortens runkeri. Ni måste så klart undvika allt våld och allt tal om våld också, och inte gå i fällan som de vill att ni ska gå i. I mindre vänskapsgrupper känner ni er själva, det är lättare att styra vem som stannar och vem som lämnar, och lättare att använda ert omdöme om vare sig den ena eller andra snubben är en galning eller värre. Kom ihåg att alltid hålla blicken på målet i sådana aktioner, vilket är att misskreditera fienden och avslöja hans auktoritarism, hans dumhet, hans trälaktighet, hans korrupcion.

75

Vännerna du lär känna är viktigare, långt mycket viktigare, än flickvännerna eller fruarna du kommer ha. Och faktiskt kommer din tjej att beundra dig för detta – med det sagt ska du inte göra det av denna anledning, men det är en ytterligare fördel: kvinnor beundrar män med stora personliga projekt, och som inte är förpliktade mot dem. Om hon är ditt "allt" och din "bästa vän," kommer hon sannolikt att förlora respekten för dig. Det största "övertaget" som nationalisterna och allierade har mot fienden är det faktum att fienden har sått sexuellt kaos och har förstört romansen. Våra föräldragenerationer är på det stora hela

ansvariga för detta, men lögnernas och fulhetens härskare som styr vår tid bibehåller det och använder det som sitt största kontrollverktyg. Så detta är det bästa sättet att få männen att vakna upp till vår tids ondska och underkastelse, och, skulle jag säga, också många kvinnor, som är väldigt missnöjda. Å andra sidan är någon som endast är motiverad av detta problem inte tillförlitlig. Det kommer inte att komma någon "betarevolution," och betas är otillförlitliga eftersom de så enkelt kan köpas loss med en flickvän, eller till och med en ragata till fru och en parodi på det goda hemmalivet. Jag har sett många män, intelligenta och välutbildade, men svaga i märtgen och alldeles för bekymrade om kvinnor, som ger upp alla högre strävanden så fort en halvduglig tjej dyker upp. Jag finner det oroande att så många tror att denna sorts liv är en stor frälsning för dig personligen eller "för din ras." Detta är löjeväckande. För all del, gift dig och skaffa barn om du vill, men gör det inte som ett politiskt ställningstagande eller en sorts aktion. Bortsett från att du själv inte hade velat bli född som en del i ett demografiskt krig är inte detta en kamp som civiliserade raser, med ett behov av utrymme och frisk luft, någonsin kan vinna. Föreställningen att vita eller japaner ska börja skita ut sex eller sju barn per sköte likt de analfabetiska slavhorderna i Bangladesh eller Niger är absurt. För det första kommer det aldrig att hända...och det borde det inte. Genom historien har vi nästan alltid varit utnumrerade och det har inte varit ett problem. Invandringsstop, kombinerat med en förständig återvandring som görs gradvis, kommer att vara tillräckligt för att säkra de civiliserades hemländer. Om situationen förvärras eller om en kris kommer, kommer demokratins slutliga övergivande och andra långt mycket strängare åtgärder, inklusive, förmodar jag, militärintervention, att ske. Att autister skaffar familj eller inte

kommer inte att ha någon betydelse i en värld befolkad av miljarder; de europeiska nationerna har befolkningar på hundratals miljoner och riskerar inte att "dö ut." Så för all del, ha en flickvän och en familj, men jag fruktar att för stort fokus på detta som ett "ställningstagande" mot fiendens program är ett misstag. Oftast är en familj slutet för en man. Detta kan vara både bra och dåligt. Men nödvändigheterna som kommer med att ta hand om en familj, och de känslomässiga kraven, gör honom oftast blind inför någonting högre. I fall du skaffar familj, skaffa den eftersom du känner stor kärlek och lust till en kvinna – och jag skulle rekommendera detsamma för kvinnor, att överge sig själv till sådana instinkter, om du har tur nog att ha dem. Välj biologisk kvalitet och kom ihåg att intellektet ärvs från modern, karaktären från fadern. Men när du väl har en familj, tro inte att detta är en "politisk" vinst, eller att det någonsin skulle vara tillräckligt. Fortsätt på uppdraget som du har tagit på dig, och bibehåll framförallt de vänskaper du har byggt i tjänst till detta högre syfte. De vänskaper ni har byggt genom att möta varandra, i verkliga livet eller online, är den största händelsen under de senaste åren, och källan till stor potential. Ni måste aldrig sluta studera och arbeta tillsammans eller glömma entusiasmen i denna upptäckt. En vänskap i krigets och det högre syftets kamp är någonting som, mer än något annat, kan lyfta er ut ur den fruktansvärda tungheten i denna vålnadernas uppsvällda värld.

76

Att bry sig för mycket om mat, näring, och i synnerhet hälsa kan ses som någonting omanligt...en sorts neurotisk, hypokondrisk ängslighet som är mer utmärkande för en barnlös kvinna. Å andra

sidan var världen förr inte lika full av gifter som den är nu. Nästan all mat produceras centralt, läggs på lager och förgiftas med mykotoxiner och många andra saker som långsamt förstör din essens. Därför är det viktigt att ta till åtgärder för att skydda er själva mot detta så långt ni kan. Även om det är dyrt, har det probiotiska preparatet Gastrus varit till stor nytta för många av oss. Något annat jag kan rekommendera är kokosolja och att ligga i solen. Om du inte är en träskbabbe vars förfäder levde under ständigt molntäcke i nordvästra Europa, kommer du oftast att kunna sola, och solens effekter är många och väldigt bra. Du har ingen ursäkt! (De som inte kan sola måste ta tillskott för D3-vitamin, men också vissa andra saker.) Du börjar med tio minuter i middagssolen och arbetar upp det därifrån. Oftast räcker trettio minuter om dagen, när du väl kan ta det. Det finns så mycket propaganda kring solning, men när du väl levt i tropiska områden så kan du se att även bruna människor börjar se sjukliga ut och har en sorts gulblek färg om de undviker solen. Du är ämnad att dyrka solen. Kom ihåg sång från New Order! Det säger sig självt att du måste styrketräna, och för detta finns det många olika program, alla lämpade för olika kroppstyper, olika biologier, och olika mål. I allmänhet är det bättre att bränna fett och minska kroppsfettet innan muskeltillväxt, men det beror på många saker. Men en kur bestående av sol och stål krävs absolut, för ditt humör, din estetik, för att få uppmärksamhet från kvinnor och respekt från män, och mest av allt som förberedelse inför kamp och krig. I antika grekiska städer fick endast medborgarna lov att lyfta skrot och träna i gymmet: det var förbjudet för slaverna. Det kommer inte som en överraskning att Babylons robotar försöker förbjuda gym åt männen i vår tid. Det patetiska misslyckandet med "swolleft," en fullständigt artificiell konstruktion som framfördes på ett

förplanerat och koordinerat sätt av vänsterns formella organisationer, är väldigt upplysande: med något enstaka undantag är det inte möjligt att vara "swole-left" idag. Alla män som förbättrar sin kropp genom sol och stål kommer att driva iväg från den moderna vänstern, det nedgångna och förbittrade vidundrets program. De vet detta och de är rädda.

Jag måste göra denna sammanfattning nu när vi kommit till slutet av detta korta manifest:

Många är husdjur och nöjda med det. Jag talar istället till de män som känner sig kvävda av denna flugvärld.

Människor i alla tider försöker domesticera varandra. Språk används till att banka och vilseleda andra till underkastelse och domesticering. Idéer och argument och berättelser tillverkas för detsamma. Den moderna världen är i denna bemärkelse inte annorlunda från ett eländigt stamsamhälle. Jag är säker på att Europa innan bronsåldern, innan arierna kom, var likt det moderna Europa. Människor levde i gemensamma långhus och blev sannolikt hunsade och styrda av överviktiga mammies som tutade i dem socialism och feminism.

De flesta så kallade männen i långhusets tidevarv var antagligen lika den moderna vänstertönten som inte lyfter. Vilket var varför dessa samhällen var så lätta att erövra.

Vänstern inser att de verkar svaga och töntiga – eftersom de är det. De vet att de inte har någonting att erbjuda de unga förutom underkastelse och uppläxningar. De vet att de är osexiga och stela.

Om unga vänstermän faktiskt började lyfta och dyrka skönhet, skulle de vara tvingade att lämna vänstern.

Flugmannen låtsas att han motiveras av medmänsklighet, men är istället motiverad av ett titaniskt hat mot de välskapta och vackra. Flugmannen strävar efter att begrava skönheten i ett trask av allestädes närvarande fulhet och skräp. Så mycket av Stilla havet och de orörda haven är nu fulla av skräp och plast. Detta skräp flyter ut ur städer byggda ovanpå högar av oföreställbar skit. Vattnen är förorenade med preventivmedel och sinnesförvridande droger som utsöndras av överviktiga högfruktosmajssirapsslukande odjur. Sen finns det så klart fulheten i folket. Och det blir bara fulare med de överbefolkade, ohygieniska nya städerna i vår tid, befolkade av horder med dvärgliknande zombier som importeras för slavarbete och politisk agitation från världens flugpinade latriner.

Människor känner att de inte kan fly undan detta, de vet att detta är en aggressiv metod för att demoralisera och förtrycka. När jag postar mina bilder på vitalitet i den långa middagens klara sol, känner de att en tyngd har lyfts från deras axlar. Många känner att de har kommit bort från nedtyngdheten i denna skräpvärld och återvänt till en tid där människans naturliga skönhet kunde visas upp, vilket visar att detta är en sorts liv som är fritt att utveckla sina krafter.

Jag tror på naturens rätt. Jag är trött på ideologi och ordträta. Bilderna jag postar talar för sig själva och pekar mot en primal ordning som alla känner av, i en fysisk bemärkelse.

När jag eller mina följare postar kraftfulla, vackra bilder på manliga modeller med otrolig vitalitet och ungdom, gnisslar våra fiender sina tänder i avund och hat, medan vi blir exalterade och inspirerade.

De överlägsna, likt den stilige Alexander, utövar en nästan magisk effekt som drar andra till dem. Vissa dras till högre handling, andra till andra uppgifter, men alla småaktiga bekymmer glöms bort. Det finns ingenting som behöver sägas eller utvecklas, inget behov av att intellektualisera detta som mer än den naturliga attraktionen som vargar på jakt känner för sin konung, eller bin i en kupa känner för sin drottning.

När jag postar bilder på gudalika män likt Pietro Boselli, fylls många av häpnad och känner sig manade att efterlikna. Jag har inspirerat många till att utveckla sina kroppar och fysiska och andliga kraft.

Jag har ingenting att säga till de obetydliga människorna som har funnit sig själva, kanske förbryllade, i maktpositioner inom media eller myndighet, eller till de många överflödiga som följer dem. I de nästkommande hundra åren och även innan dess, kommer barbariska och piratiska brödraskap att svepa bort denna korrupta civilisation, som de gjorde vid slutet av bronsåldern.

Förbundets Stjärna-

Vad kommer troligtvis att hända i det långa loppet? Jag förutspår en tid, inte alltför långt in i framtiden, när Leviatan inte kommer att kunna hålla ihop sig själv. Jag förväntar mig att folken kommer att kunna rädda sig själva från det globala slavprojektet som framförs just nu. Men vad som kommer efter det kommer sannolikt också att vara otillfredsställande. Nationerna kommer att fly undan denna fara, men de kommer att återgå till en fridfull och fårliknande existens. De kommer att behöva skyddas från att återgå till samma position som de är i nu. Jag tror att vid någon tidpunkt, före eller efter problemen, kommer de överlägsna exemplaren att finna varandra och lämna denna civilisation. De kommer att bygga fästningar på gränsen till den civiliserade världen, i tropikerna, från vilka de kommer att vaka över haven. Högsjöröveriets era kommer att återvända. Sådana män kommer framförallt att utveckla sina fysiska krafter och sin förmåga att föra krig. De kommer att erbjuda nationerna försvar i utbyte mot ett pris. Då och då kommer de att skicka en stor demagog till folken, när detta blir nödvändigt. Sådana män, sittandes uppå dessa örnnästen, kommer återigen att ha territorium i ett nytt gränsområde, och ett liv som passar dem. Vetenskapen kommer att befrias från begränsningen att bara bry sig om bekvämlighet eller underhållning. Storslagna projekt inom vetenskapen, de privata männens projekt, kommer återigen att påbörjas. Sådana fästningar kommer att besitta fruktansvärda vapen att försvara sig med, och kommer att ha penetrerat djupt in i nationerna med sina antenner och sina många sändebud och övervakare.

Jag tror att detta är en storartad dröm, men det kan komma att ske tidigare än du tror. Bortsett från vissa detaljer, är det vad Executive Outcomes hade blivit, eller Bob Denard hade blivit, om Europas stora stater inte hade kunnat stoppa dem. Och jag tror snart att de inte kommer kunna. Men denna stora möjlighet är fortfarande en bit bort. Innan dess måste det ske mycket arbete. Jag ser en tid snart där några få män, kanske inte mer än ett par hundra i hela nationen, eller utspridda över hela världen, kommer att ge sig ut på ett den stora nedgångens uppdrag. Jag har prisat instinkten många gånger i denna bok. Men livet i uppgång kan följa instinkterna, medan om du känner att du själv är dekadent är det väldigt viktigt att motstå de instinkter som leder dig mot poänglös självförstörelse. Disciplin och förträfflighet är bäst när de kommer från dina egna instinkter, inte från repression. Men om dina instinkter istället leder dig till självförnedrande beteenden som kommer att göra dig illa, motstå för all del. Förstå bara att denna väg som mest är hemmasnickrad. Vi bör vilja föda varelser som följer den högre vägen i livet som en fråga om medfött blod och begär, inte utav plikt. Att behöva spendera tid och andlig energi på att försöka undertrycka destruktiva begär är svårt och kostsamt. Disciplin är av yttersta vikt, men det har betydelse varifrån den kommer. Tyvärr finns det många som inte uppmärksammar dessa två sorters "disciplin" alls, utan istället endast bekymrar sig om den offentliga bilden av deras dygd eller godhet. Det finns nästan ingenting gott i det. Och högern har skadat sig själv avsevärt genom att anta denna sorts fariseism. Jag ger er ett exempel på vad jag menar: många av underrättelseorganisationerna befolkas av mormoner. Detta är män som valts ut på grund av deras hederliga moraliska karaktär, det faktum att de klarar lögn detektortest, att de inte enkelt

komprometteras, och så vidare...samtliga är kvalitéer som utmynnar i *dåliga spioner*. För att vara effektiv i denna värld måste du vara väldigt välbekant med den undre världen, med det kriminella livet, med knarkare, langare, prostituerade, hasardspelare, med de snuskigaste snuskhumrarna. Och detta är vad jag menar med den stora nedgången. För att ta ett riktigt grepp om fundamentet till denna skräpvärld, måste en särskild grupp inom högern gå ner i detta inferno. Jag är fast övertygad om att detta är nyckeln till att omkullvälta allting som är korrupt, och vägen till en stor rening. Jag föreställer mig nätverk med bordeller och klubbar för spel och dobbel runtom i världen, produktion av porrfilmer och en fullständig penetrering av denna syndens värld. Ja, att snärja in, att kompromettera, att korrumpera och framförallt *att observera och lära känna deras hemligheter*. Att gå ner i en flytande värld av total synd, och till och med att delta i den – som ni måste om ni ska kunna blomstra i denna värld – medan ni håller huvudet kallt och fokuset på elden ni siktar mot...är inte detta en storartad och väldigt svår prestation? Denna väg måste bara tas av väldigt få, de väldigt få som är lämpade för den. Men dessa få kommer att vara bland de största i den kommande generationen. Detta brödraskap kommer istället att arbeta mot att intensifiera synden, att egga på de demoniska passionerna, att så total förvirring i bestens hjärta. Ökningen av kaos, förvirring och press på Leviatan kommer att sänka den: föreställer er till och med en värld där folket, obevekligt angripna med motsägelsefulla och vilda påståenden, helt tappat tilltron till media och staten och läkare och inte tror på *någonting* de hör från officiella kanaler längre. Detta hade varit en själens riddarorden så som existerar som mest vart tusende år. Långsamt, kanske över två generationer, kommer de att arbeta tålmodigt, utforskar och

lägger beslag på alla den undre världens kloaker, alla Leviatans utflöden, alla fogarna i det lägre skelettet som omgärdar denna värld. De kommer ta över nattklubbar, barer, bordeller, hotell, kasinon, pornografi och mycket värre, och snarare än att isolera sig från synderna som främjas i denna värld, kommer de att intensifiera dem och lära sig att bruka dem som ett mäktigt vapen. Det är det mäktigaste vapnet i vår tid. Lär er att Leviatan inte livnär sig på främjandet av synd, utan på dess normaliserande. Men i varje normalisering, måste en stor del redigeras bort; detta är dess stora svaghet. Denna riddarorden kommer att *låta synden vara sann mot sig själv*. Underifrån kommer alla Babylons sataniska krafter som vi slåss emot. Vissa män, vars band till varandra måste vara gjorda av titan, kommer säkerligen att dyka upp som kan gå ned i den världen...som har de mentala och andliga resurserna för att nedstiga till underjorden och komma tillbaka med priset. Jag är säker på att detta förbund, detta de fördömdas brödraskap, när de tar sina första steg nedåt... kommer att känna att sakernas stora mysterium uppenbarar sig för dem i sin helhet...inte svaret, obegripligt för sinnet, utan bara detta X, den inneboende galenskapen bakom allting som kommer att visa sig när de är på väg att stiga ned ...det kommer att vara ett makalöst rus, så som när en enorm pterodactylkryptidrovfågel i Kongo dyker ner från trädskronorna mot ett byte i natten. Jag vet att sådana män av brons existerar...jag drömmer att de, när de går ner, kommer att fästa sin blick på den stora polstjärnan ovan, och jag tänker på hur de kommer att känna sig...jag föreställer mig hur de kommer att färdas genom skuggornas enorma labyrint medan deras ande fixerar sig med stort fokus och besatthet på den ödesmättade stjärnan, och den där andra...nationernas förgörare... aldrig glömmer de vägen tillbaka....aldrig glömmer de dess kall och

denna eviga uppgift som den viskar i örat på dem som har vett att lyssna.